УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ

Пісенник

«Музична Україна»
Київ — 1976

У $\frac{90307-082}{M208(04)-76}$ 90—75

© Видавництво «Музична Україна», 1976 р.

НАД ПОЛЯМИ ХОДИТЬ СЛАВА

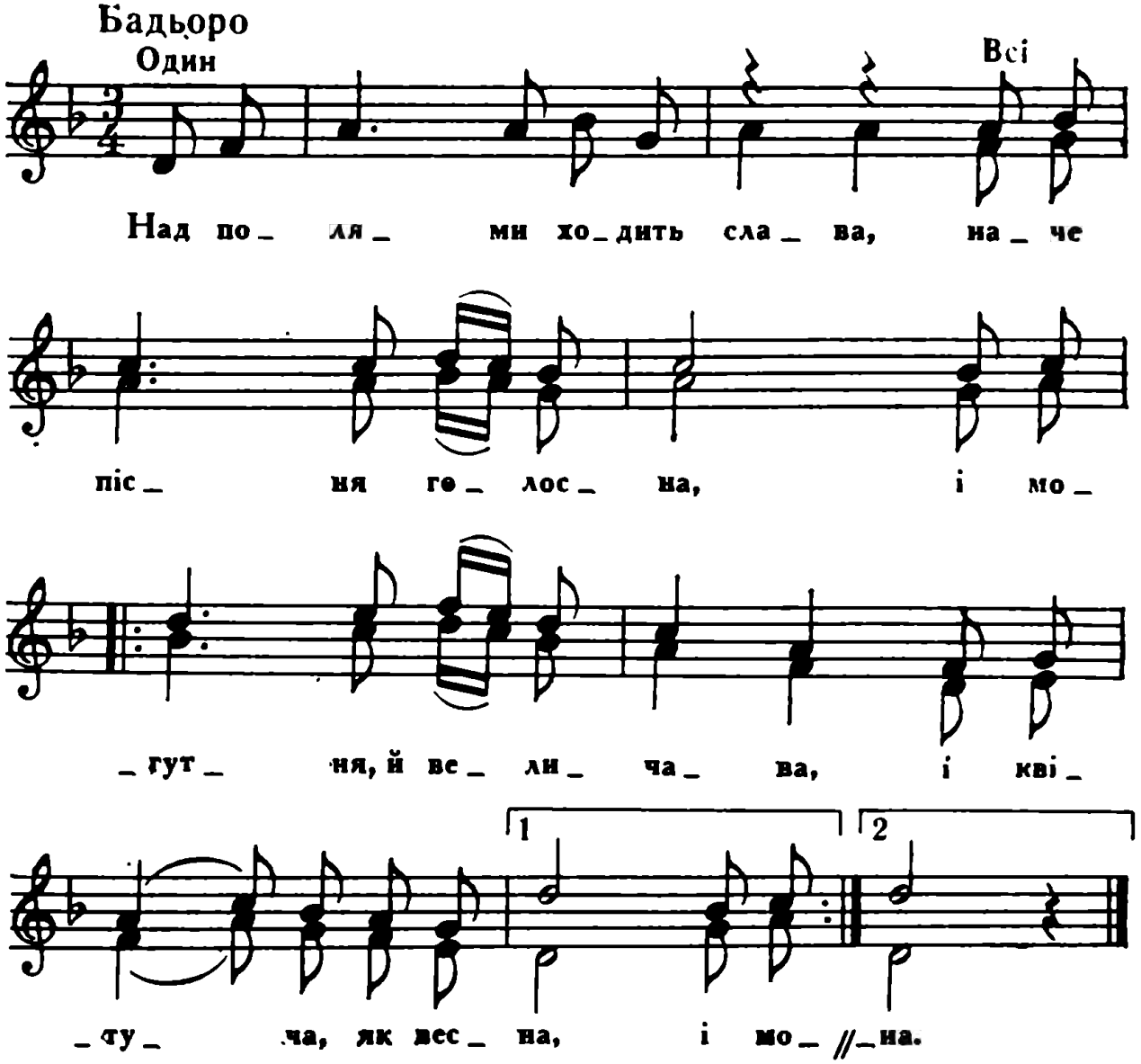

Над полями ходить слава,
Наче пісня голосна,
І могутня, й величава,
І квітуча, як весна.

Двічі

На колгоспній ясній ниві
Там працюють трударі,
Про їх славу пісня лине
По оновленій землі.

Двічі

Хай зростають в нас герої
В боротьбі за урожай,
Ми сім'єю трудовою
Звеличаєм рідний край!

Двічі

ГЕЙ, У НАШОМУ СЕЛІ

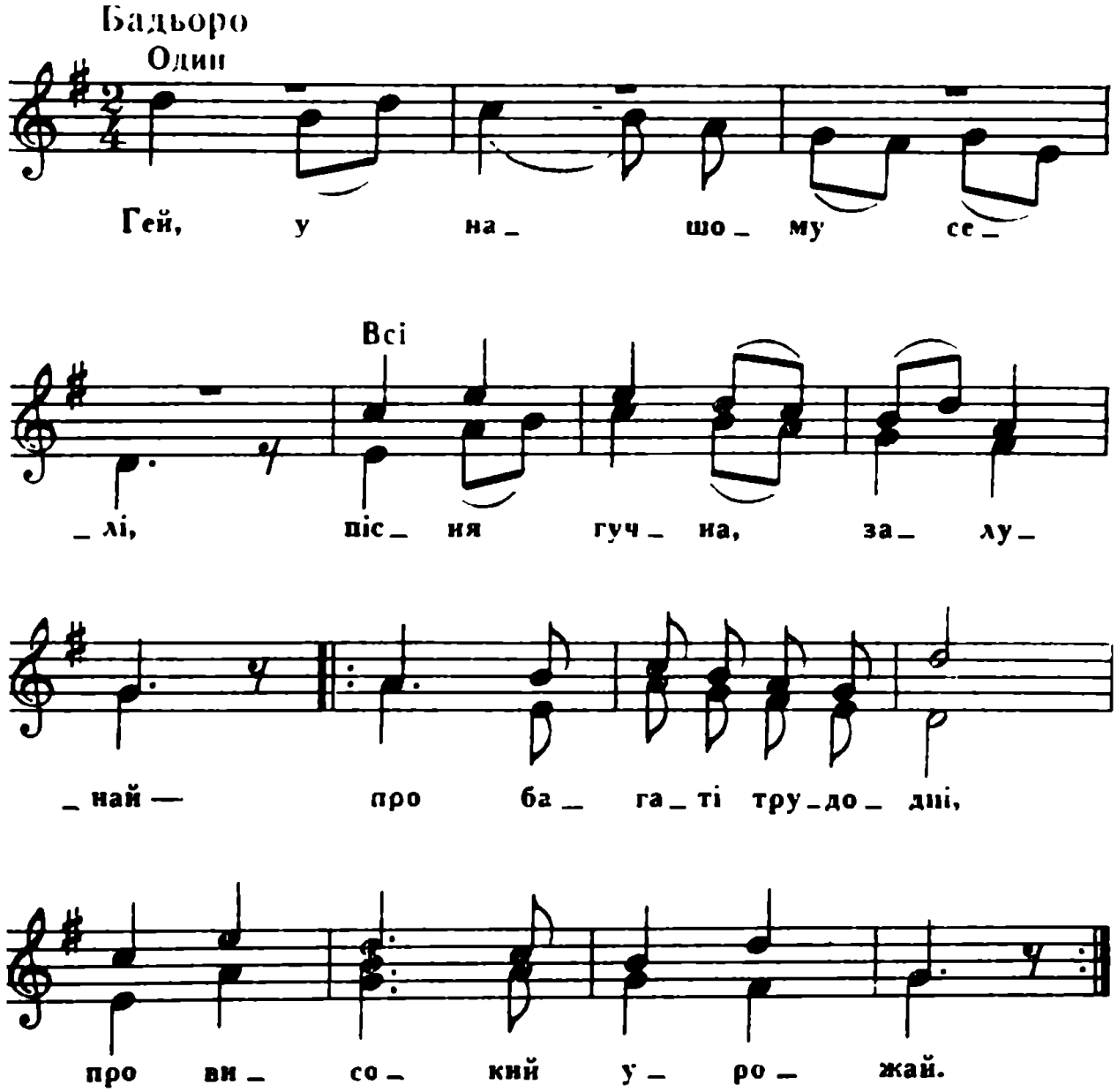

Гей, у нашому селі,
Пісня гучна, залунай —
Про багаті трудодні,
Про високий урожай.

Двічі

Рапортують трактористи,
Рапортують їздові:
— Наші коні і мотори
Хоч і зараз до сівби.

Двічі

Гей, ударная бригадо,
Сміло в похід, за врожай.
Пісню радісну, веселу
Про Вітчизну заспівай!

Двічі

ОЙ ПОЛЯ, ПОЛЯ КОЛГОСПНІ

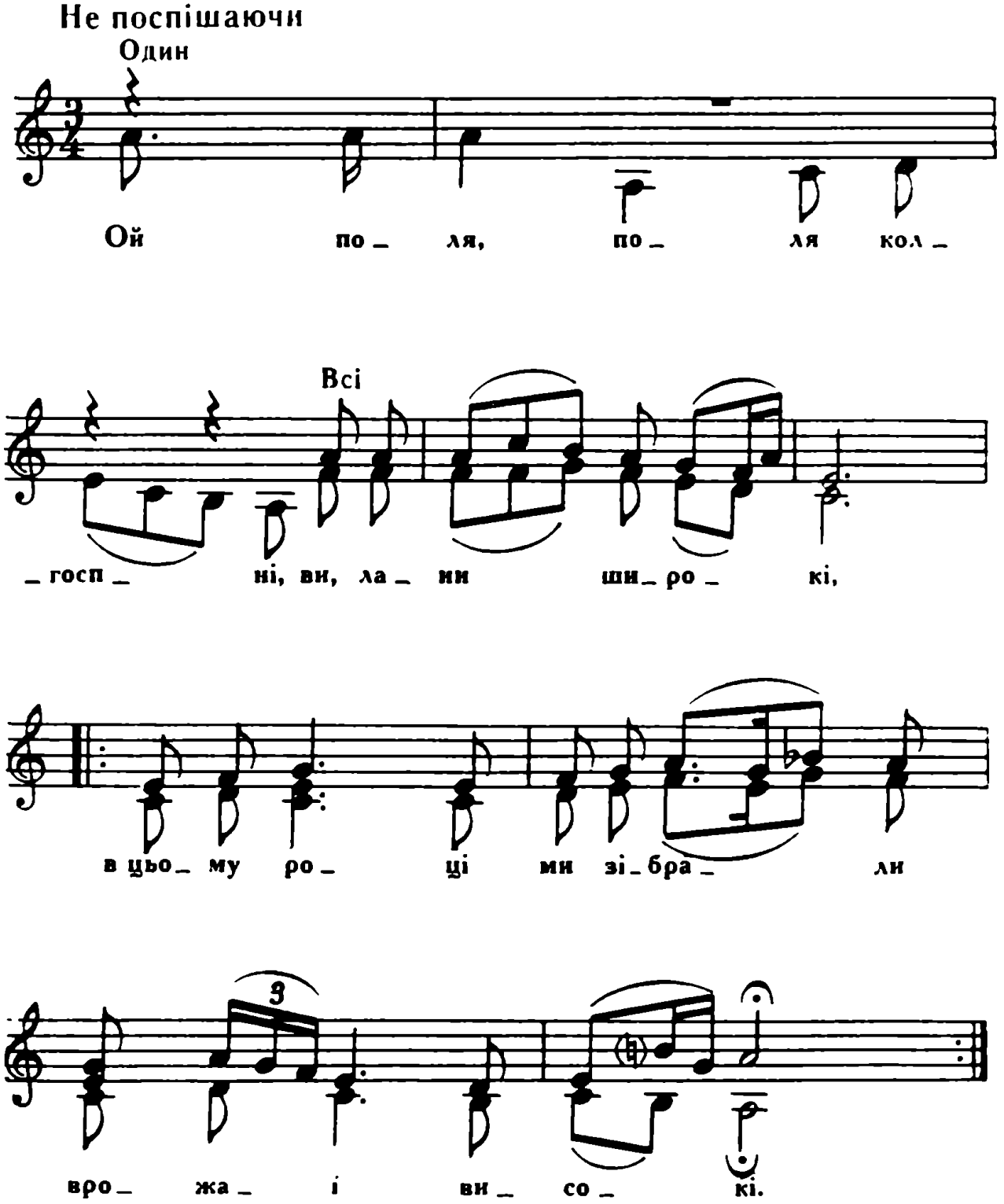

Ой поля, поля колгоспні,
Ви, лани широкі,
В цьому році ми зібрали
Врожаї високі. | *Двічі*

Докладем трудів великих,
Щоб родила хліб земля,
Чистосортним ми насінням
Всі засіємо поля. | *Двічі*

Сяє сонце в небі ясно,
Весняний шумить потік,
Здамо хліба ми державі
Вдвоє більше, ніж торік. | *Двічі*

ОЙ НА ЛАНУ СТЕЦЕВСЬКОМУ

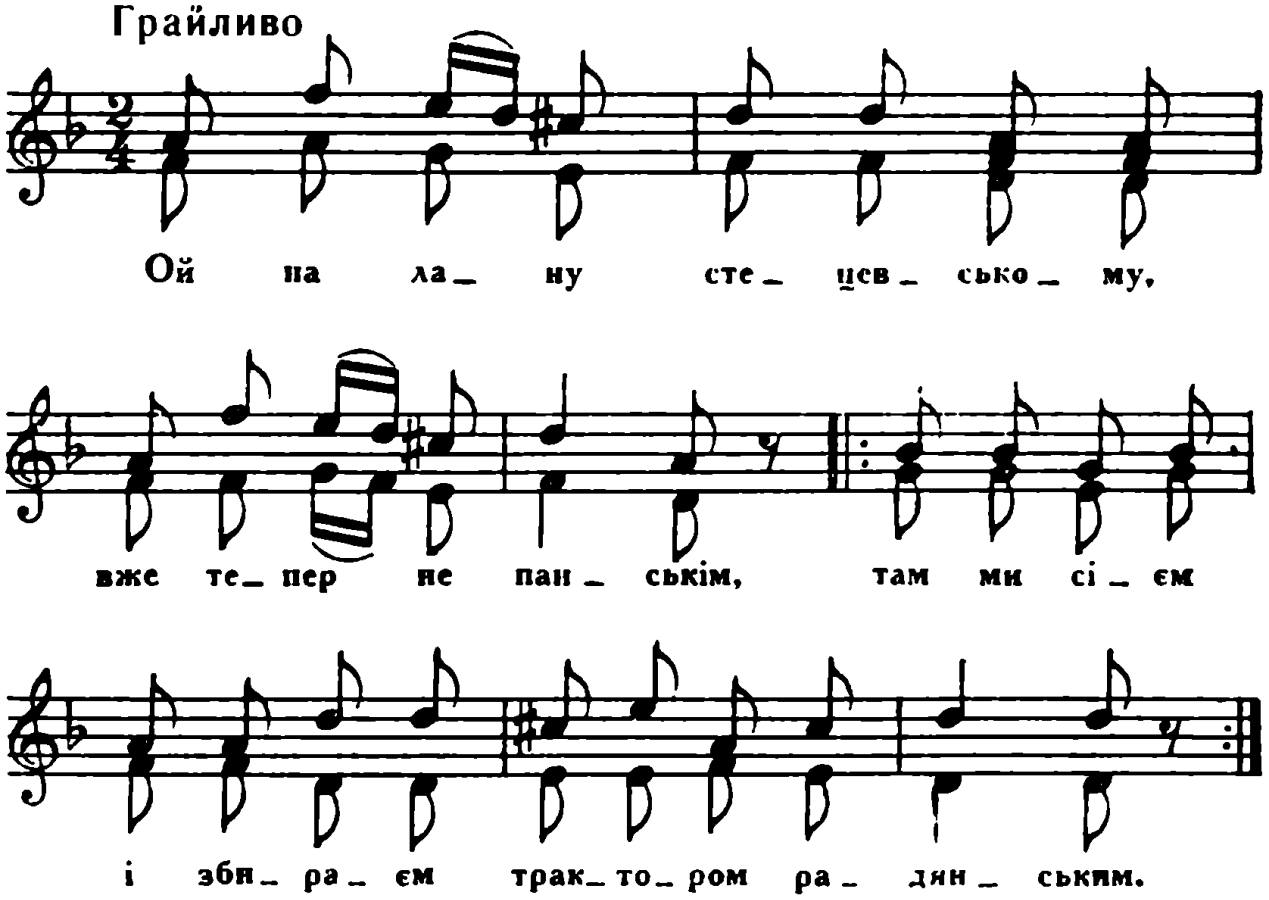

Ой на лану стецевському,
Вже тепер не панським,
Там ми сіємо і збираємо
Трактором радянським.

Двічі

Рідне наше всюди поле,
І рідній люди,
Всюди лине пісня звучно,
І весело всюди.

Двічі

Вже зажили ми заможно,
Життя стало краще,
Бо в колгоспі «Перше Травня»
Всі люди трудящі.

Двічі

А ми вміємо в колгоспі
Добре працювати
І про наше колективне
Господарство дбати.

Двічі

З ВИСОКОЇ ПОЛОНИНИ ВІТЕР ПОВІВАЄ

Пожвавлено

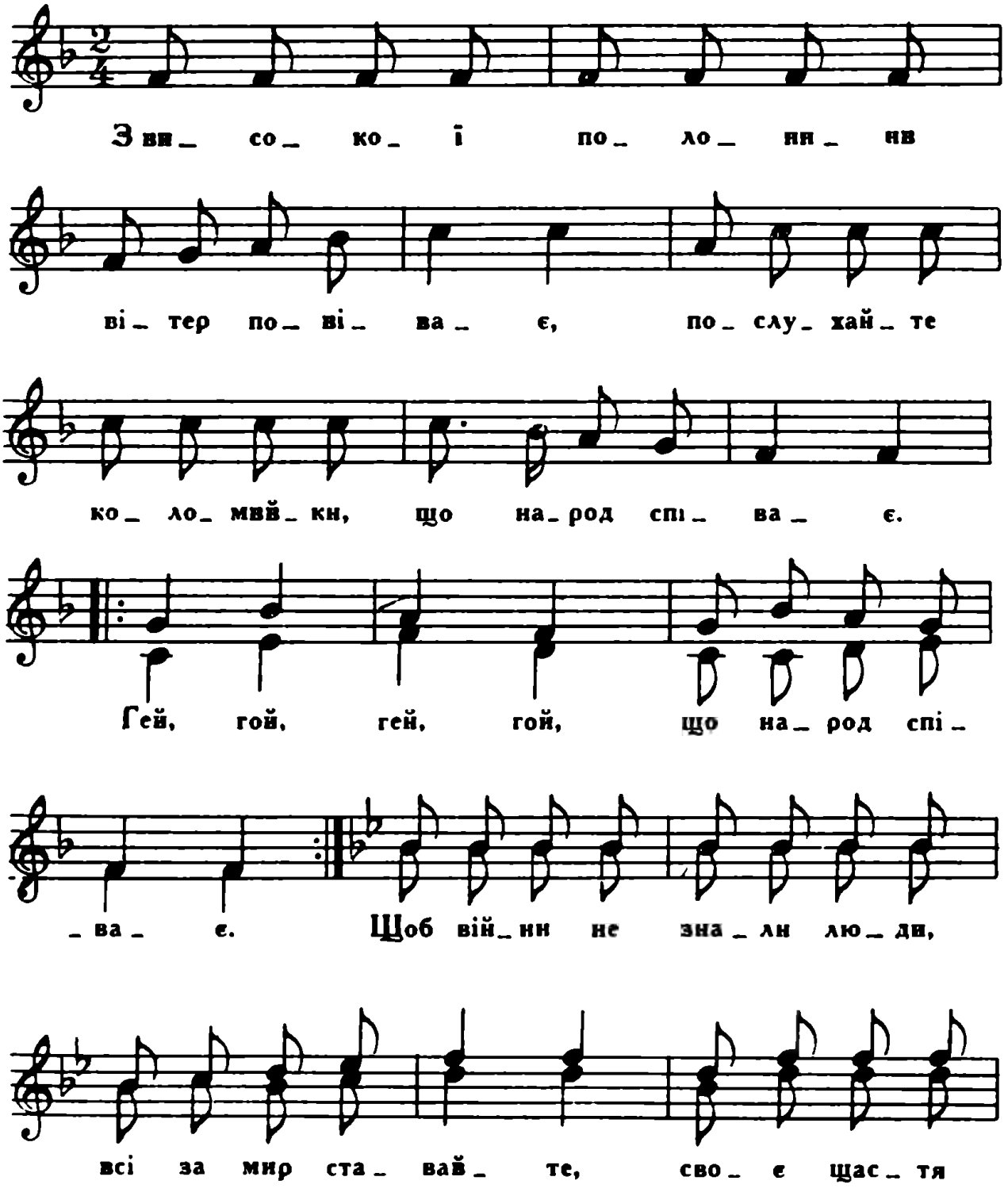

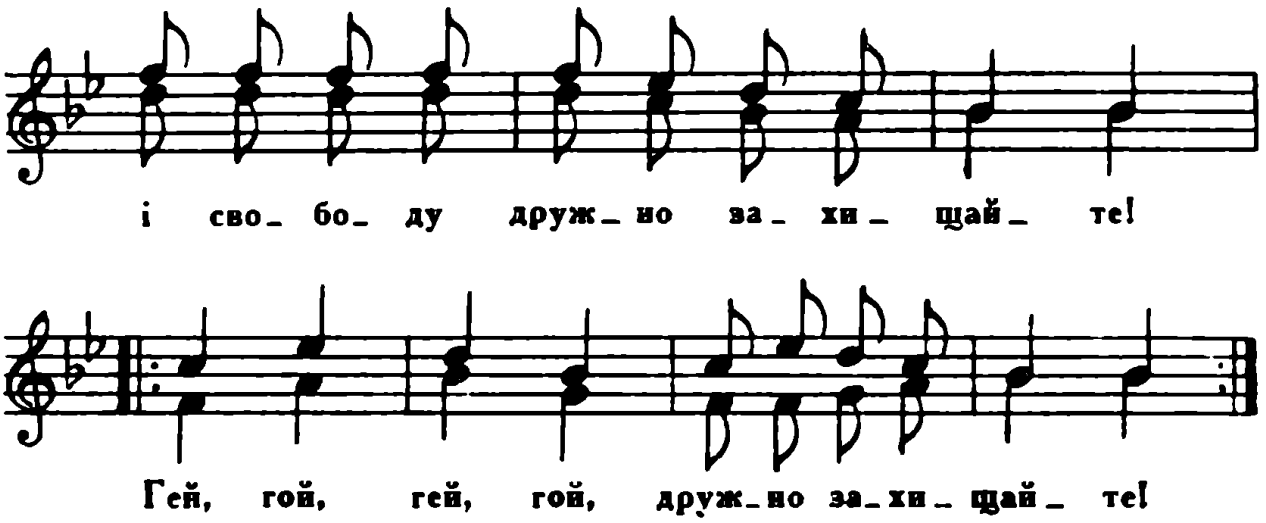

З високої полонини
Вітер повіває,
Послухайте коломийки,
Що народ співає.
Гей, гой, гей, гой,
Що народ співає.

Двічі

Щоб війни не знали люди,
Всі за мир ставайте,
Своє щастя і свободу
Дружно захищайте!
Гей, гой, гей, гой,
Дружно захищайте!

Двічі

Нехай ворог не думає
Зброю піднімати,

Все одно йому прийдеться
У море скакати!
Гей, гой, гей, гой,
У море скакати! | *Двічі*

Хай не рветься лютий ворог
До нашого дому —
Наше щастя, нашу радість
Не дамо нікому!
Гей, гой, гей, гой,
Не дамо нікому! | *Двічі*

Справи миру в цілім світі
Ніхто не здолає;
З нами воля, з нами правда
Все перемагає!
Гей, гой, гей, гой,
Все перемагає! | *Двічі*

ОЙ ПІД КАЛИНОЮ

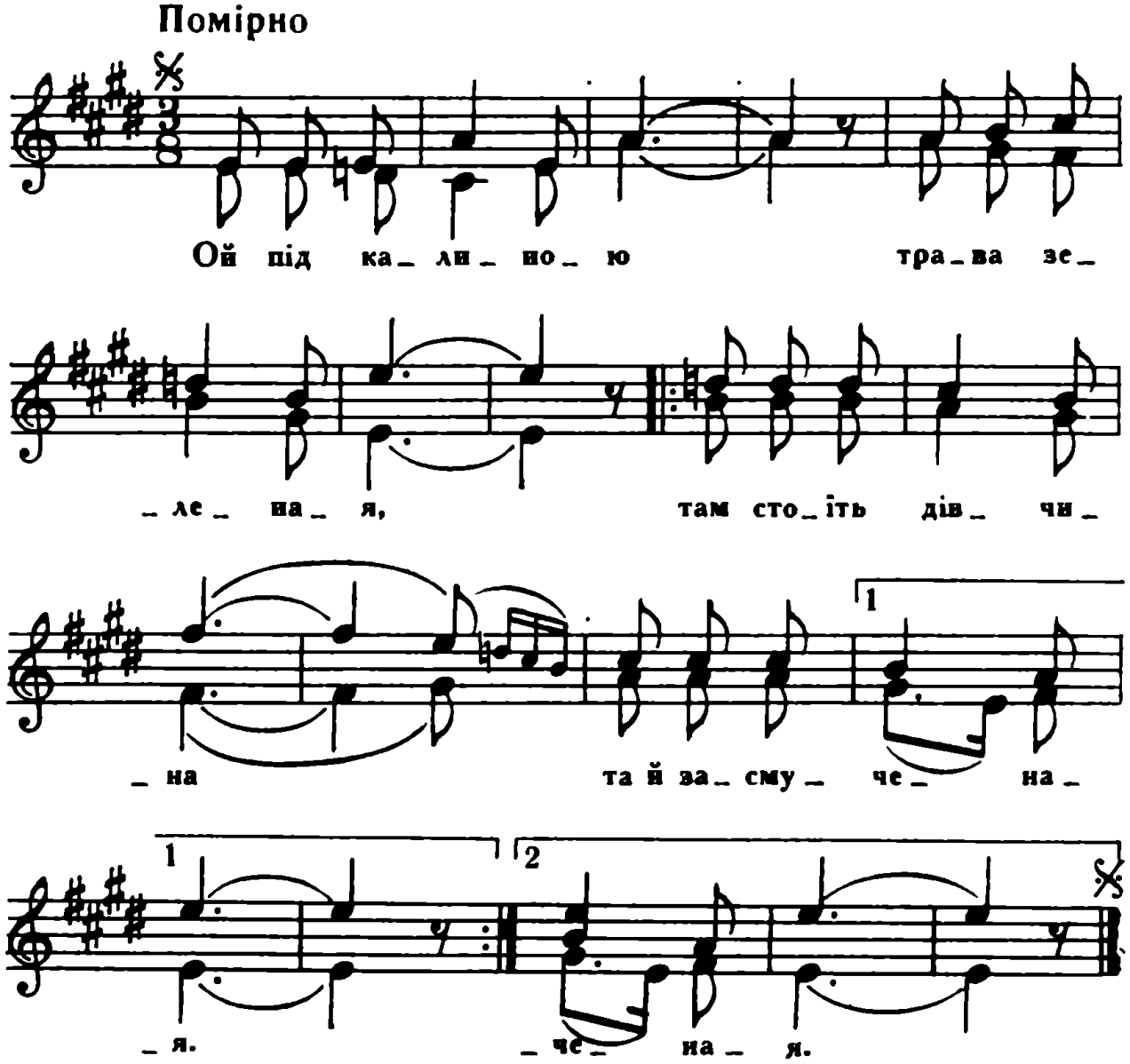

Ой під калиною
Трава зеленая,
Там стоїть дівчина
Та й засмученая.

Двічі

«Ой ти, дівчинонько,
Та й зарученая,
Та через кого ти
Так засмученая?» | *Двічі*

«Кохала милого,
Кохала довгий час,
Війна почалася:
Та й розлучила нас». | *Двічі*

Ой під калиною
Трава схилилася,
Молода дівчина
З милим простилася. | *Двічі*

«Вернись, мій соколе,
Будь мужнім у бою,
Героєм жду тебе
Та з перемогою». | *Двічі*

«Прощай, дівчинонько,
Серце коханеє,
Прощайте, кучері,
Личко рум'янеє». | *Двічі*

ВИЙШЛИ В ПОЛЕ КОСАРІ

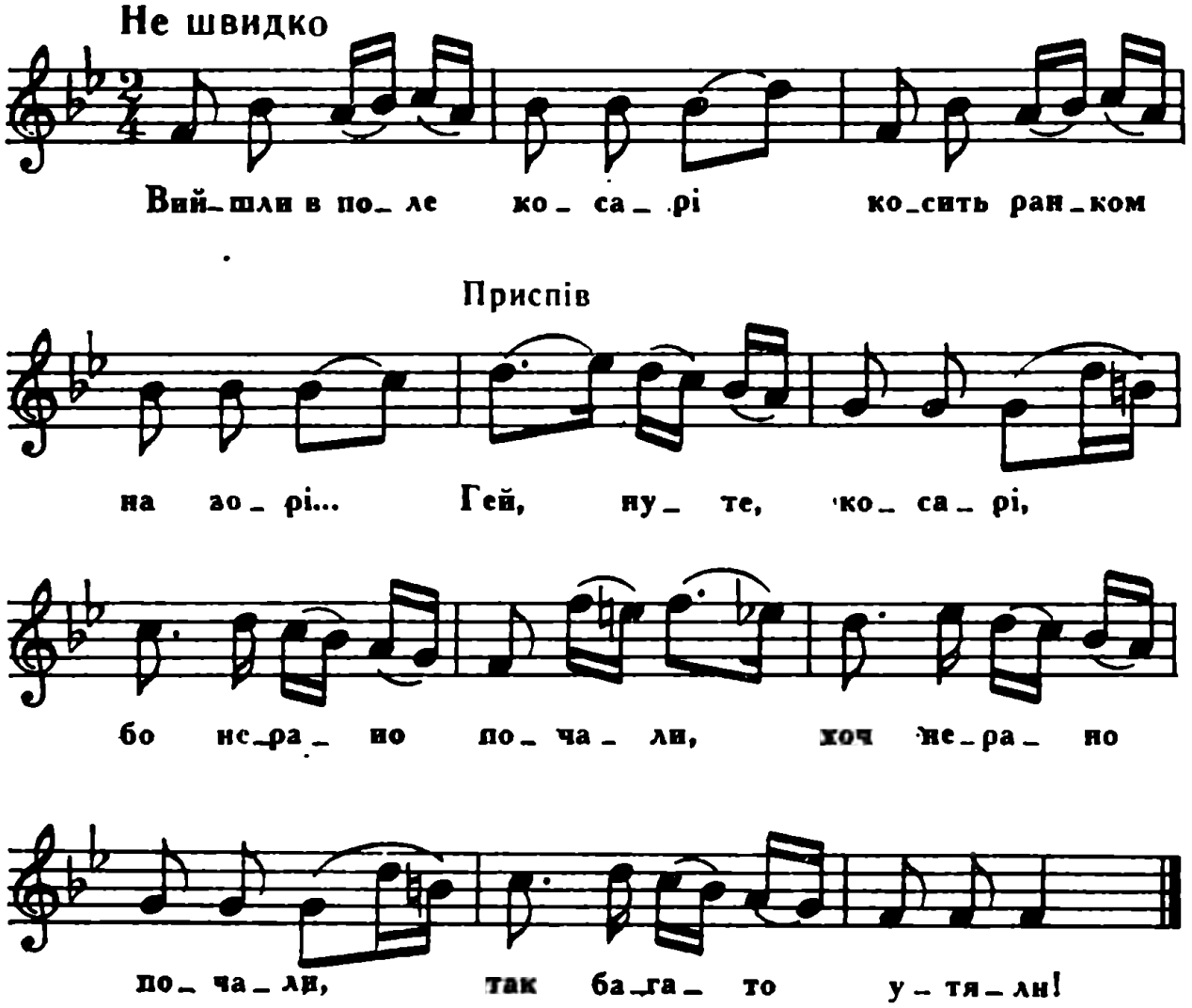

Вийшли в поле косарі
Косить ранком на зорі...

Приспів:

Гей, нуте, косарі,
Бо нерано почали,

Хоч нерано почали,
Так багато утяли!

До обіду покосили,
Гострі коси потупили...

Приспів.

По обіді спочивали,
Гострі коси поклепали...

Приспів.

Увечері холодком
Йшли додому всі рядком...

Приспів.

А в стоги як пометаєм,
То добряче погуляєм!

Приспів.

РОЗЛЯГЛОСЬ КОЛГОСПНЕ ПОЛЕ

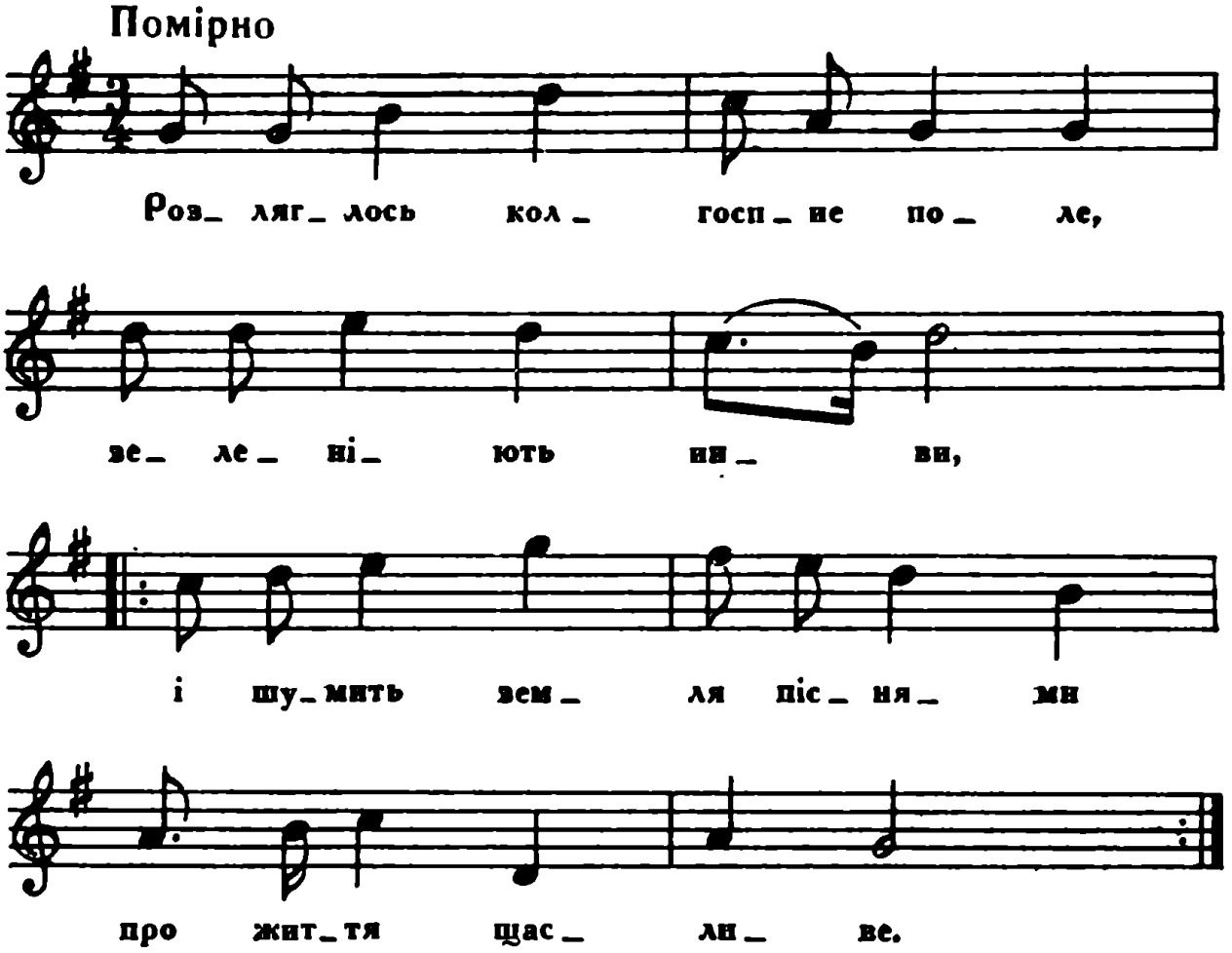

Розляглось колгоспне поле,
Зеленіють ниви,
І шумить земля піснями
Про життя щасливе.

Двічі

Всі колгоспи наші квітнуть,
Села не впізнати,

Краще жити тепер стало,
Краще працювати. | *Двічі*

Наша доля повна щастя,
Вона радісно цвіте,
То ж держава наша люба
Дала життя золоте. | *Двічі*

В КІНЦІ ГРЕБЛІ ШУМЛЯТЬ ВЕРБИ

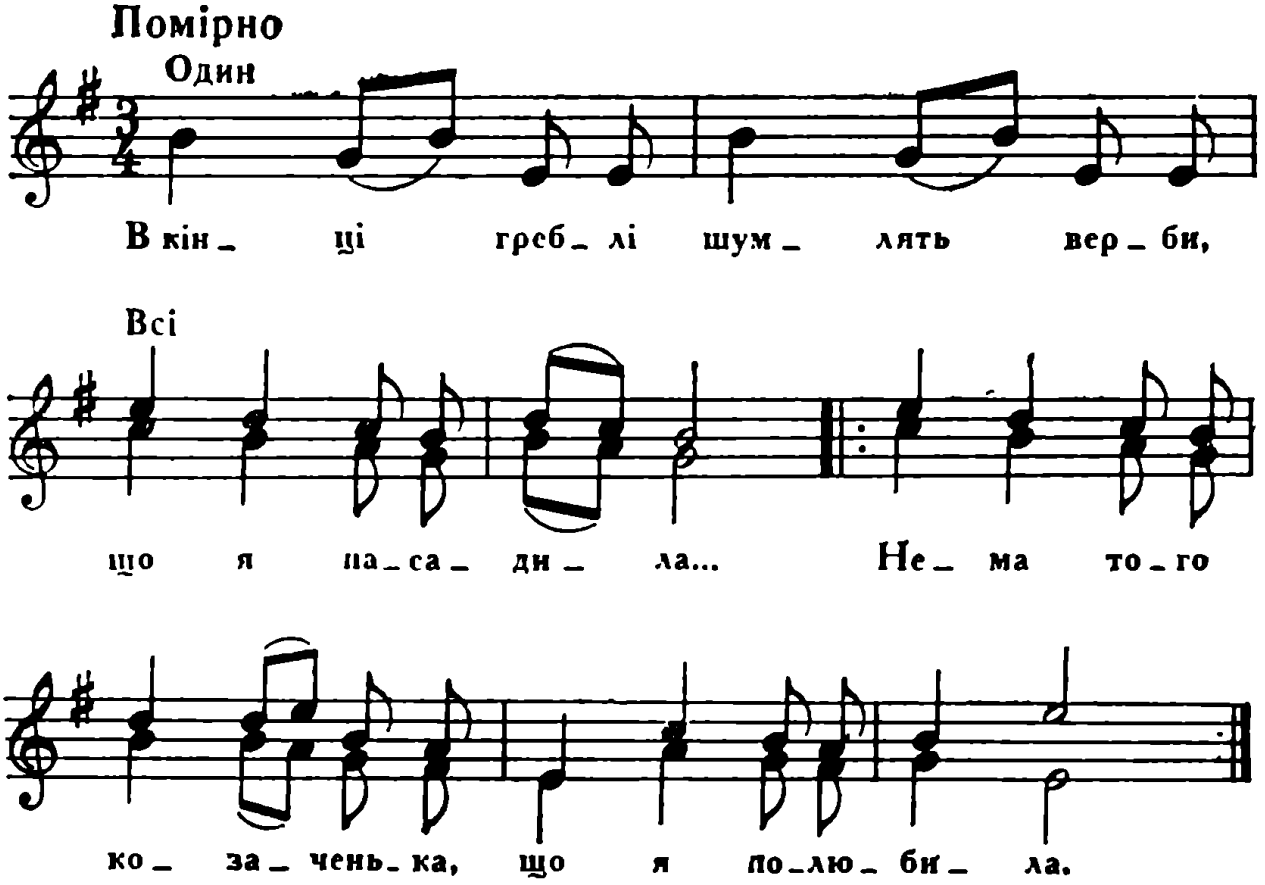

В кінці греблі шумлять верби,
Що я насадила...
Нема того козаченька.
Що я полюбила.

Двічі

Ой немає козаченька,—
Поїхав за Десну;
Рости, рости, дівчинонько,
На другую весну!

Двічі

Росла, росла дівчинонька
Та й на порі стала;
Ждала, ждала козаченька
Та й плакати стала. | *Двічі*

Ой не плачте, карі очі,—
Така ваша доля:
Полюбила козаченька,
При місяцю стоя! | *Двічі*

Зелененькі огірочки,
Жовтенькі цвіточки...
Нема мого миленького,
Плачуть карі очки! | *Двічі*

ГАЮ, ГАЮ, ЗЕЛЕН РОЗМАЮ

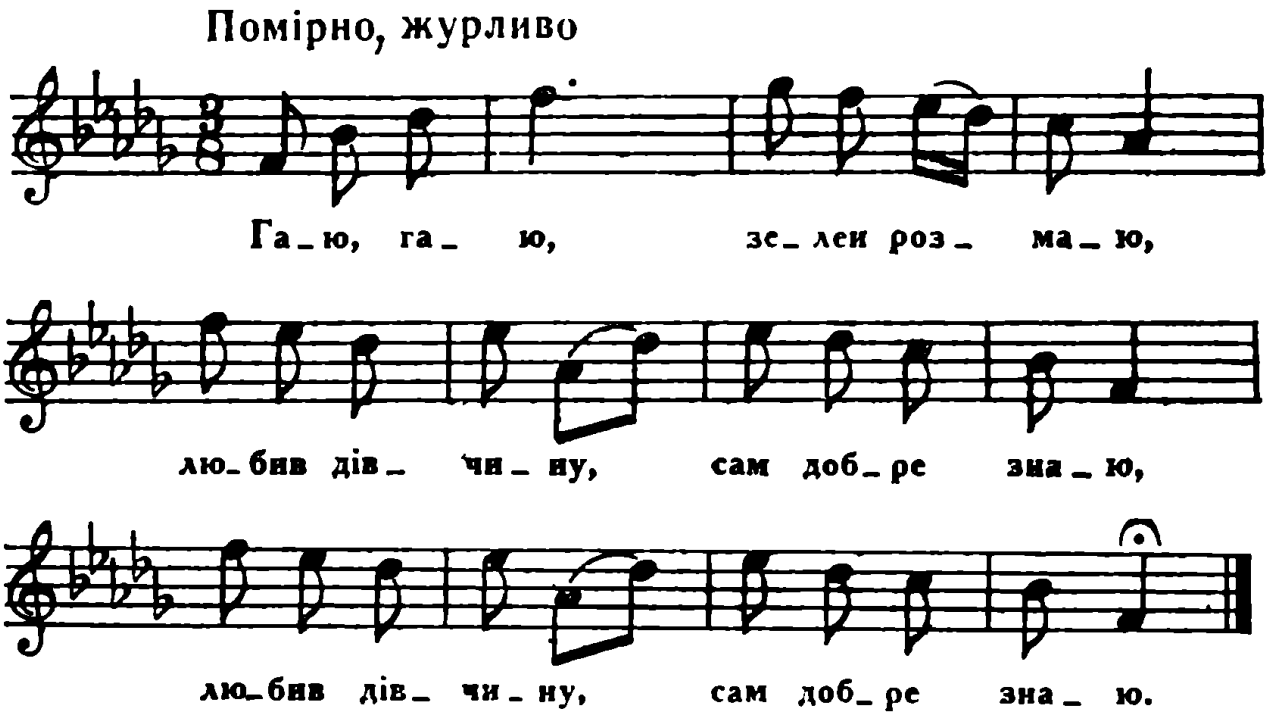

Гаю, гаю, зелен розмаю,
Любив дівчину, сам добре знаю. (2)

Любив дівчину півтора року,
Доки не дізиали вороги збоку. (2)

А як дізнали — розщебетали...
Бодай же вони щастя не знали! (2)

Сусіди близькі, вороги тяжкі,
Пийте, гуляйте, як самі знайте! (2)

Пийте, гуляйте, як самі знайте,—
Де двоє ходять, ие розлучайте! (2)

ОЙ ХМЕЛЮ Ж МІЙ, ХМЕЛЮ

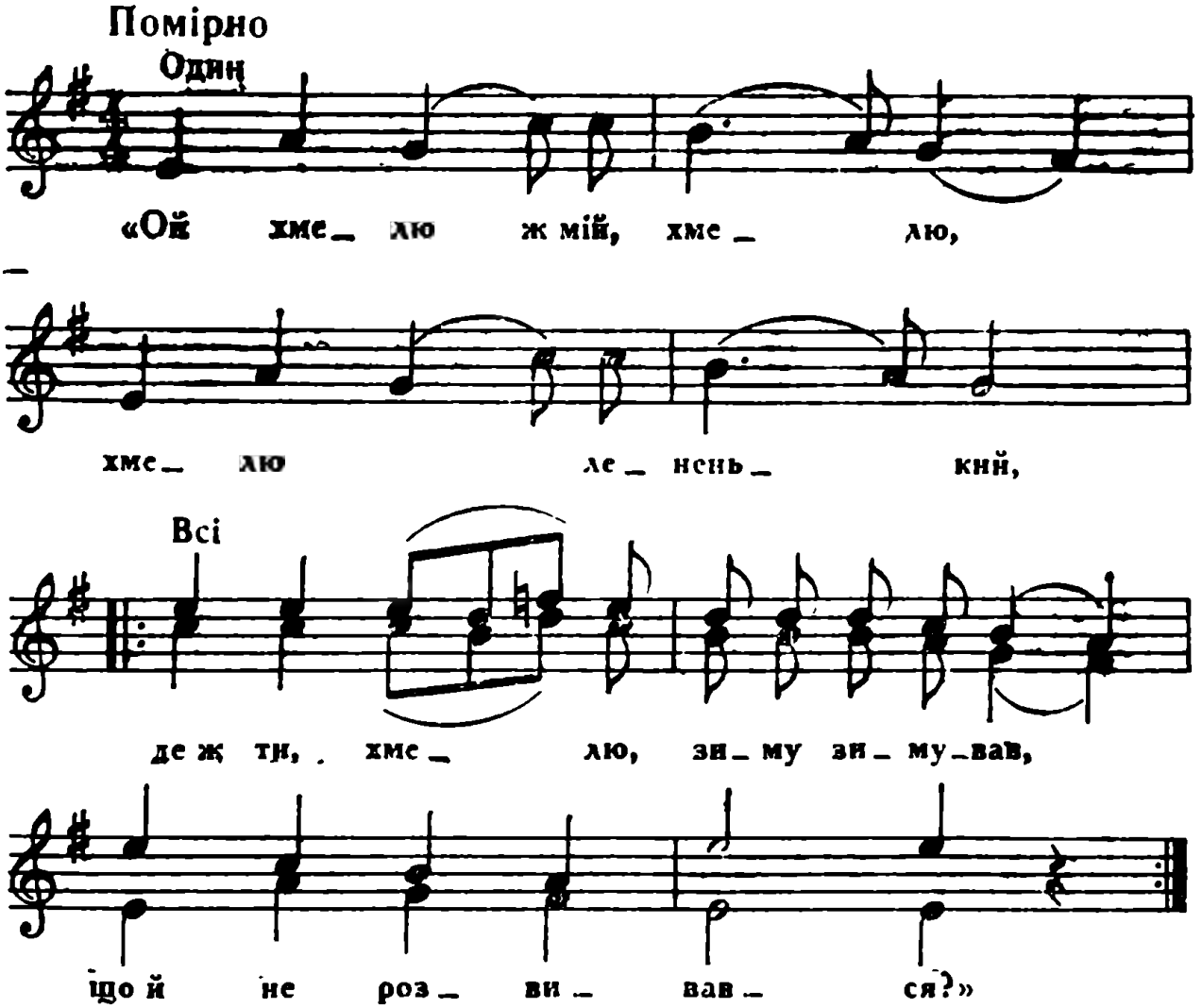

«Ой хмелю ж мій, хмелю,
Хмелю зелененький,
Де ж ти, хмелю, зиму зимував,
Що й не розвивався?»

Двічі

«Зимував я зиму,
Зимував я другу,

Зимував я в лузі на калині
Та й не розвивався!..» | *Двічі*

«Ой сину ж мій, сину,
Сину молоденький,
Де ж ти, сину, нічку ночував,
Що й не роззувався?» | *Двічі*

«Ночував я нічку,
Ночував я другу,
Ночував я у тої вдовиці,
Що сватати буду!» | *Двічі*

«Ой сину ж мій, сину,
Ти моя дитино,
Не женися на тій удовиці,
Бо щастя не буде! | *Двічі*

Бо вдовине серце,
Як осіннє сонце,—
Воно світить, світить, та не гріє,
Все холодом віє. | *Двічі*

А дівоче серце,
Як весняне сонце,—
Ой хоч воно та й хмарнесеньке,
А все теплесеньке!» | *Двічі*

ДІВЧИНО КОХАНА, ЗДОРОВА БУЛА

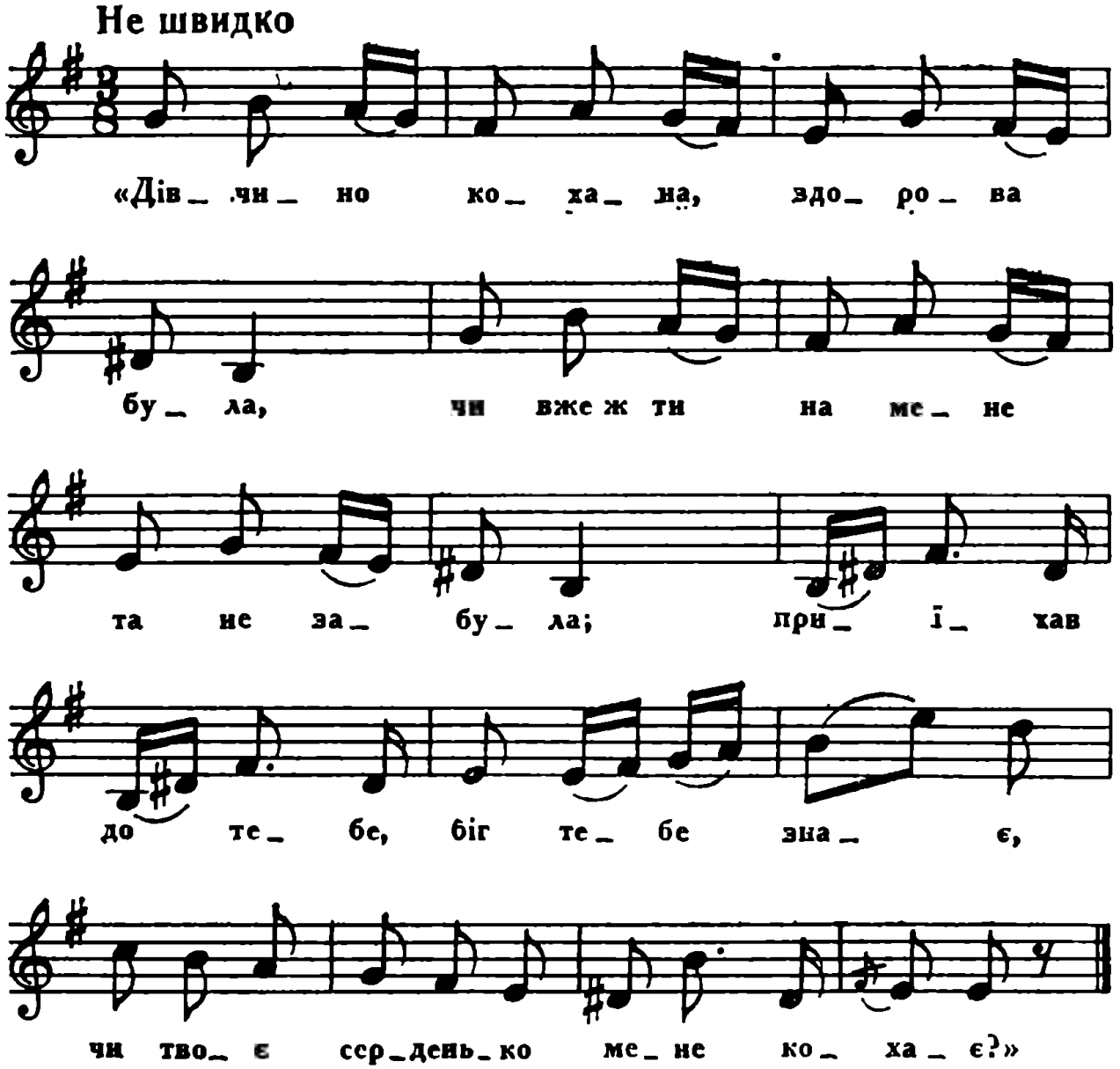

«Дівчино кохана, здорова була,
Чи вже ж ти на мене та не забула;
Приїхав до тебе, біг тебе знає,
Чи твоє серденько мене кохає?»

«Козаче коханий, чого питаєш,
Хіба ж ти та мене іще не знаєш?
Скоріше, козаче, в могилі буду,
Ніж тебе, серденько, та позабуду».

«Спасибі, дівчино, за добре слово,
А може ти любиш кого другого?
Коли правдива мовоиька твоя,
Так будеш, серденько, навік ти моя».

«Ти добре то зиаєш, що я сирота,
Не маю я срібла, не маю злота,—
Опріч любові, що к тобі маю,
Я всім убога, того не таю».

«Не треба мені злота, я сам придбаю,
А треба дівчини, що я кохаю.
Ходімо до церкви, зв'яжемо руки,
Нехай в иас не буде на серці муки».

ЗА ТУМАНОМ НІЧОГО НЕ ВИДНО

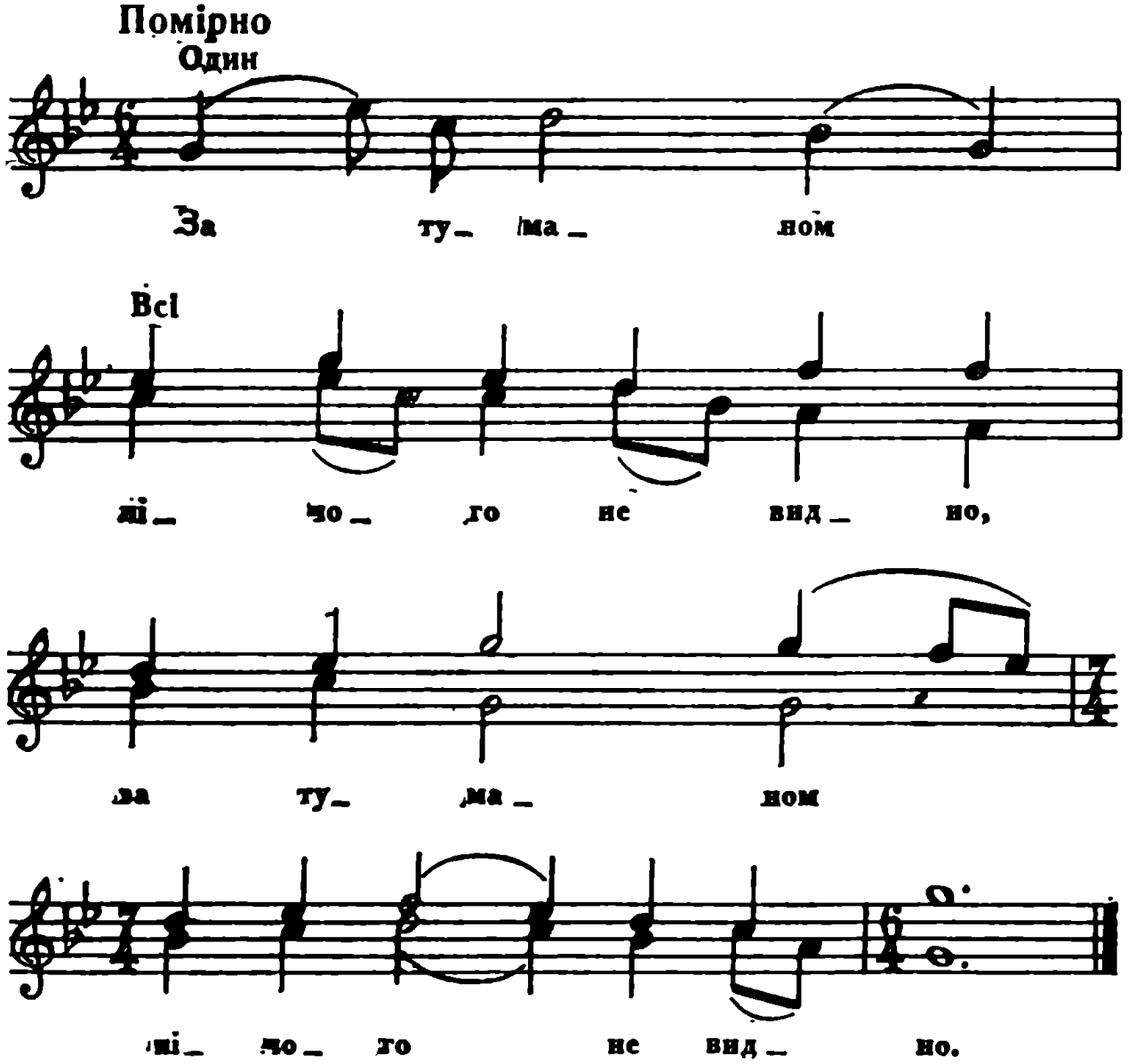

За туманом нічого не видно, (2)
Тільки видно дуба зеленого. (2)
Під тим дубом криниця стояла, (2)
Там дівчина воду набирала. (2)

Ах, втопила золоте відерце — (2)
Заболіло в дівчиноньки серце. (2)
«А хто ж моє відерце дістане, (2)
Той зо мною на рушничок стане». (2)
Обізвався козак молоденький: (2)
«А я твоє відерце дістану (2)
І з тобою на рушничок стану». (2)

КАЛИНО-МАЛИНО,
ЧОГО В ЛУЗІ СТОЇШ

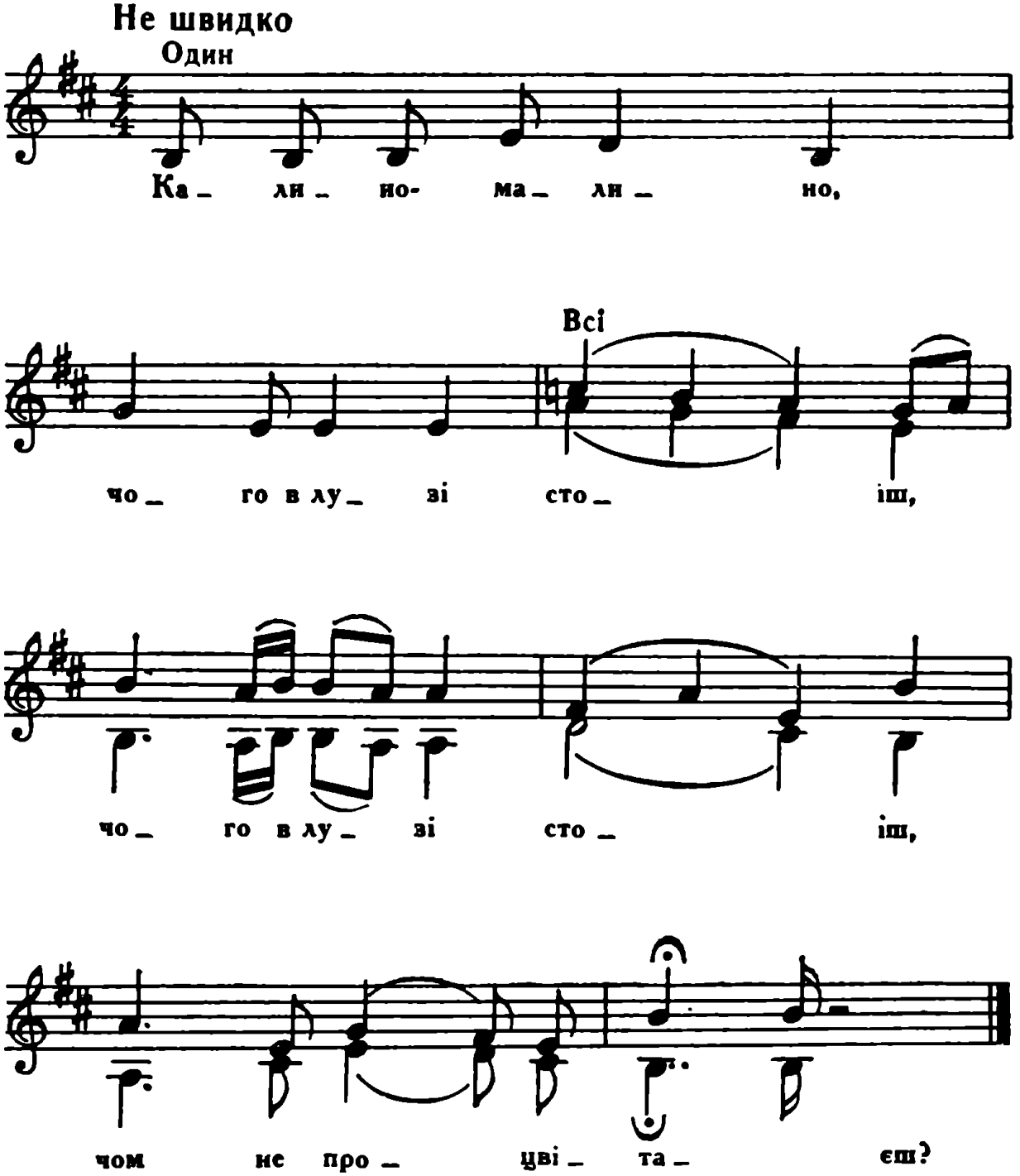

«Калино-малино,
Чого в лузі стоїш,
Чого в лузі стоїш,
Чом не процвітаєш?

Чого в лузі стоїш,
Чом не процвітаєш,
Чи жари боїшся,
Чи дощу бажаєш?»

«Жари не боюся,
Дощу не бажаю,—
Кого вірно люблю,
За тим посихаю».

ЛЕТИТЬ ГАЛКА ЧЕРЕЗ БАЛКУ

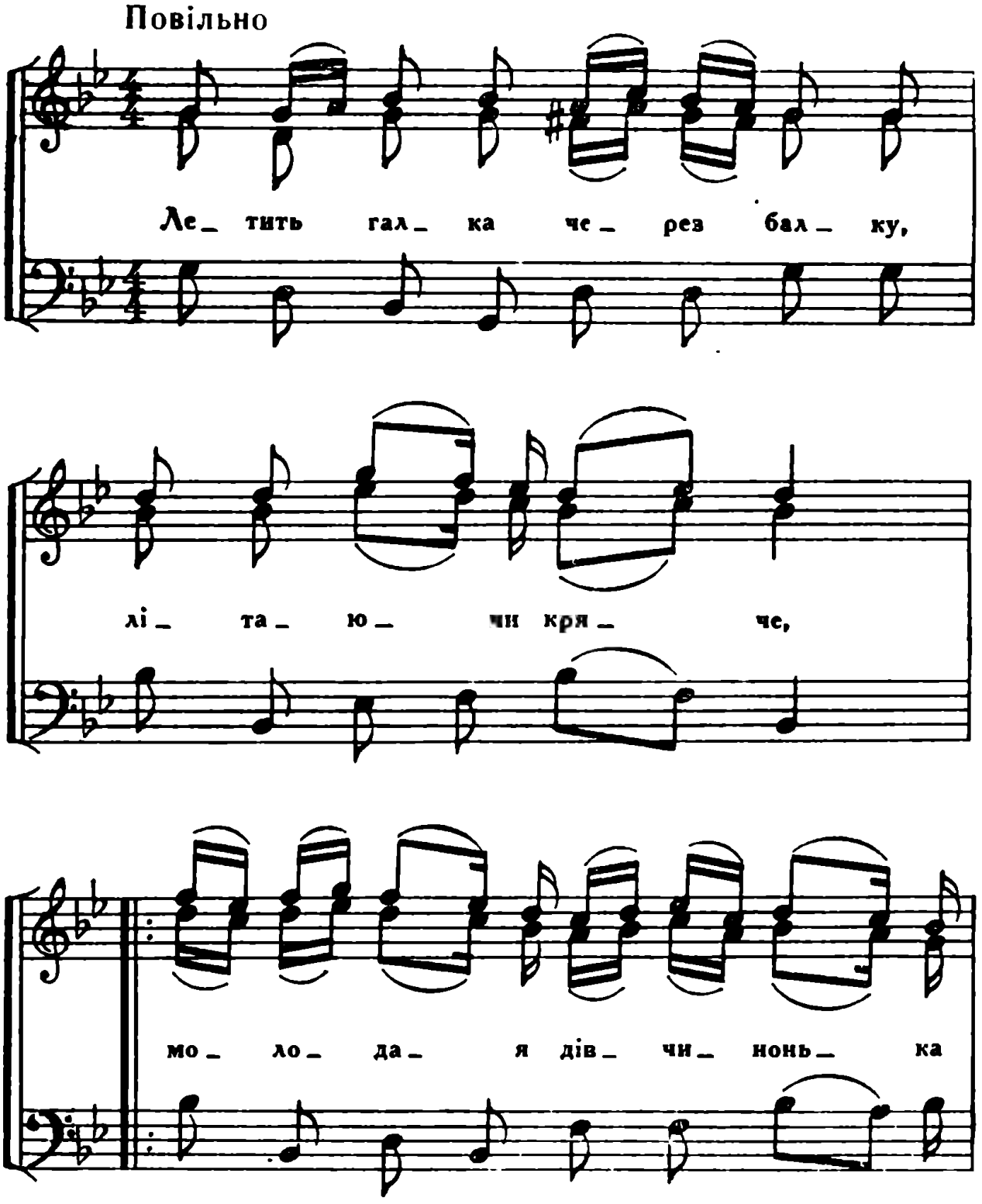

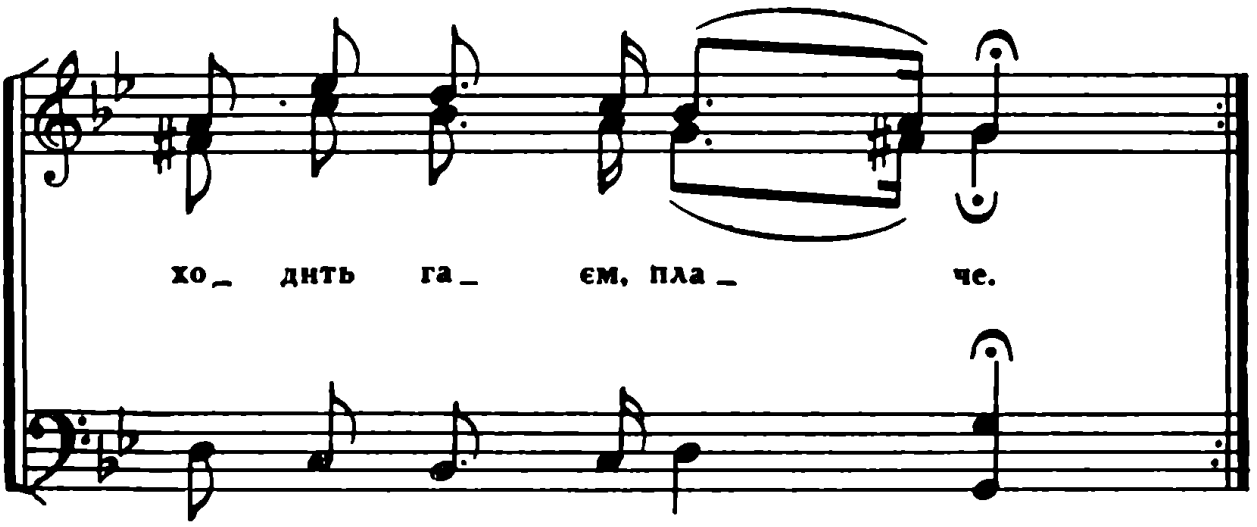

Летить галка через балку,
Літаючи кряче,
Молодая дівчинонька
Ходить гаєм, плаче. | *Двічі*

Не пускає її мати
Вранці до криниці,
Ні жито жать, ні льону брать,
Ні на вечорниці. | *Двічі*

Раз увечері пізненько,
Як мати заснула,
Вийшла слухать соловейка,
Мов зроду не чула. | *Двічі*

Вийшла, стала під вербою
Та й дивиться в воду.

«Нащо мені, моя мати,
Дала таку вроду?

Двічі

Виписала чорні брови
Та ще й карі очі...
Усе дала, усе дала,—
Щастя не вгадала.

Двічі

Краще було, моя мати,
Цих брів не давати,
Краще було, моя мати,
Щастя, долю дати».

Двічі

ЛУГОМ ІДУ, КОНЯ ВЕДУ

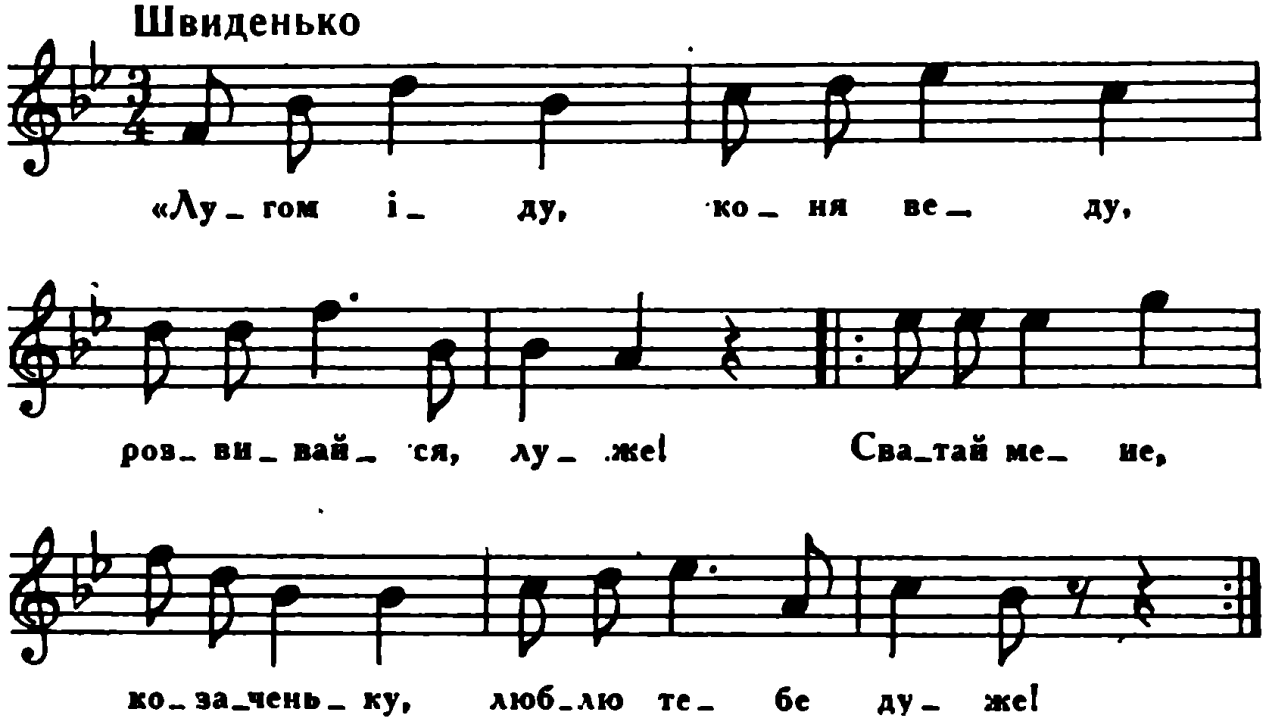

«Лугом іду, коня веду,
Розвивайся, луже!
Сватай мене, козаченьку,
Люблю тебе дуже! | *Двічі*

Ой хоч сватай, хоч не сватай,
Хоч так присилайся,
Щоб та слава не пропала,
Що ти залицявся!» | *Двічі*

«Ой коли б ти, дівчинонько,
Трошки багатенька,
Взяв би тебе за рученьку,
Повів до батенька!» | *Двічі*

«Ой коли б я, козаченьку,
Трошки багатенька,
Наплювала б я на тебе
Й на твого батенька! | *Двічі*

Ой коли б я, козаченьку,
Та й забагатіла,
То я б тебе, ледачого,
Й за харч не схотіла!» | *Двічі*

«Ой коли б ти, дівчинонько,
Тоді заміж вийшла,
Як при битій доріженьці
Яра рута зійшла!» | *Двічі*

«Ой коли б ти, козаченьку,
Тоді оженився,
Як у млині на камені
Кукіль уродився!» | *Двічі*

«Не журися, дівчинонько,
Рута зелененька;
Цей покинув — другий буде:
Ще ж ти молоденька!

Двічі

Цей покинув — другий буде,
Другий буде кращий,
А цей буде у болоті
Над чортами старший».

Двічі

Край битої доріженьки
Яра рута зійшла;
Молодая дівчинонька
Та вже й заміж вийшла.

Двічі

Ой у млині, на камені,
Кукіль не вродився,
Старий козак, як собака,
Й досі не женився.

Двічі

МАЛА МАТИ ОДНУ ДОЧКУ

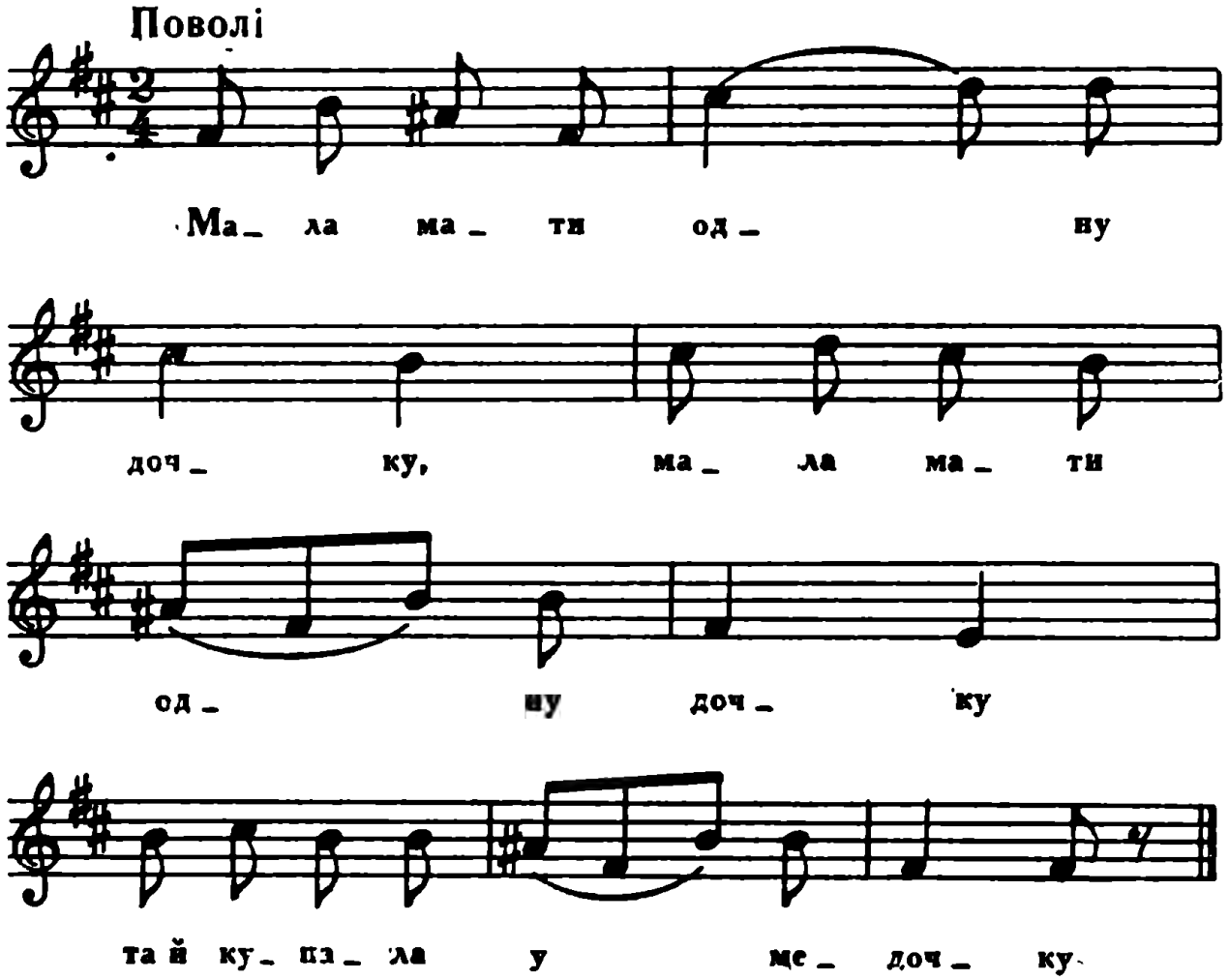

Мала мати одну дочку (2)
Та й купала у медочку.

Та й купала-поливала, (2)
Щастя-долі не вгадала.

Щастя-долі не вгадала, (2)
За п'яниченьку оддала.

П'є п'яниця, п'є-гуляє, (2)
Йде додому,— б'є та й лає.

«Ой я буду мандрувати, (2)
Лиху долю покидати!»

«Ой не роби та сваволі, (2)
Не покидай свої долі!

Як в калини білі квіти, (2)
Так у тебе дрібні діти!»

ОЙ ЗАЦВІЛА РОЖА КРАЙ ВІКНА

Помірно

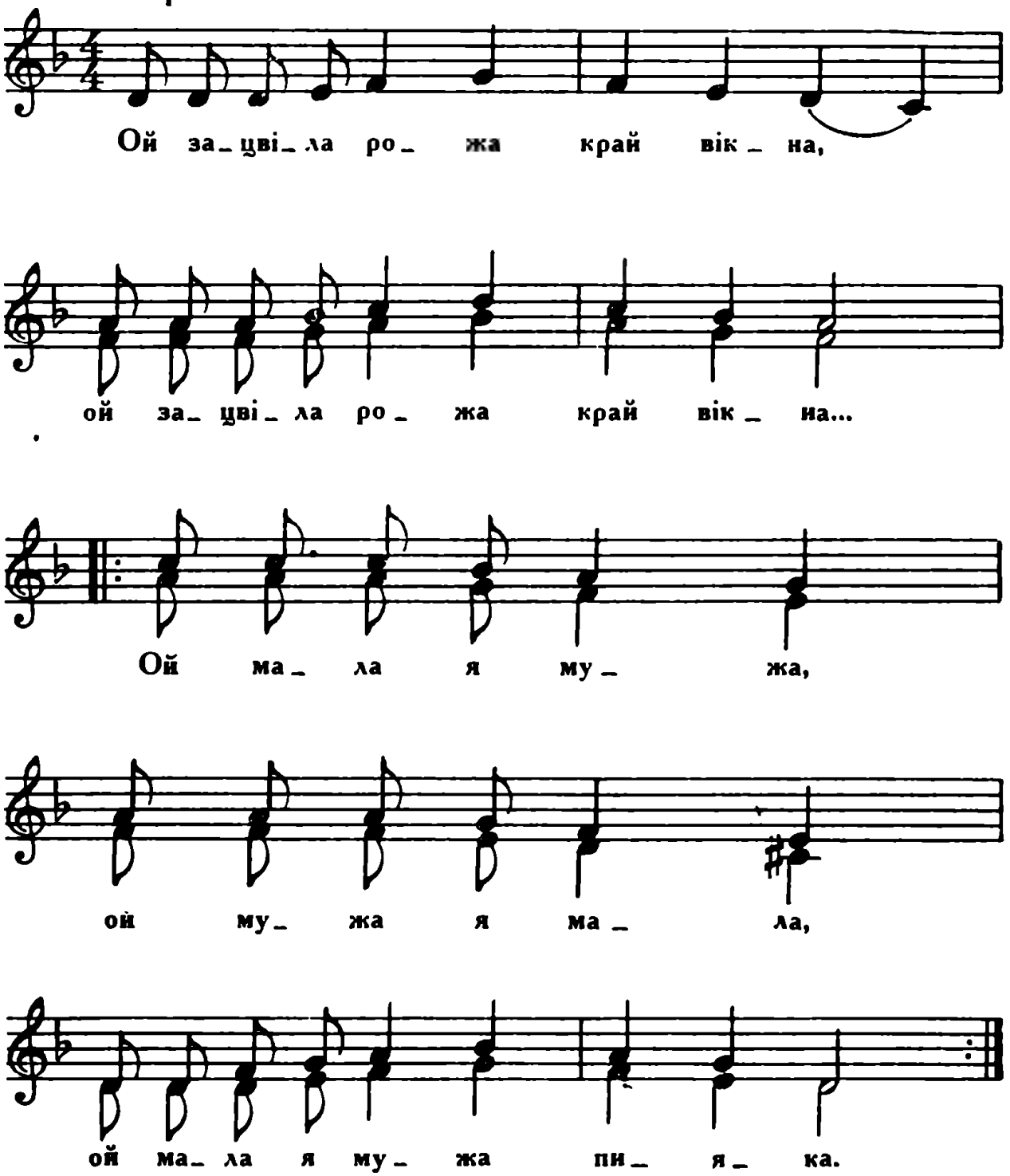

Ой зацвіла рожа край вікна... (2)
Ой мала я мужа,
Ой мужа я мала,
Ой мала я мужа
Пияка.

Двічі

Нічого не робить, тільки п'є, (2)
Як прийде додому,
Як додому прийде,
Як прийде додому,
Жінку б'є.

Двічі

«Не бий мене, мужу, не карай, (2)
Бо покину діти,
Бо покину дрібні,
А сама поїду
За Дунай!»

Двічі

Ой як я на лодку сідала, (2)
Правою ручкою,
А білим платочком,
А білим платочком
Махала.

Двічі

«Ой вернися, жінко, додому, (2)
Бо горшки не миті,
І миски побиті,
Горе ж мені жити
Самому!»

Двічі

«Ой як я вернусь додому, (2)
І горшки побиті,
І миски не миті,
Ой, а діти плачуть,
Їсти хотять».

Двічі

ОЙ ЗІЙДИ, ЗІЙДИ, ЗІРОНЬКО ВЕЧІРНЯЯ

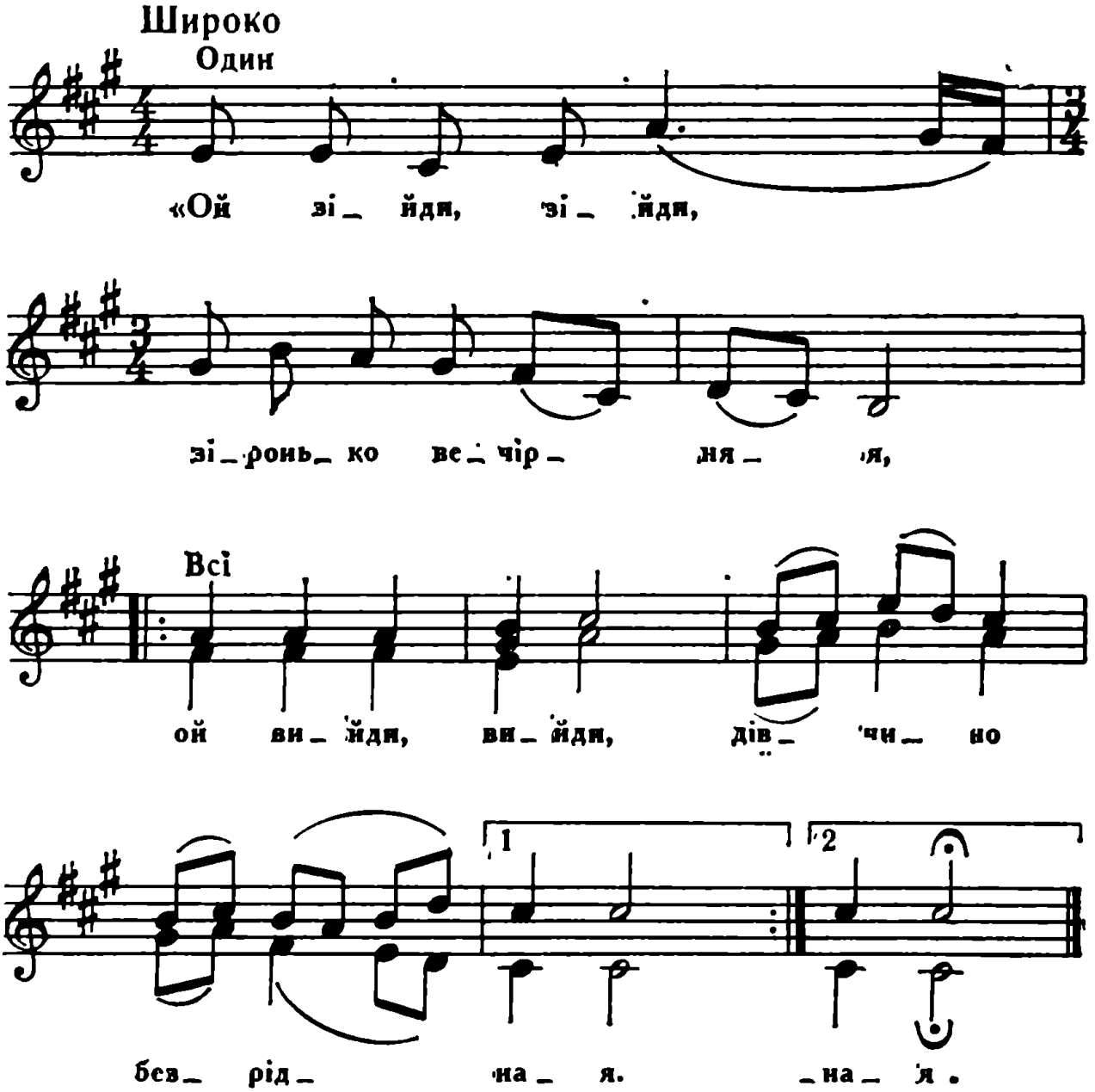

«Ой зійди, зійди, зіронько вечірняя,
Ой вийди, вийди, дівчино безрідная. (2)

Ой зійди, зійди, місяць, на ту пору,
Ой вийди, вийди, дівчино,
на розмову. (2)

Ой вийди, вийди, дівчино, на розмову,
Ой болить серденько за тобою». (2)

«У тебе болить, а мені та й байдуже,
Було б не любить з первого разу
дуже. (2)

Ти в мене влюбивсь, я в тебе вкохалася,
Ти сів-поїхав,— а я сама зосталася. (2)

Ти сів-поїхав лугами, берегами,
А я зосталась з тяжкими
ворогами». (2)

ОЙ ЗНАТИ, ЗНАТИ,
ХТО КОГО ЛЮБИТЬ

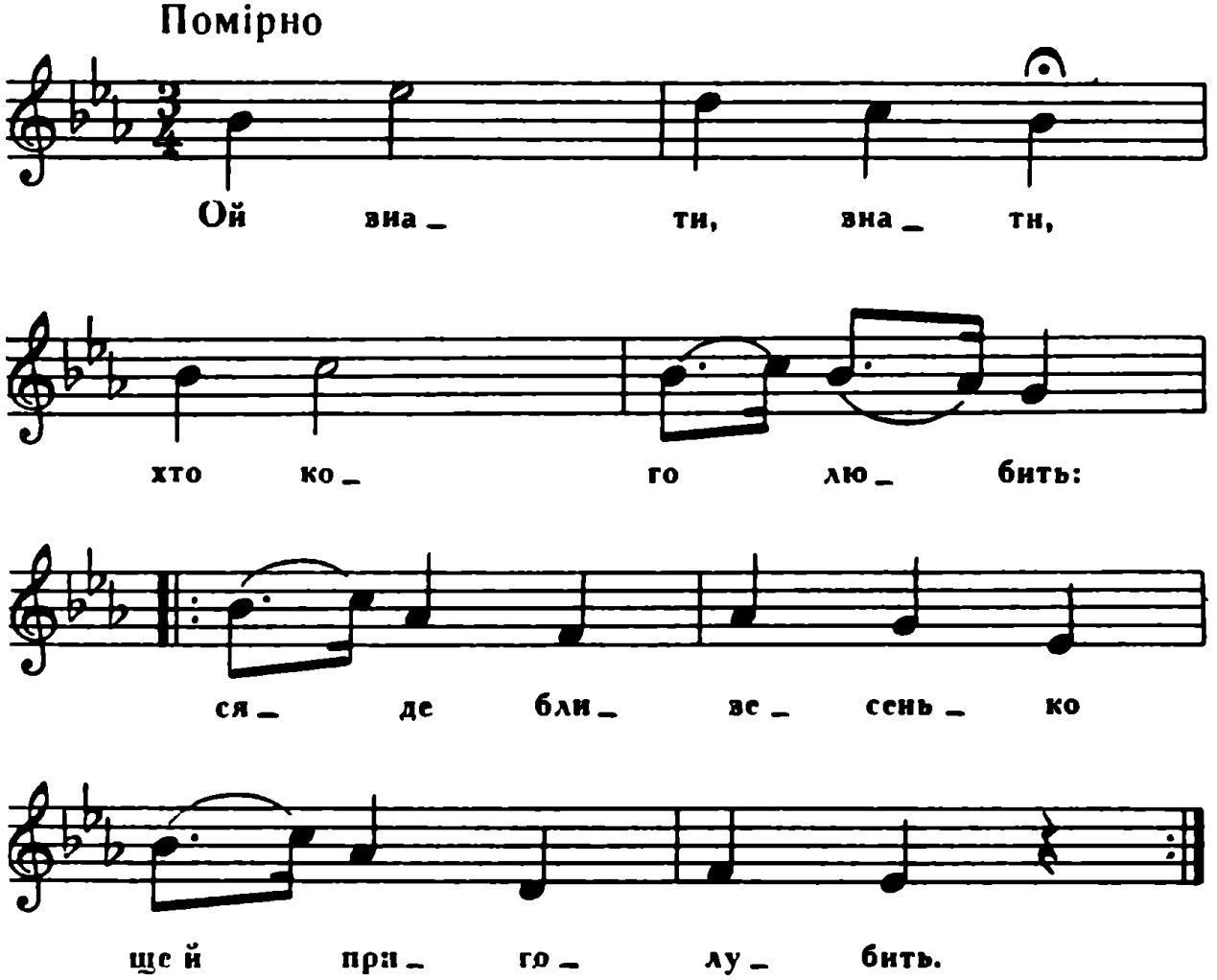

Ой знати, знати, хто кого любить:
Сяде близесенько ще й приголубить. (2)

Ой знати, знати, в кого є дочки:
Втоптані стежечки через садочки. (2)

Ой знати, знати, хто не жонатий:
Білеє личенько, як в паненятки. (2)

Ой знати, знати, хто оженився:
Скорчився, зморщився та й
зажурився. (2)

ОЙ НА ГОРІ СНІГ БІЛЕНЬКИЙ

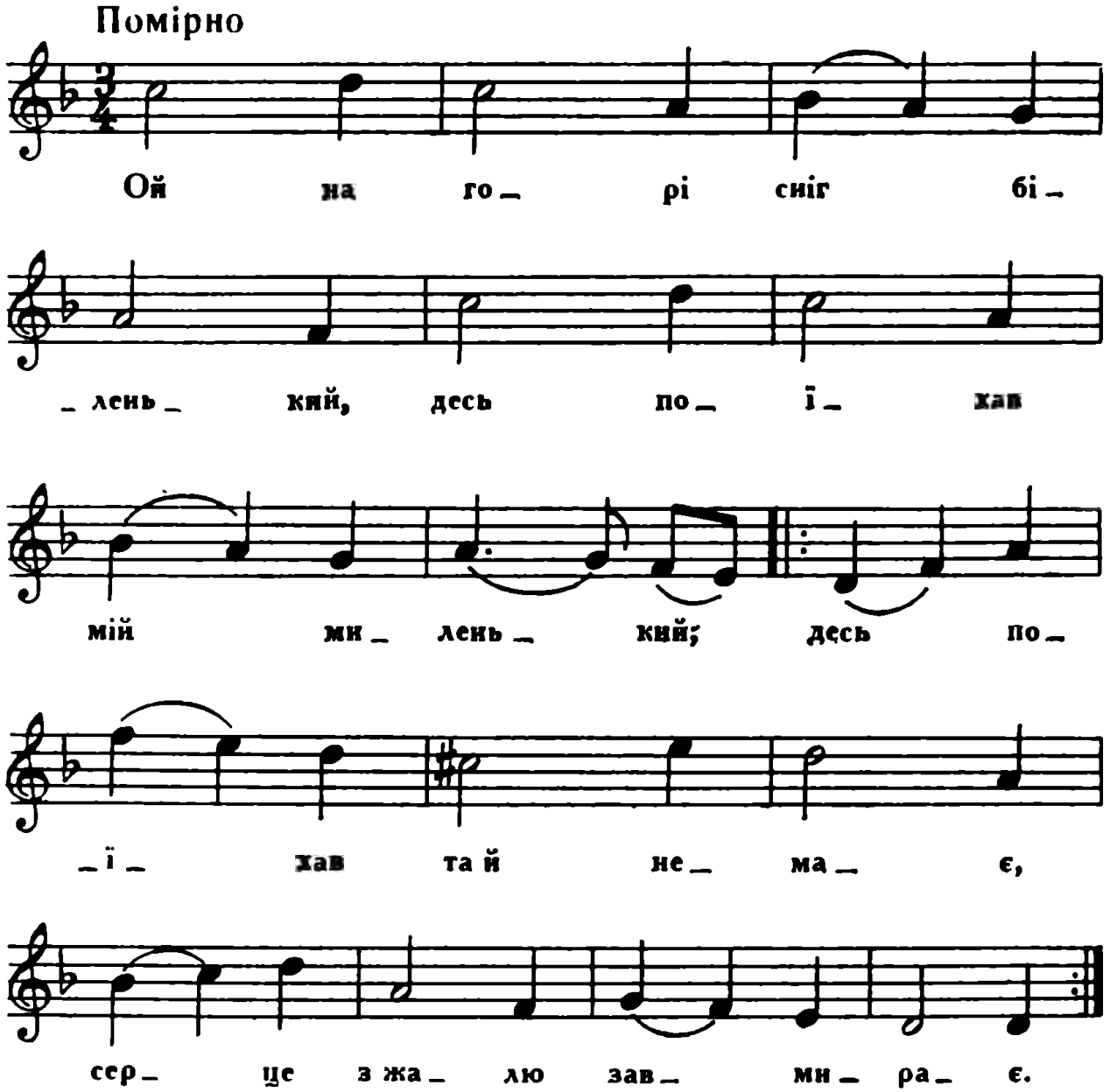

Ой на горі сніг біленький,
Десь поїхав мій миленький;
Десь поїхав та й немає,
Серце з жалю завмирає.

Двічі

Очі чорні, мов терночок,
Брови рівні, мов шнурочок,
Личко біле, рум'янеє,
Серце моє коханеє. | *Двічі*

Поки тебе не любила,
Спокійненько в світі жила,
А тепер я гірко плачу,
Поки тебе не побачу. | *Двічі*

Баламуте, вийди з хати,
Хочеш мене закохати,
Закохати та й забути...
Всі ви, хлопці, баламути. | *Двічі*

Баламуте, бійся бога,
Ти багатий, а я вбога;
Збаламутив мою душу,
Через тебе плакать мушу. | *Двічі*

ОЙ НЕ СВІТИ, МІСЯЧЕНЬКУ

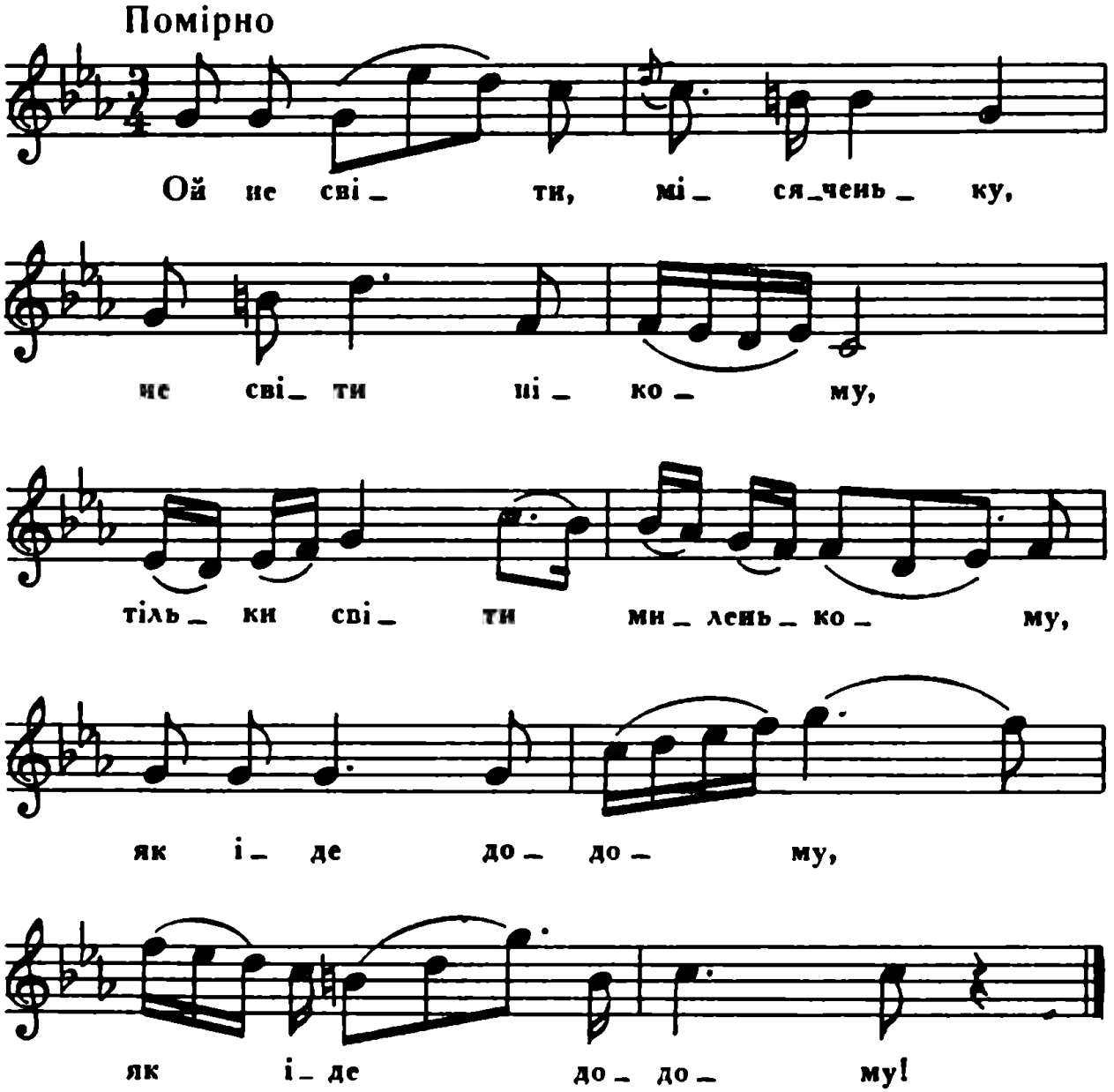

Ой не світи, місяченьку,
Не світи нікому,
Тільки світи миленькому,
Як іде додому! (2)

Світи йому ранесенько
Та й розганяй хмари,
А як же він іншу має,
То й зайди за хмари! (2)

Світив місяць, світив ясний,
Та й зайшов за тини,
А я бідна, гірко плачу:
Зрадив мене милий!.. (2)

ОЙ НЕ ХОДИ, ГРИЦЮ

Помірно

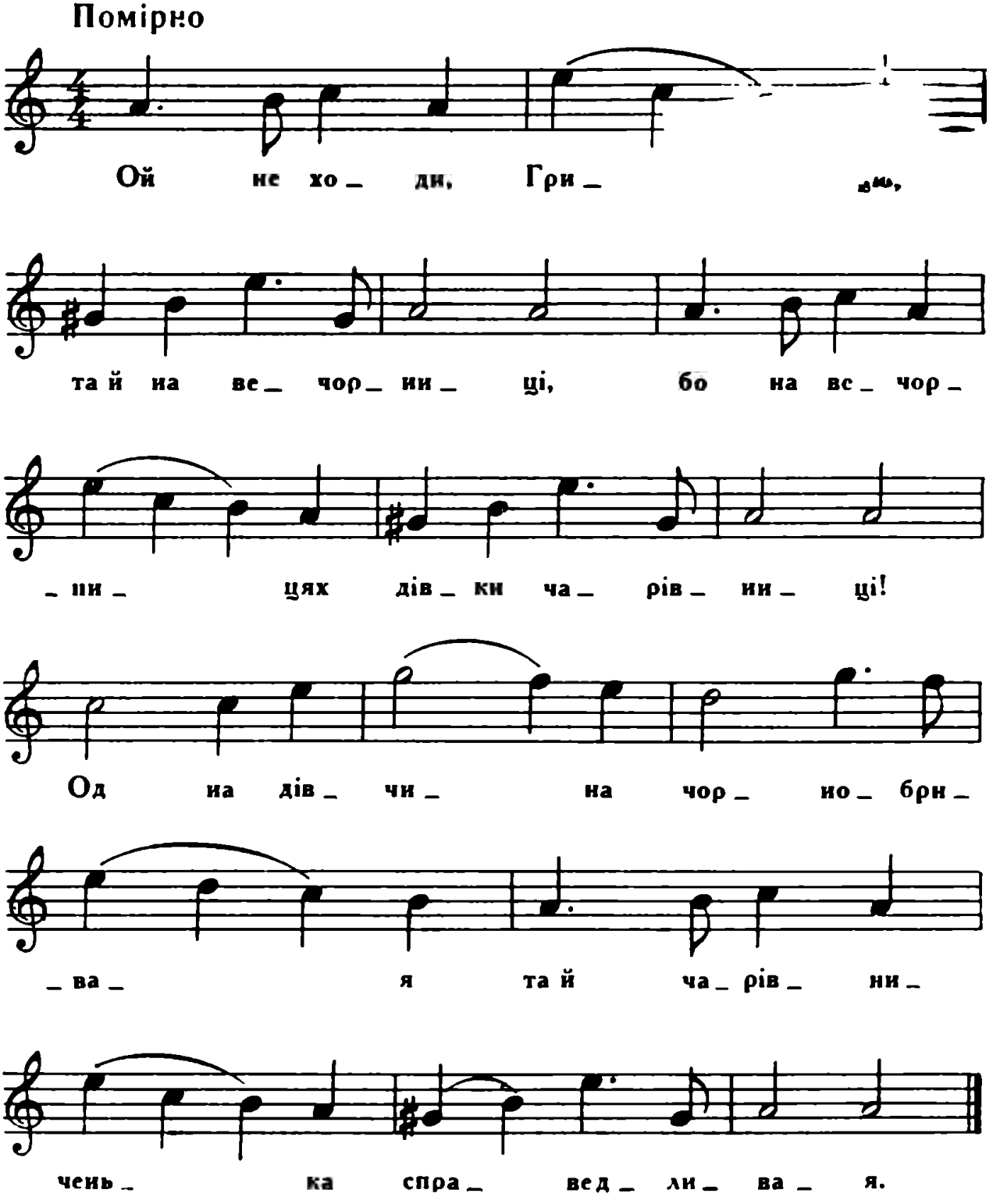

Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці,
Бо на вечорницях дівки чарівниці!
Одна дівчина чорнобрнвая
Та й чарівниченька справедливая.

У неділю рано зілля копала,
А у понеділок переполоскала,
А у вівторок зілля варила,
А в середу рано Гриця отруїла.

Прийшов четвер — та вже Гриць умер,
Прийшла п'ятниця — поховали Гриця.
А в суботу рано мати дочку била:
«Нащо ти, дочко, Гриця отруїла?»

«Ой мати, мати, жаль ваги немає,
Нехай же Гриць разом та двох не кохає!
Нехай він не буде ні їй, ні мені,
Нехай достанеться він сирій землі!

Оце тобі, Грицю, я так ізробила,
Що через тебе мене мати била!
Оце ж тобі, Грицю, за теє заплата —
Із чотирьох дощок дубовая хата!»

ОЙ НЕ ШУМИ, ЛУЖЕ

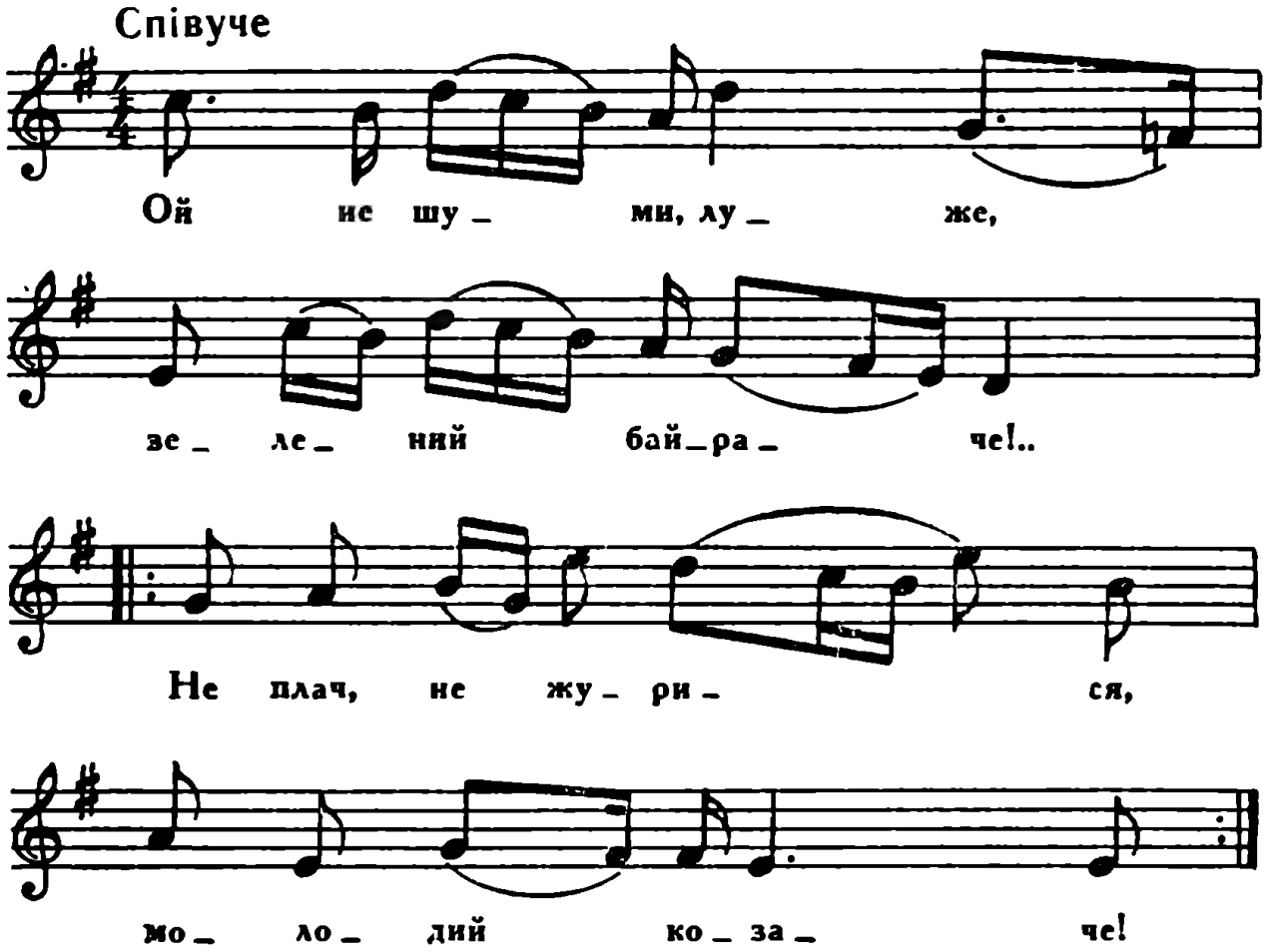

Ой не шуми, луже,
Зелений байраче!..
Не плач, не журися,
Молодий козаче!

Двічі

Не сам же я плачу —
Плачуть карі очі,
Що нема спокою
Ані вдень, ні вночі.

Двічі

Сусіди близькії —
Вороги тяжкії:
Не дають ходити,
Дівчину любити.

Двічі

Я ж буду ходити,
І буду любити,
Ще й до себе візьму —
Буду з нею жити!

Двічі

Ой умру я, мила...
Як ти будеш жива —
Чи згадаєш, мила,
Де моя могила?

Двічі

А моя могила
Край синього моря,
Де була між нами
Тихая розмова.

Двічі

Зійдеш на могилу,
Та не сумуй дуже,—
Спогадають люди,
Що любились дуже!

Двічі

Зійдеш на могилу —
Не труси землею,
Бо сама вважаєш,
Як тяжко під нею!

Двічі

Ой тим воно тяжко —
Любились важко,
Тим воно тяженько —
Любились вірненько!

Двічі

ОЙ ПОЛЕТИ, ЗОЗУЛЕНЬКО

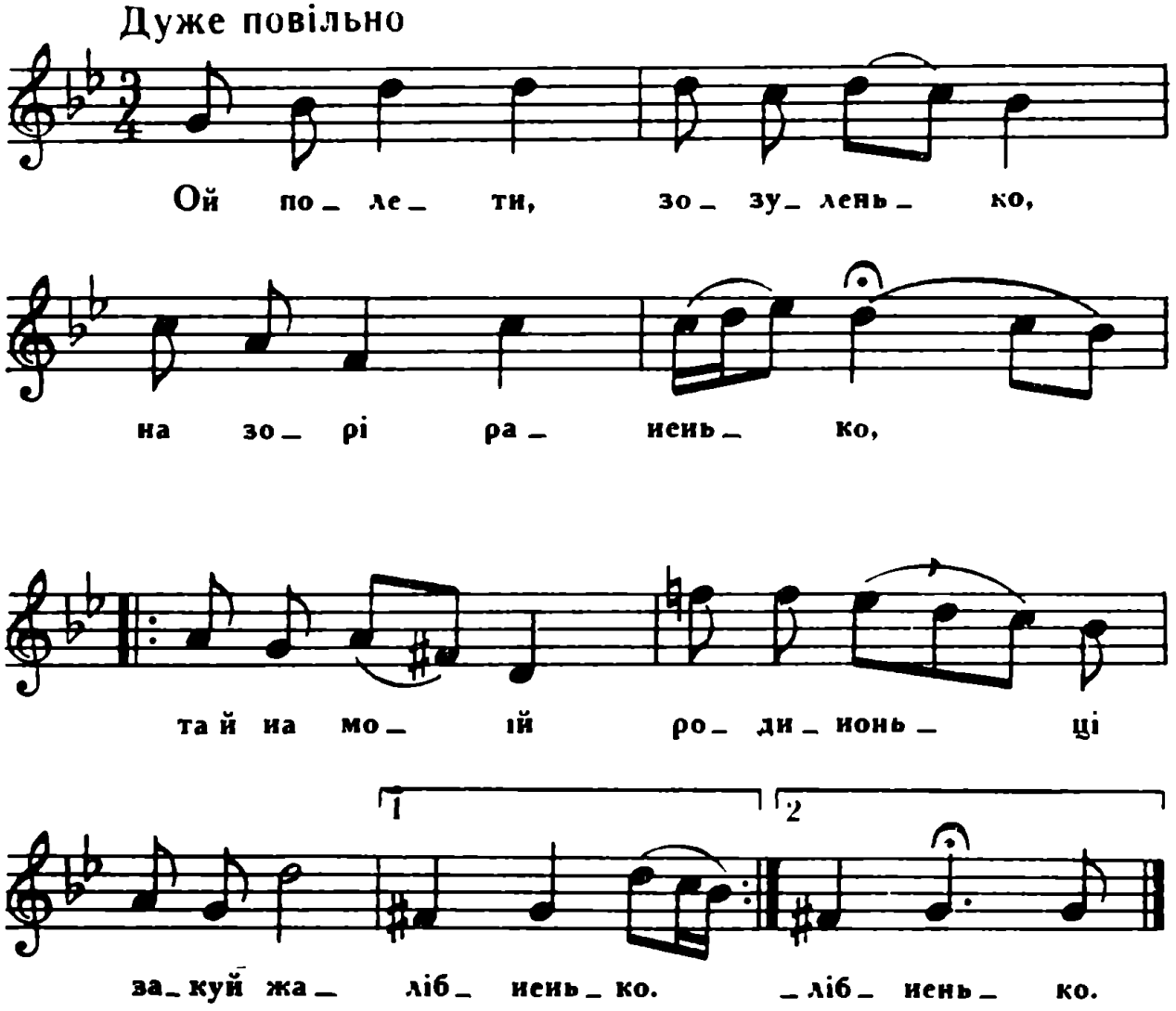

Ой полети, зозуленько,
На зорі раненько
Та й на моїй родиноньці
Закуй жалібненько.

Двічі

Сядь, зозуле, край віконця,
Де мати сідає.

Із якого ненька мене
Щодня виглядає.

Двічі

Облітай же, зозуленько,
Вишневий садочок,
Та й принеси хоч квітоньку,
Хоч один листочок.

Двічі

ПО ТОЙ БІК ГОРА

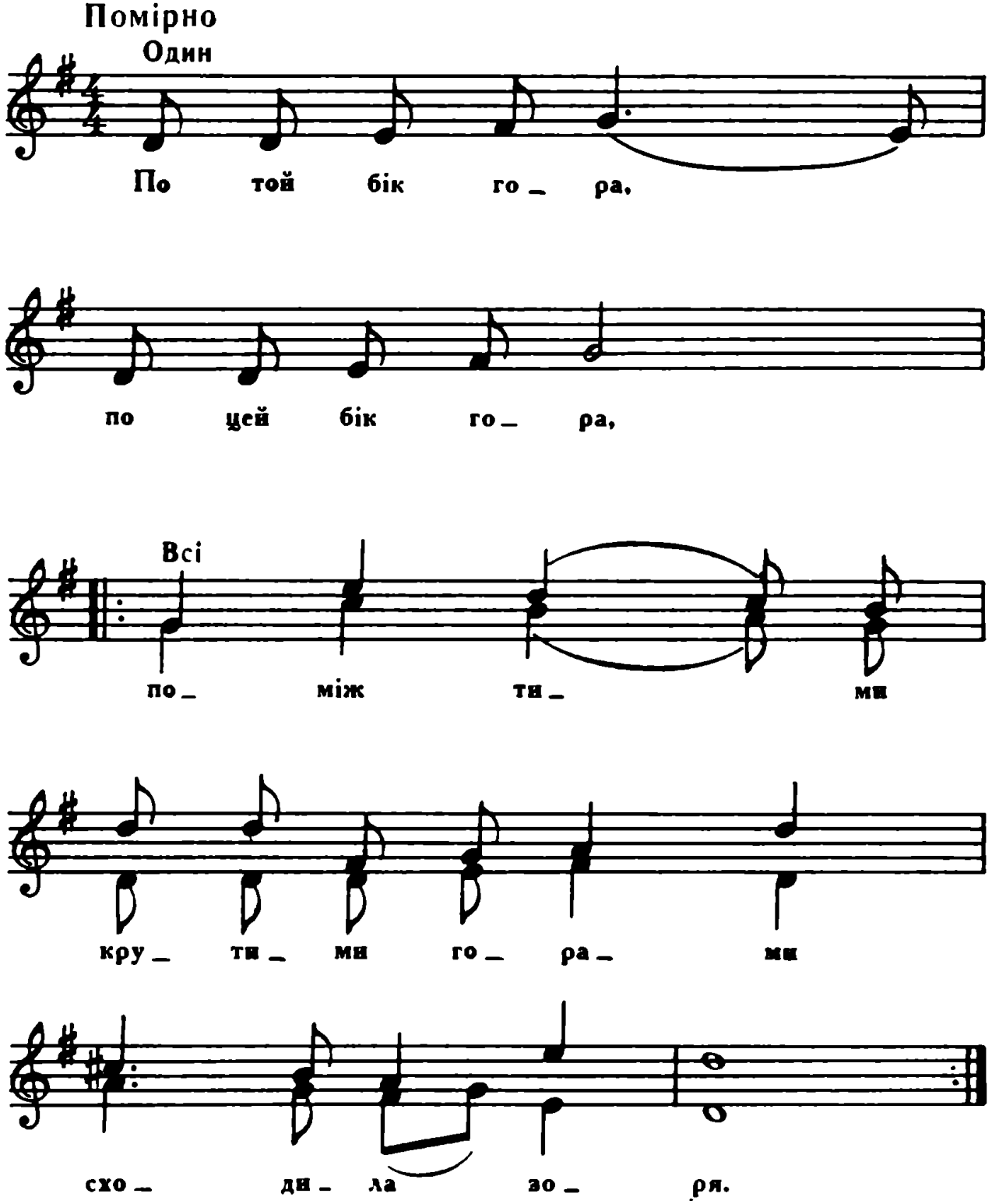

По той бік гора,
По цей бік гора,
Поміж тими крутими горами
Сходила зоря.

Двічі

Ой то ж не зоря —
Дівчина моя
З новенькими та відерцями
По водицю йшла.

Двічі

«Дівчино моя,
Напій же коня
З рубленої нової кринички,
З повного відра!»

Двічі

«Козаченьку мій,
Коли б я твоя,
Взяла б коня за шовковий повід
Та й напоїла!»

Двічі

«Дівчино моя,
Чом заміж не йшла?»
«Бідна була, по наймах служила,
Пари не знайшла!»

Двічі

«Дівчино моя,
Сідай на коня,
Та й поїдем у чистеє поле
До мого двора!

Двічі

А в мого двора
Нема ні кола,
Тільки стоїть один кущ калини,
Та й та не цвіла».

Двічі

«Калино моя,
Чом ти не цвіла?»
«Зима люта та й цвіт оббила,
Тим я не цвіла!»

Двічі

РОЗПРЯГАЙТЕ, ХЛОПЦІ, КОНІ

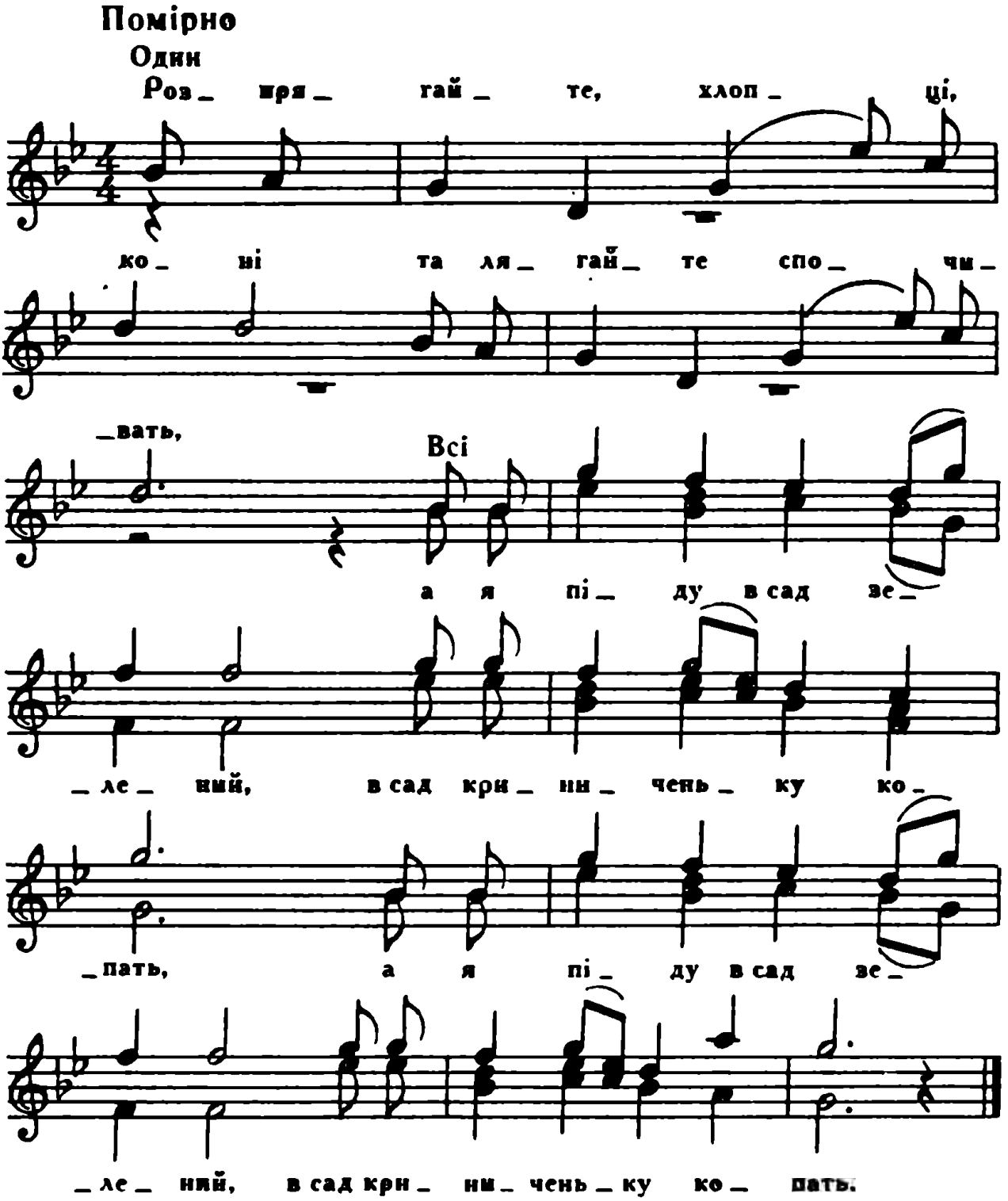

Розпрягайте, хлопці, коні
Та лягайте спочивать,
А я піду в сад зелений,
В сад криниченьку копать. — *Двічі*

Копав, копав криниченьку
У вишневому саду...
Чи не вийде дівчинонька
Рано-вранці по воду? — *Двічі*

Вийшла, вийшла дівчинонька
В сад вишневий воду брать,
А за нею козаченько
Веде коня напувать. — *Двічі*

Просив, просив відеречко —
Вона йому не дала,
Дарив, дарив з руки перстень —
Вона його не взяла. — *Двічі*

Знаю, знаю, дівчинонько,
Чим я тебе розгнівив:
Що я вчора ізвечора
Із другою говорив. — *Двічі*

Вона ростом невеличка,
Ще й літами молода,
Руса коса до пояса,
В косі стрічка голуба. — *Двічі*

ТАМ, ДЕ ЯТРАНЬ КРУТО В'ЄТЬСЯ

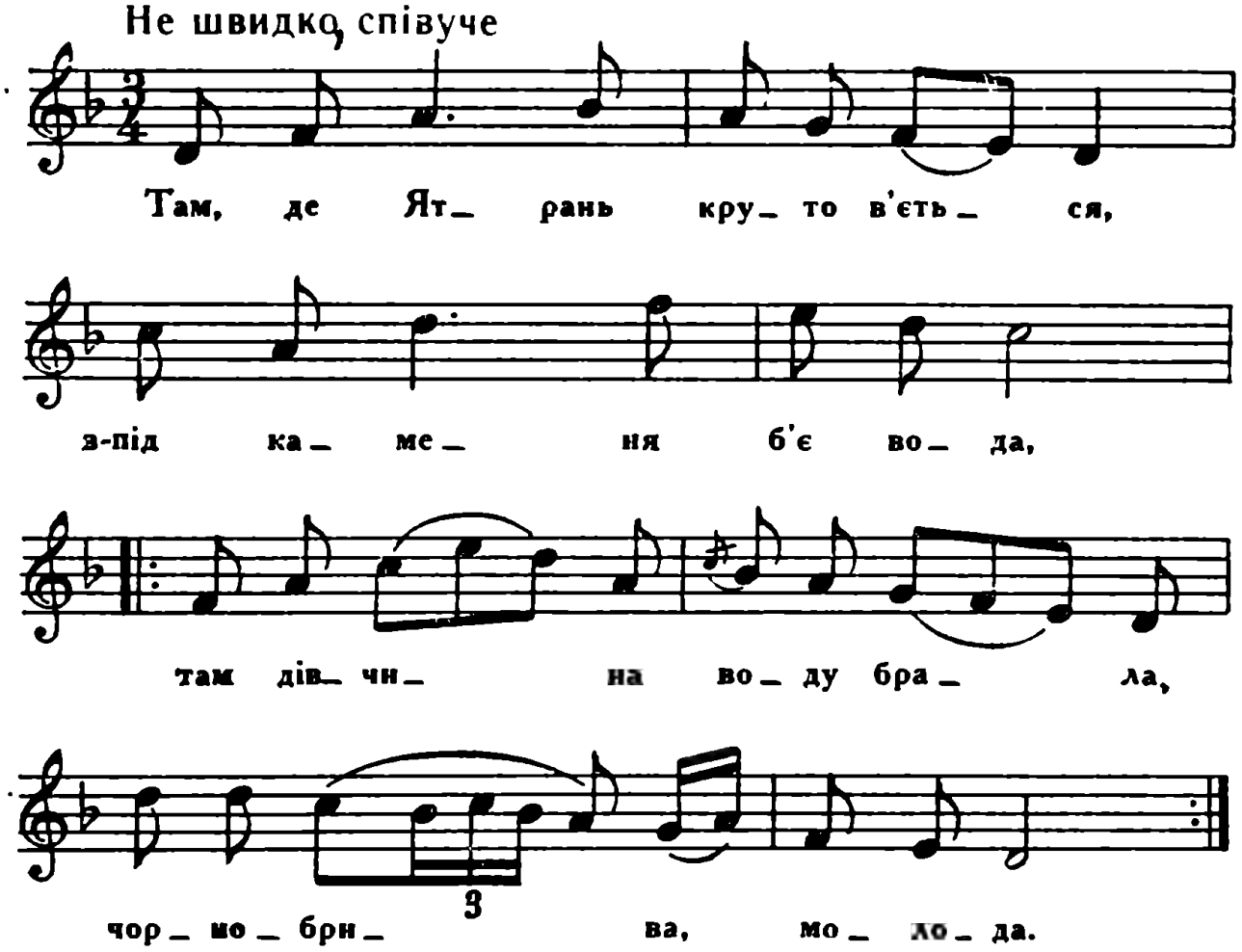

Там, де Ятрань круто в'ється,
З-під каменя б'є вода,
Там дівчина воду брала,
Чорнобрива, молода.

Двічі

Ти, дівчино, ти щаслива,
В тебе батько, мати є,

Рід великий, хата біла,
Все, що в хаті,— то твоє.

Двічі

А я бідний, безталанний,
Степ широкий — то ж мій сват,
Шабля, люлька — вся родина,
Сивий коник — то ж мій брат.

Двічі

У НЕДІЛЮ РАНО, НА ЗОРІ РАНЕНЬКО

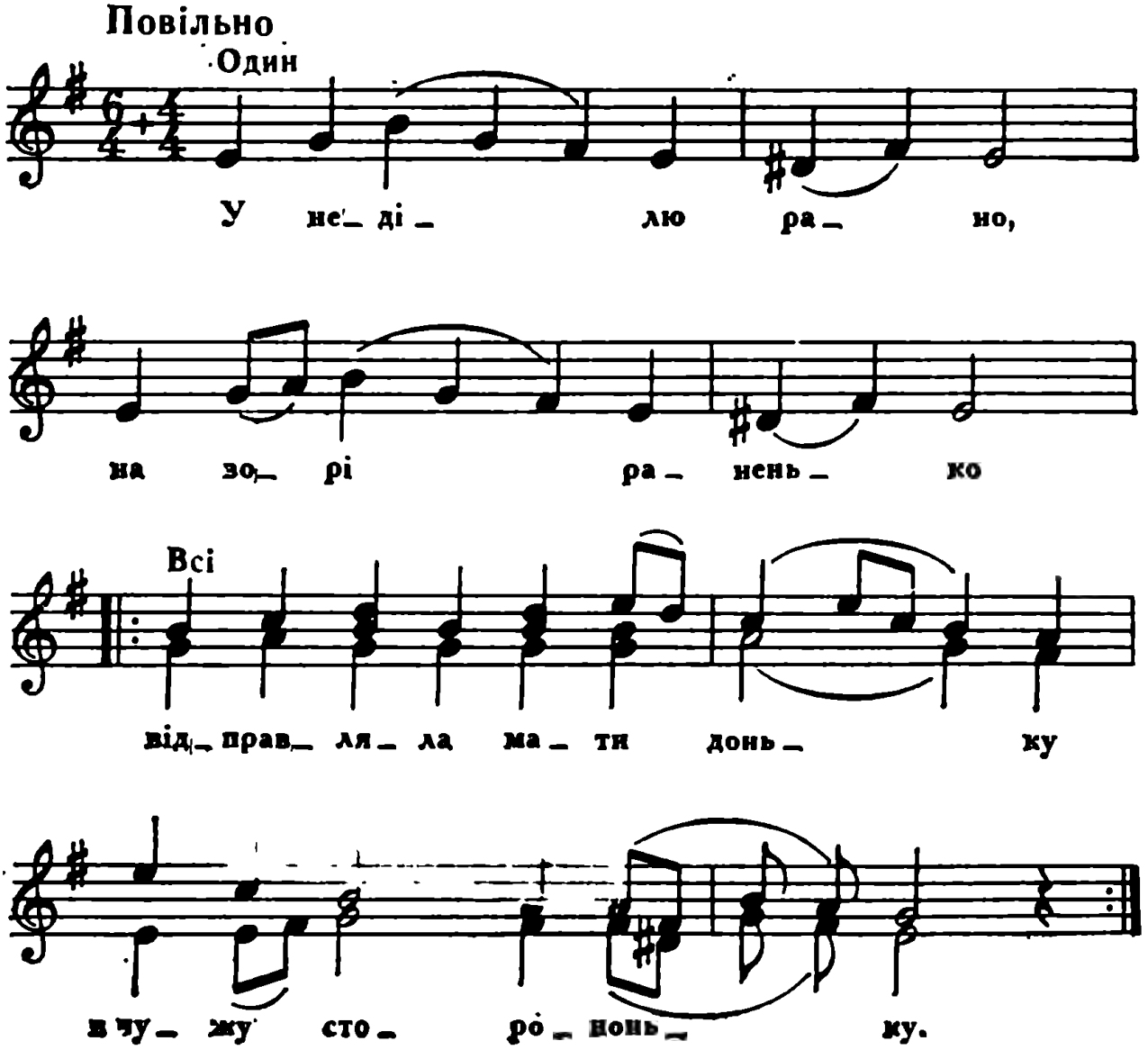

У неділю рано,
На зорі раненько
Відправляла мати доньку
В чужу сторононьку.

Двічі

В чужу сторононьку,
У чужії люди.
«Ой хто тебе, моя донько,
Жалувать там буде?» | *Двічі*

«Пожаліють, мамо,
Там добрії люди,
Як у моїй голівоньці
Добрий розум буде». | *Двічі*

У СУСІДА ХАТА БІЛА

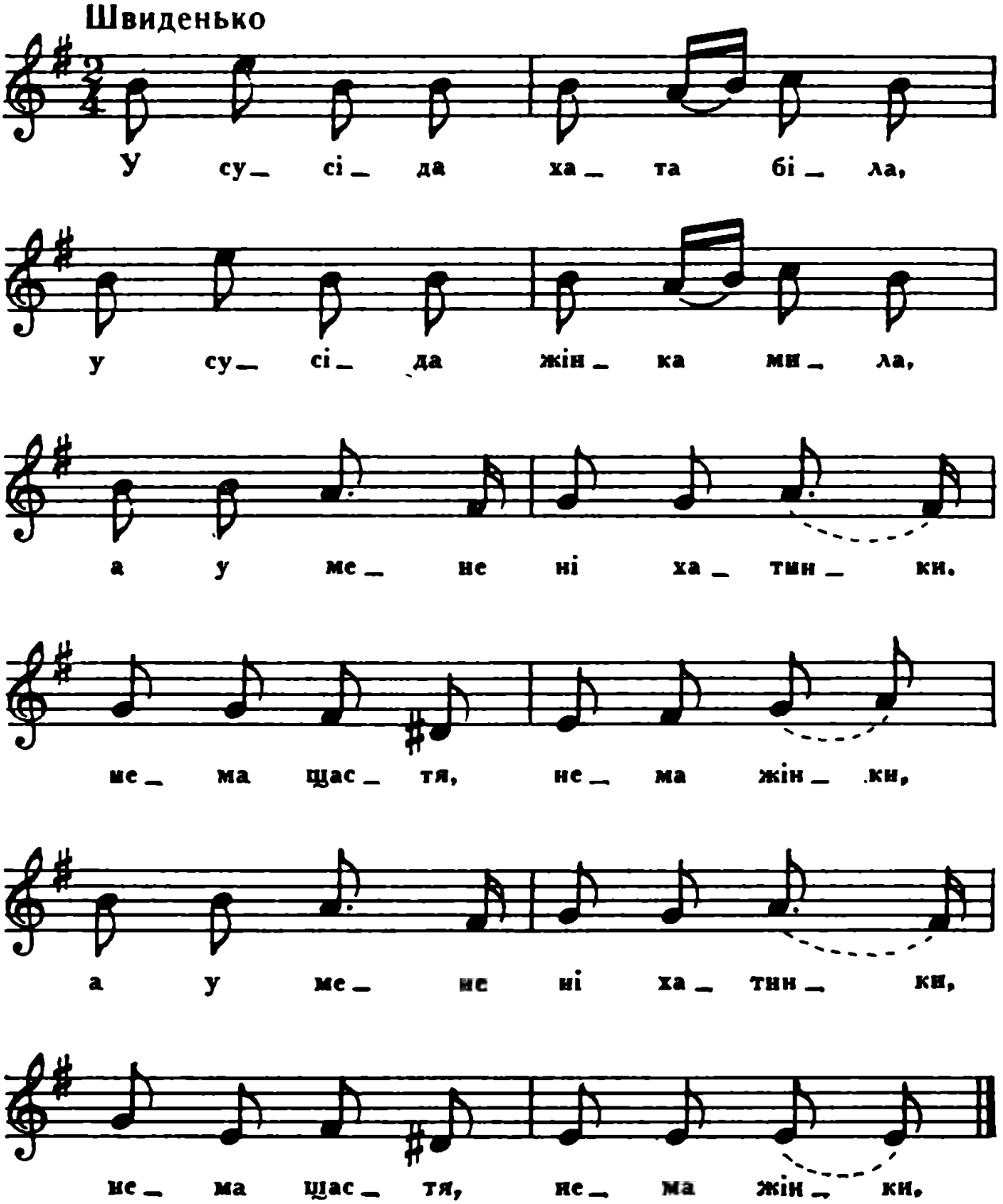

У сусіда хата біла,
У сусіда жінка мила,
А у мене ні хатинки,
Нема щастя, нема жінки. | *Двічі*

Є у мене сусідонька —
Люба, мила дівчинонька,
Та не знаю, що робить,
Бо боюсь туди ходить. | *Двічі*

Сідлай, хлопче, вороного,
А собі бери другого
Та поїдем погуляєм,
У сусіда побуваєм! | *Двічі*

«Будь здорова, сусідонько,
Люба, мила дівчинонько.
Ой яка ж ти гарнесенька,
Як сніжечок білесенька!» | *Двічі*

«Годі, годі жартувати,
Ось іде і стара мати!»
«Ой здорова будь, матусю,
Я приїхав по Ганнусю! | *Двічі*

Ой здорова будь, матусю,
Я приїхав по Ганнусю,
Хочу буть тобі ріднею,
Ти будь ненькою моєю!» | *Двічі*

ЯКБИ МЕНІ НЕ ТИНОЧКИ

Помірно

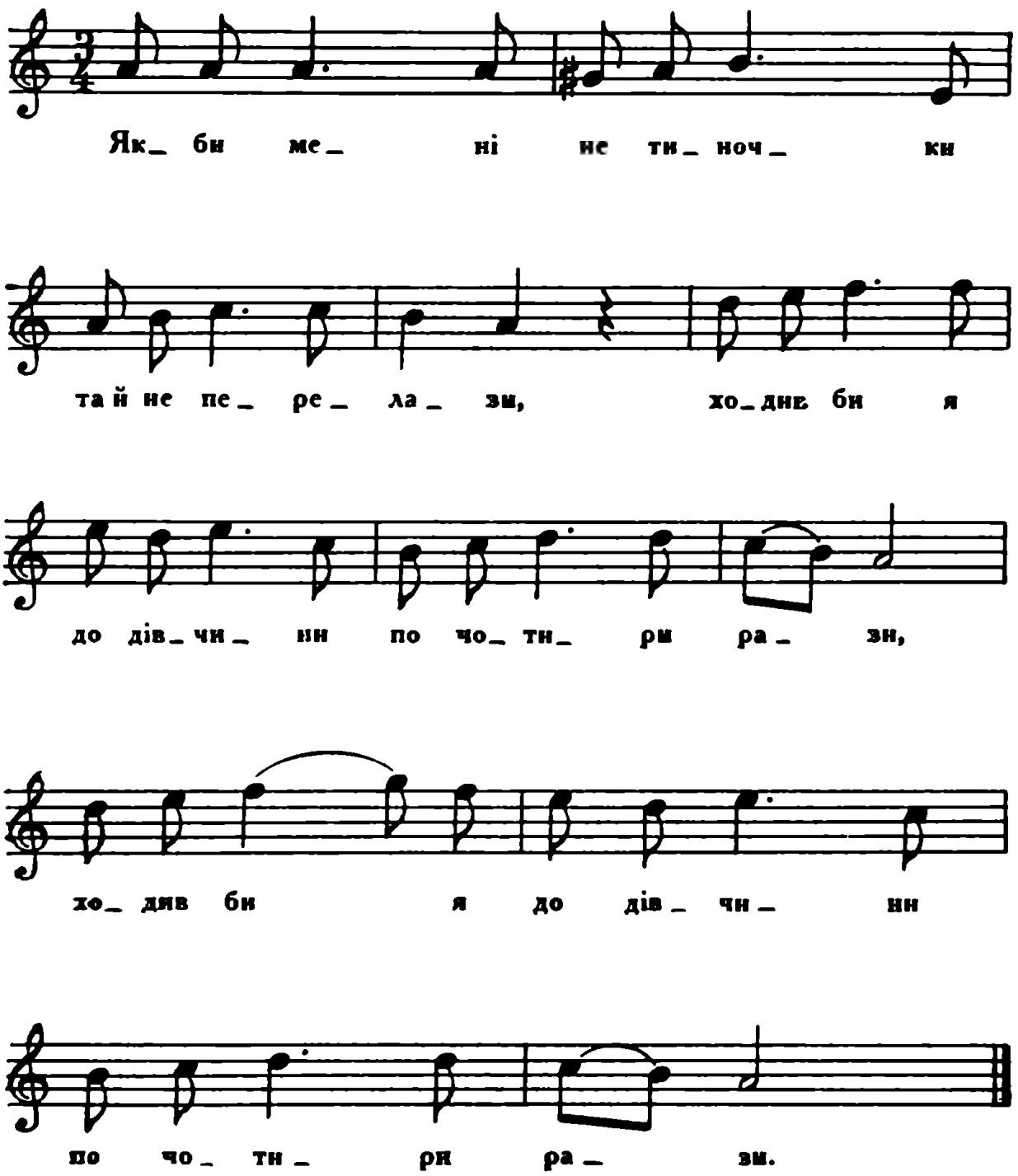

Якби мені не тиночки
Та й не перелази,
Ходив би я до дівчини
По чотири рази. | *Двічі*

Якби мені не тиночки
Та й не перетинки,
Ходив би я до дівчини
Та щовечоринки. | *Двічі*

Галю, серце, рибко моя,
Що мені казати?
Хотів би я тебе одну
Цілий вік кохати. | *Двічі*

ЧОГОСЬ МЕНІ ЧУДНО

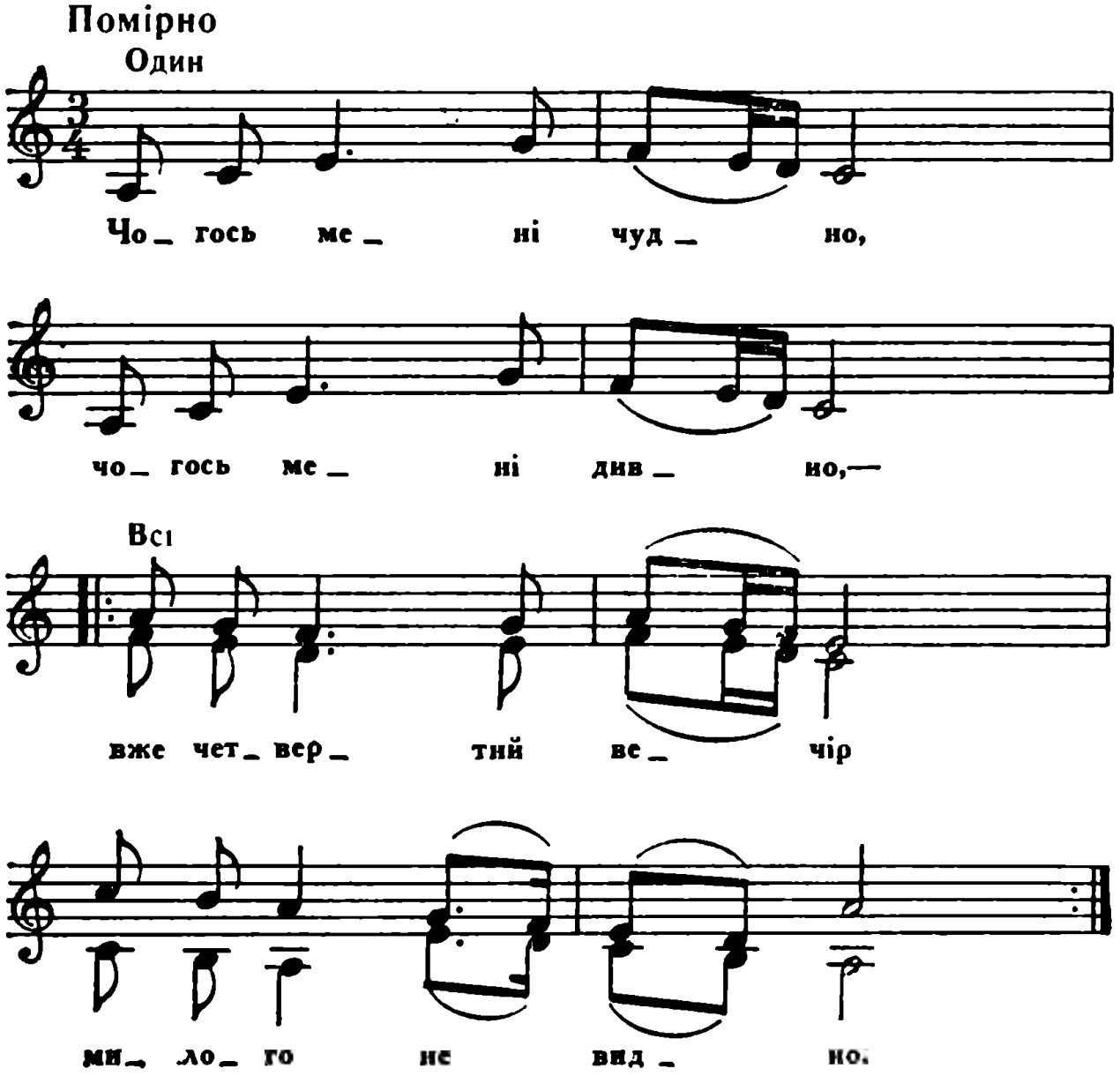

Чогось мені чудно,
Чогось мені дивно,—
Вже четвертий вечір
Милого не видно.

Двічі

Не чуть і не видно,
Його не видати,—
Повів по Дунаю
Коня напувати.

Двічі

А коло Дунаю
Там жовтий пісочок,—
Де походив милий,
Там його слідочок.

Двічі

Ой піду в садочок
Та й вирву листочок,
Та й понакриваю
Милого слідочок.

Двічі

Щоб вітер не віяв,
Пташки не ходили,
Щоб мого милого
Другі не любили.

Двічі

ОЙ ПІДУ Я ПОПІД ЛУГОМ

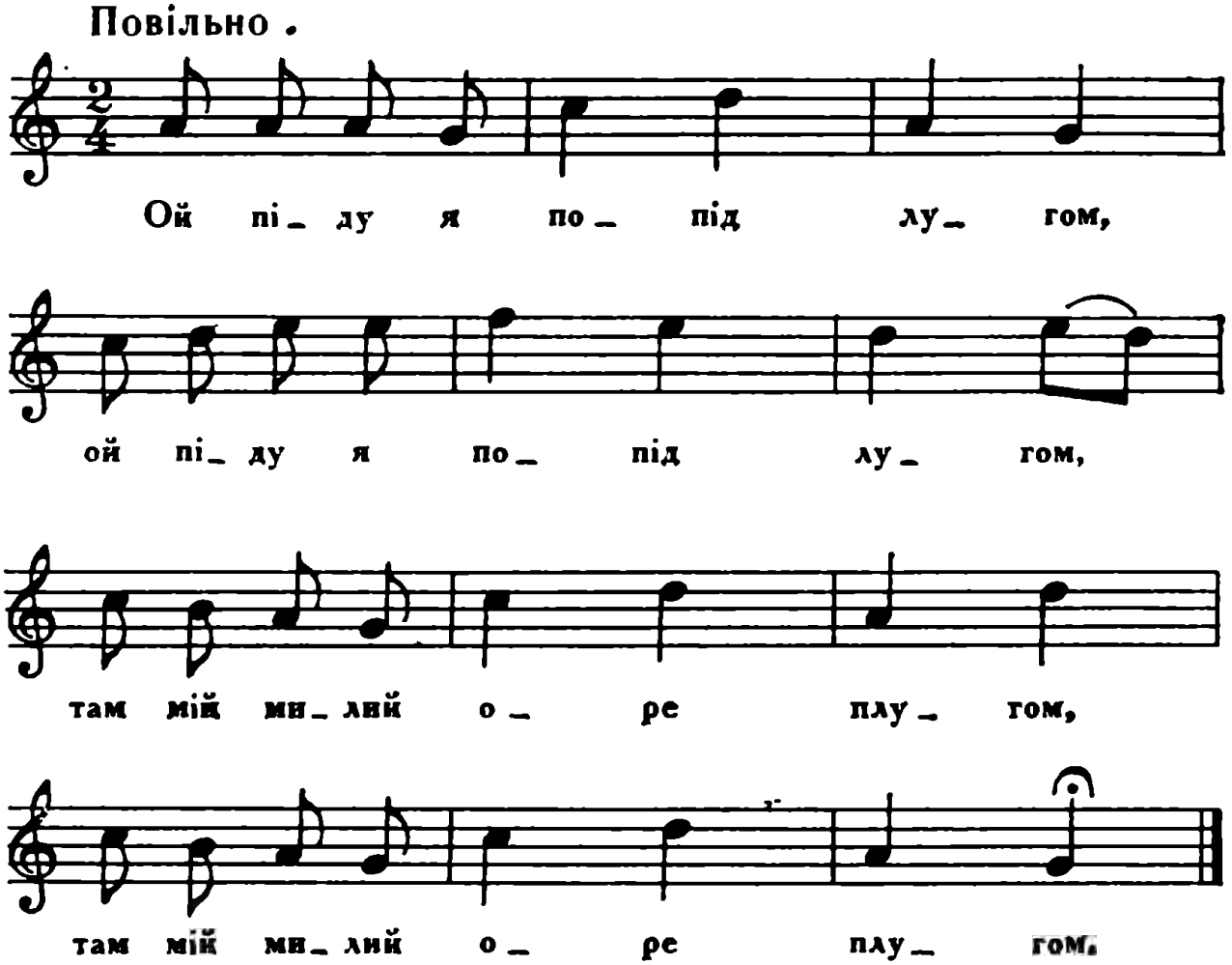

Ой піду я попід лугом, (2)
Там мій милий оре плугом. (2)

Ой він оре, воли гонить, (2)
Він до мене не говорить. (2)

Понесу я йому їсти, (2)
Чи не скаже мені сісти. (2)

Понесу я йому пити, (2)
Чи не буде говорити. (2)

Він наївся, він напився, (2)
Він на ріллю похилився. (2)

«Чого лежиш, чом не ореш, (2)
Чом до мене не говориш?» (2)

«Ой я лежу та й думаю, (2)
Що погану жінку маю!» (2)

«Який тобі дідько винен, (2)
Що ти гарний, чорнобривий? (2)

А я руда вродилася, (2)
Чорнявому судилася! (2)

Було б не сватати вночі, (2)
Не вилізли тобі очі! (2)

Було б тобі сватати вдень, (2)
Розпитати своїх людей. (2)

Чи хороша, чи вродлива, (2)
Чи робоча, чи лінива!» (2)

«Ой хороша й уродлива, (2)
На роботу справедлива. (2)

На роботу справедлива,— (2)
Доля ж моя нещаслива!» (2)

ЯКБИ МЕНІ ЧЕРЕВИКИ

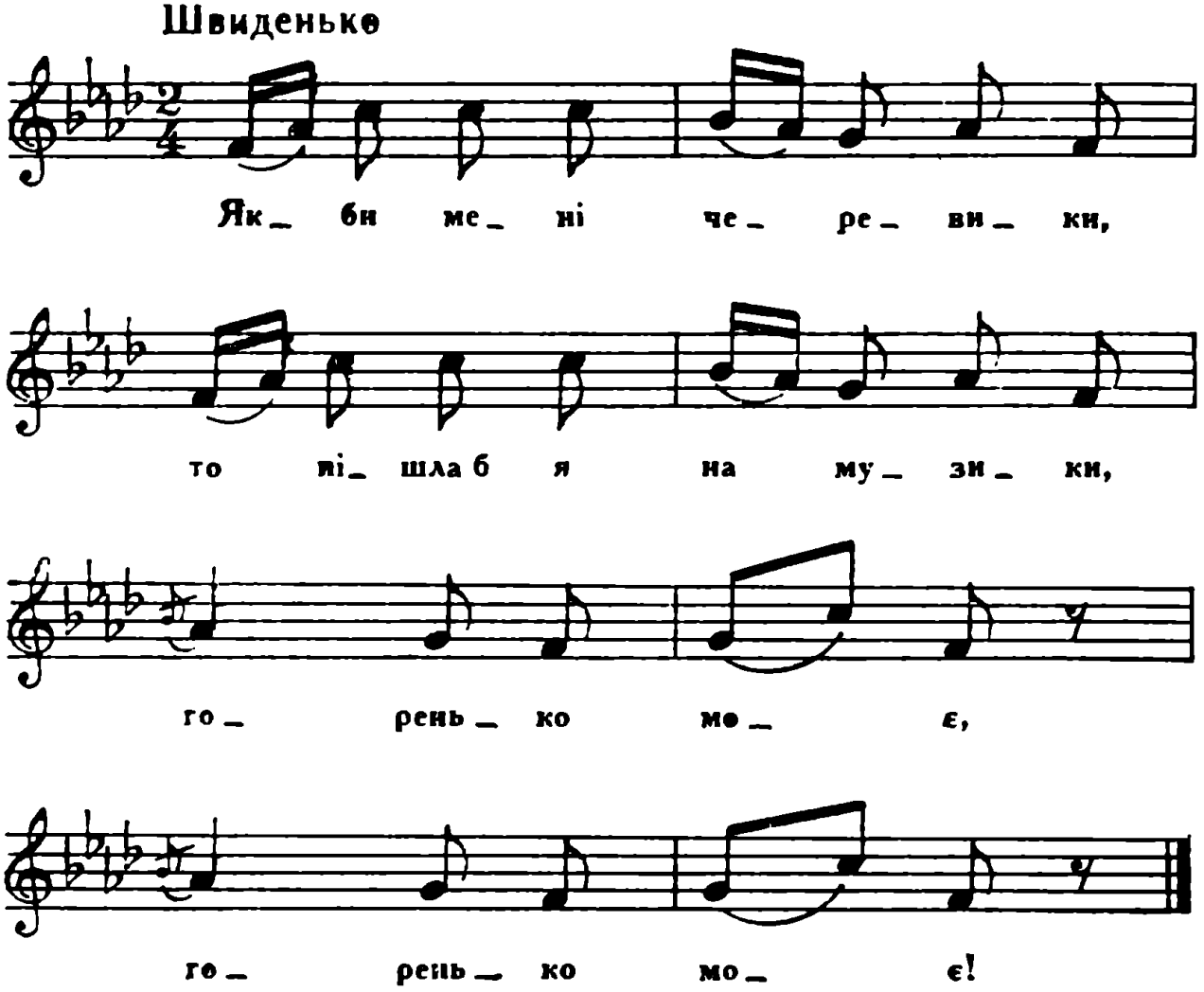

Якби мені черевики,
То пішла б я на музики,
Горенько моє! (2)

Черевиків немає,
А музика грає, грає,
Жалю завдає! (2)

Ой піду я боса полем,
Пошукаю свою долю,
Доленько моя! (2)

Глянь на мене, чорнобриву,
Моя доле неправдива,
Безталанна я! (2)

Дівчаточка на музиках
У червоних черевиках,—
Я світом нужу. (2)

Без розкоші, без любові
Зношу свої чорні брови,
У наймах зношу! (2)

ЧЕРЕЗ ГОРУ ТА В ЛІСОК

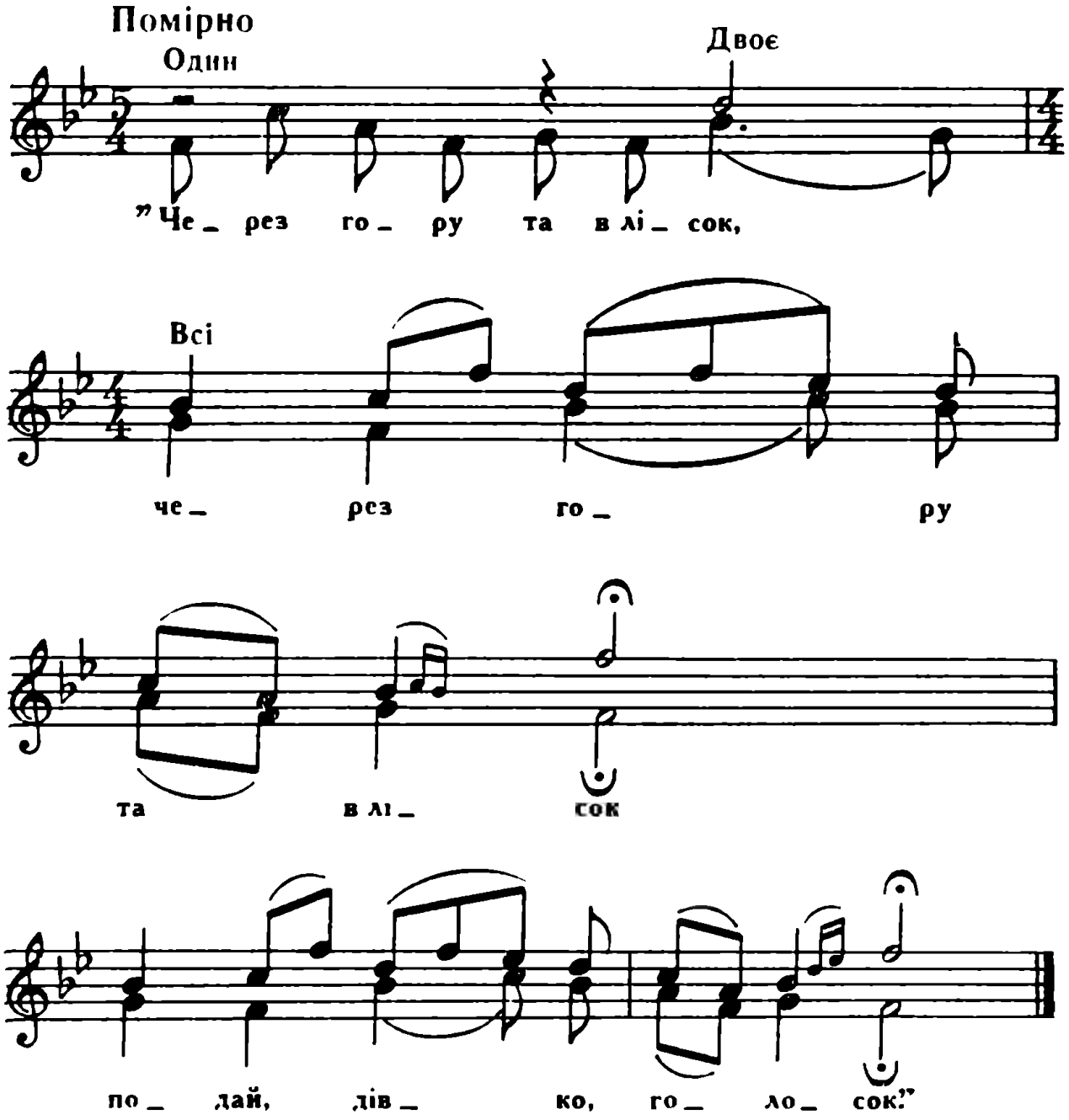

«Через гору та в лісок (2)
Подай, дівко, голосок».

«Ой рада б я та й подать — (2)
Про нас люди говорять.

Ой про мене й про тебе, (2)
Що ти ходиш до мене.

Ой як ходиш, то ходи, (2)
Ой як любиш, то люби.

Ой як любиш, то люби, (2)
Поговору не роби».

Я В СЕРЕДУ РОДИЛАСЯ, КАЖУТЬ ЛЮДИ — ГОРЕ

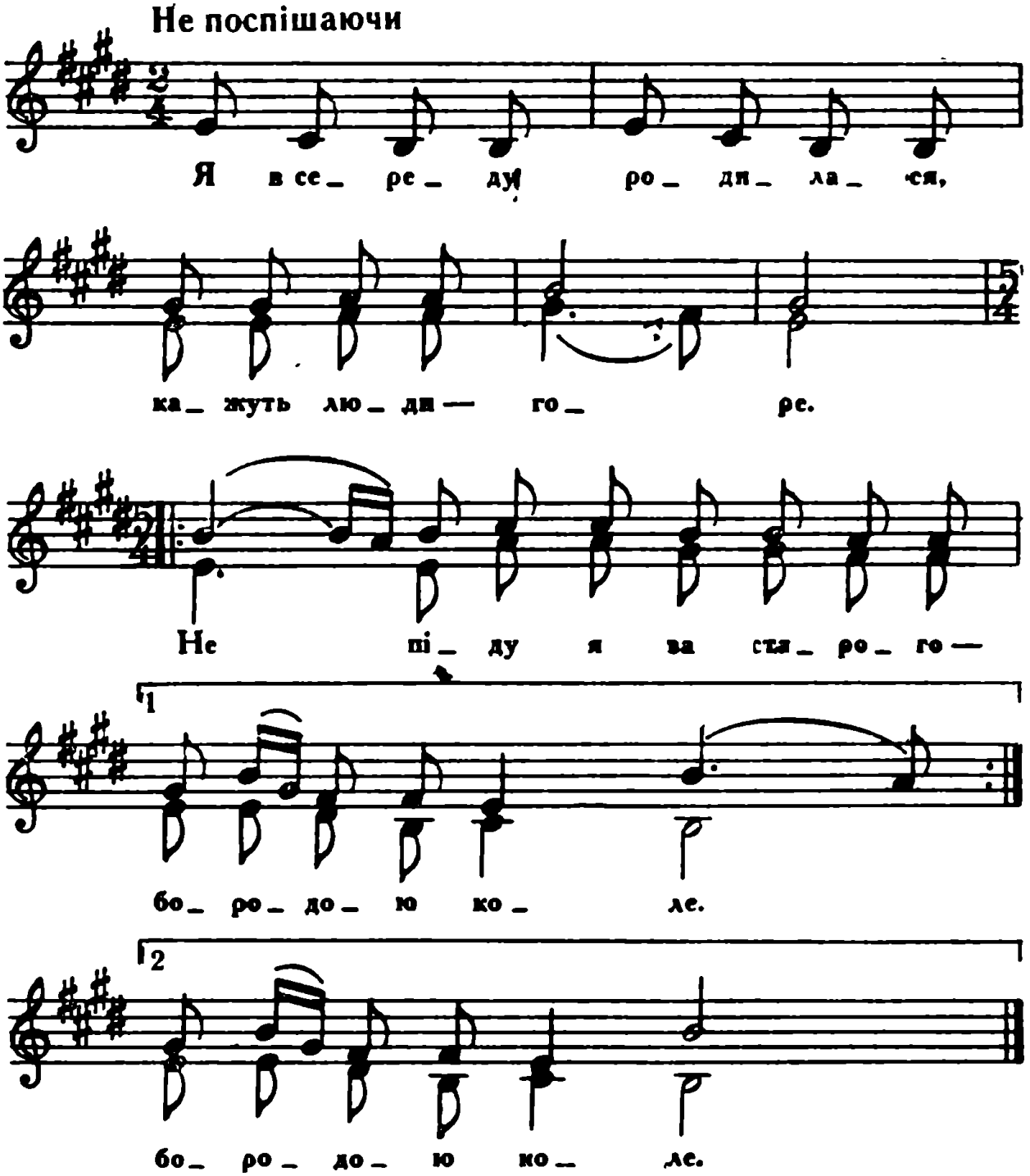

Я в середу родилася, кажуть люди — горе.
Не піду я за старого — бородою коле. (2)

А піду я за такого, що не має й вуса,
Він на мене кивне, моргне, а я засміюся. (2)

Мела хату, мела сіни та й засміялася,
Вийшла мати воду брати та й догадалася. (2)

«Чого ж, доню, чого ж, доню, чого ти смієшся?
Полюбила козаченька та й не
признаєшся!» (2)

Ой ти, горо кам'яная, чом не лупаєшся,
Ой дівчино молодая, чом не признаєшся? (2)

«Хіба б же я з піску була, щоб розсипалася,
Хіба б же я дурна була, щоб я
призналася!» (2)

ВІЮТЬ ВІТРИ, ВІЮТЬ БУЙНІ

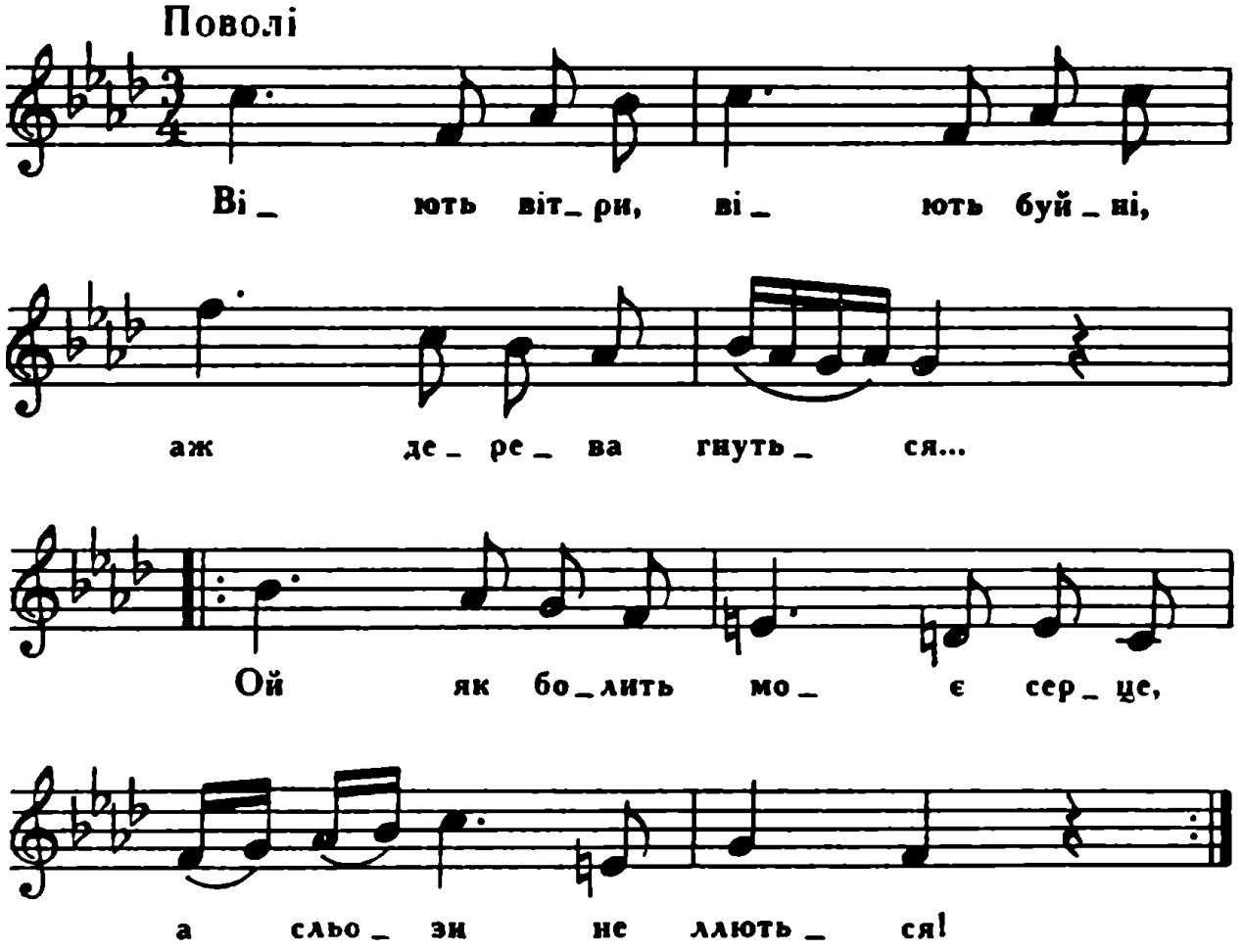

Віють вітри, віють буйні,
Аж дерева гнуться...
Ой як болить моє серце,
А сльози не ллються!

Двічі

Трачу літа в лютім горі
І кінця не бачу,

Тільки тоді і полегша,
Як нишком поплачу. | *Двічі*

Не поможуть сльози горю,
Серцю легше буде;
Хто щасливим був часочок,
Повік не забуде. | *Двічі*

Єсть же люди, що і моїй
Завидують долі:
Чи щаслива ж та билина,
Що росте у полі?.. | *Двічі*

Що на полі, на пісочку,
Без роси, на сонці...
Тяжко жити без милого
І в своїй сторонці! | *Двічі*

Де ти, милий, чорнобривий?
Де ти? Озовися!
Як я, бідна, тут горюю,
Прийди, подивися! | *Двічі*

Полетіла б я до тебе,
Та крилець не маю,

Щоб побачив, як без тебе
З горя висихаю.

Двічі

До кого ж я пригорнуся,
І хто приголубить,
Коли тепер нема того,
Який мене любить?..

Двічі

ДИВЛЮСЬ Я НА НЕБО

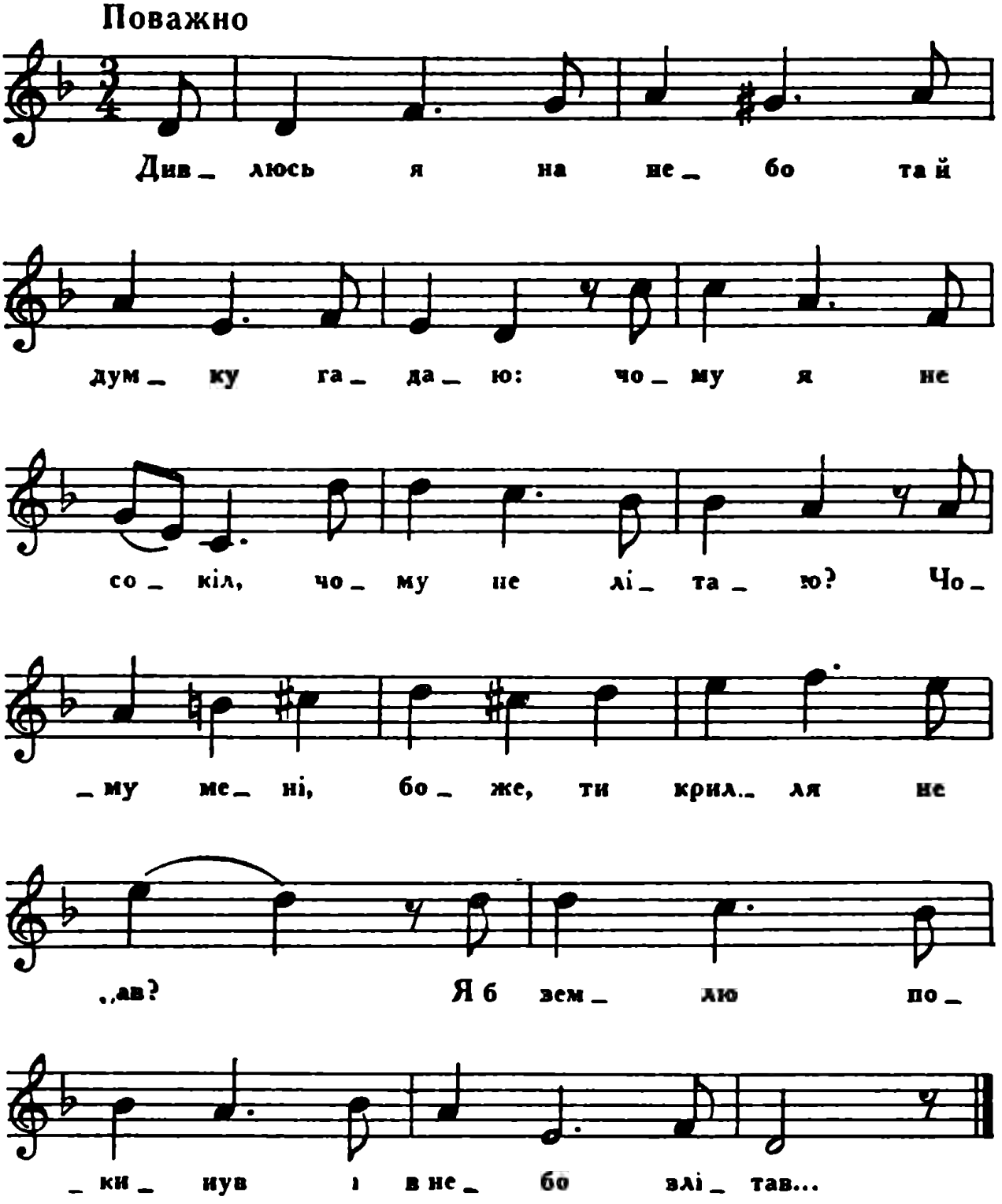

Дивлюсь я на небо та й думку гадаю:
Чому я не сокіл, чому не літаю?
Чому мені, боже, ти крилля не дав?
Я б землю покинув і в небо злітав...

Далеко, за хмари, подальше від світу,
Шукать собі долі, на горе привіту,
І ласки у сонця, у зірок прохать,
І в світі їх яснім себе показать.

Бо долі ще змалку здаюсь я не любий.
Я наймит у неї, хлопцюга приблудний:
Чужий я у долі, чужий у людей...
Хіба ж хто кохає нерідних дітей?..

Кохаюся лихом і щастя не знаю.
І гірко без долі свій вік коротаю;
Й у горі спізнав я, що тільки одна —
Далекеє небо — моя сторона...

Й на світі так гірко! Як стане ще гірше,
Я очі на небо! — мені веселіше,
І в думках забуду, що я сирота,—
І думка далеко, високо літа!

Коли б мені крилля, орлячого крилля!
Я б землю покинув — і на новосілля
Орлом бистрокрилим у небо полинув,
І в хмарах від світу навіки загинув!

НЕ ПИТАЙ,
ЧОГО В МЕНЕ ЗАПЛАКАНІ ОЧІ

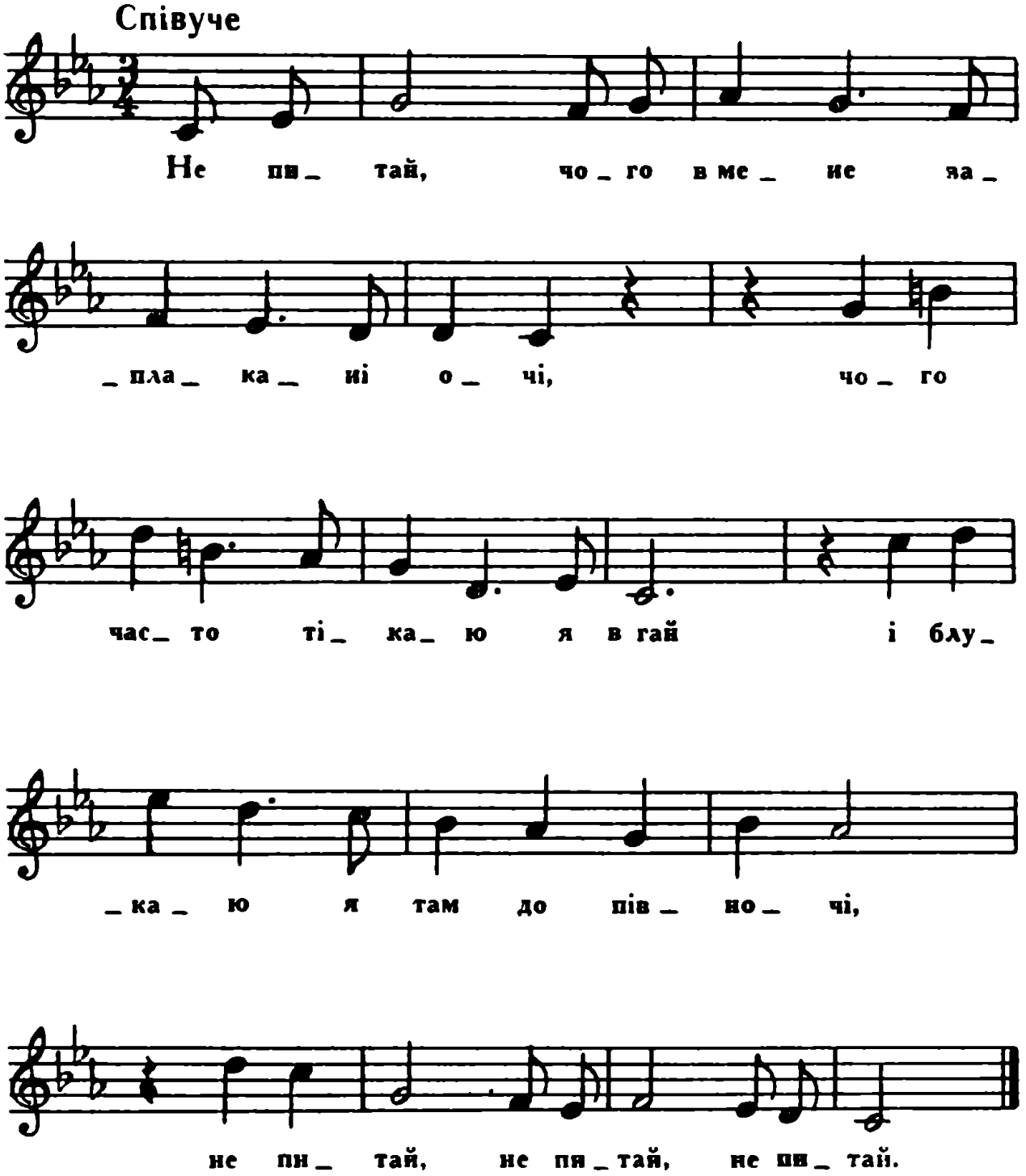

Не питай, чого в мене заплакані очі,
Чого часто тікаю я в гай
І блукаю я там до півночі,
Не питай, не питай, не питай.

Не питай, чого в'яну і сохну, як квітка,
Бо так щиро кохаю тебе.
Ти покинув мене, сиротину,
На посміх, поговір для людей.

Не питай, бо нічого тобі не скажу я,
Бачив ти мої сльози і сум,
А нещирі слова та байдужі
Не розвіють тяжких моїх дум.

НІЧ ЯКА МІСЯЧНА, ЯСНАЯ, ЗОРЯНА

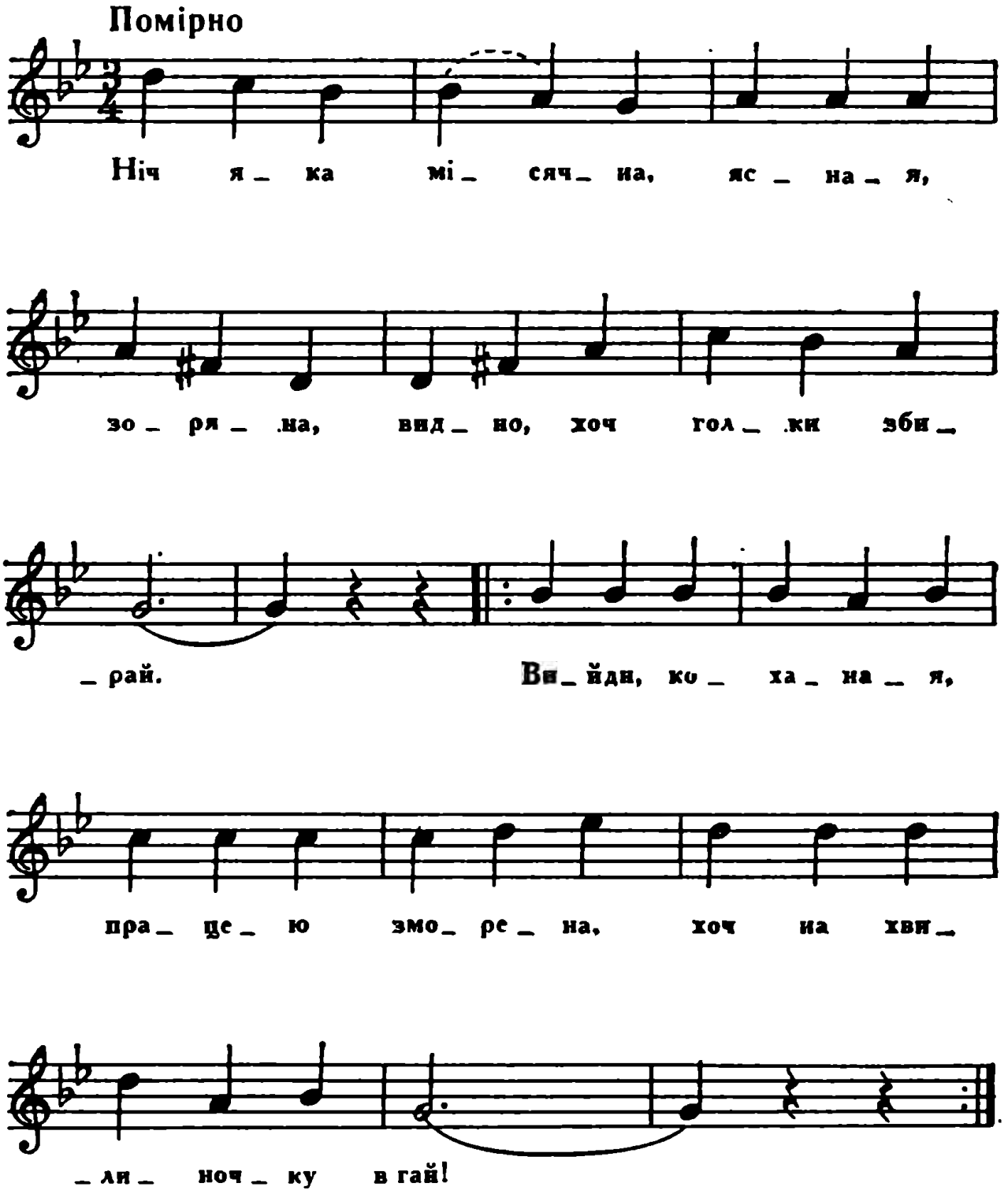

Ніч яка місячна, ясная, зоряна,
Видно, хоч голки збирай.
Вийди, коханая, працею зморена,
Хоч на хвилиночку в гай! *Двічі*

Сядем укупочці тут під калиною,
І над панами я пан!
Глянь, моя рибонько,— срібною хвилею
Стелиться в полі туман. *Двічі*

Став ніби чарівний, промінням всипаний,
Чи загадався, чи спить?
Ген на стрункій та високій оснчині
Листя пестливо тремтить. *Двічі*

Небо глибоке засіяне зорями,
Що то за божа краса!
Зірки он миготять попід тополями —
Так одбиває роса. *Двічі*

Ти не лякайся, що свої ніженькн
Вмочиш в холодну росу,
Я ж тебе, вірная, аж до хатиноньки
Сам на руках однесу. *Двічі*

Ти не лякайся, що змерзнеш, лебедонько,
Тепло — ні вітру, ні хмар,
Я тебе пригорну до свого серденька,
А воно палке, як жар. *Двічі*

ОЙ ПІД ВИШНЕЮ

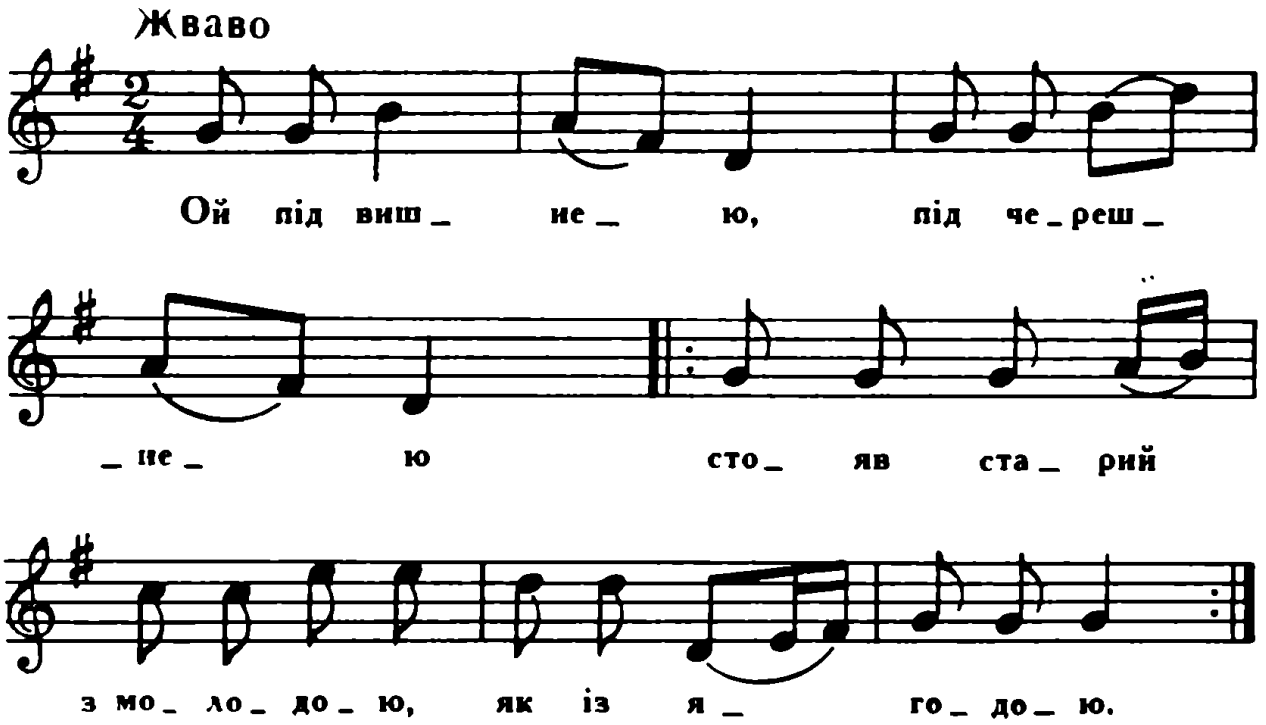

Ой під вишнею,
Під черешнею
Стояв старий
З молодою,
Як із ягодою. | *Двічі*

І просилася,
І молилася:
«Пусти мене, старий діду,
На вулицю погулять!» | *Двічі*

«Ой і сам не піду,
І тебе не пущу,
Бо ти мене, старенького,
Та й покинеш на біду. | *Двічі*

Куплю тобі хатку,
І ще сіножатку,
І ставок, і млинок,
І вишневенький садок!» | *Двічі*

«Ой не хочу хатки,
Ані сіножатки,
Ні ставка, ні млинка,
Ні вишневого садка! | *Двічі*

Ой ти, старий дідуга,
Ізігнувся, як дуга,
А я, молоденька,
Гуляти раденька!..» | *Двічі*

РЕВЕ ТА СТОГНЕ ДНІПР ШИРОКИЙ

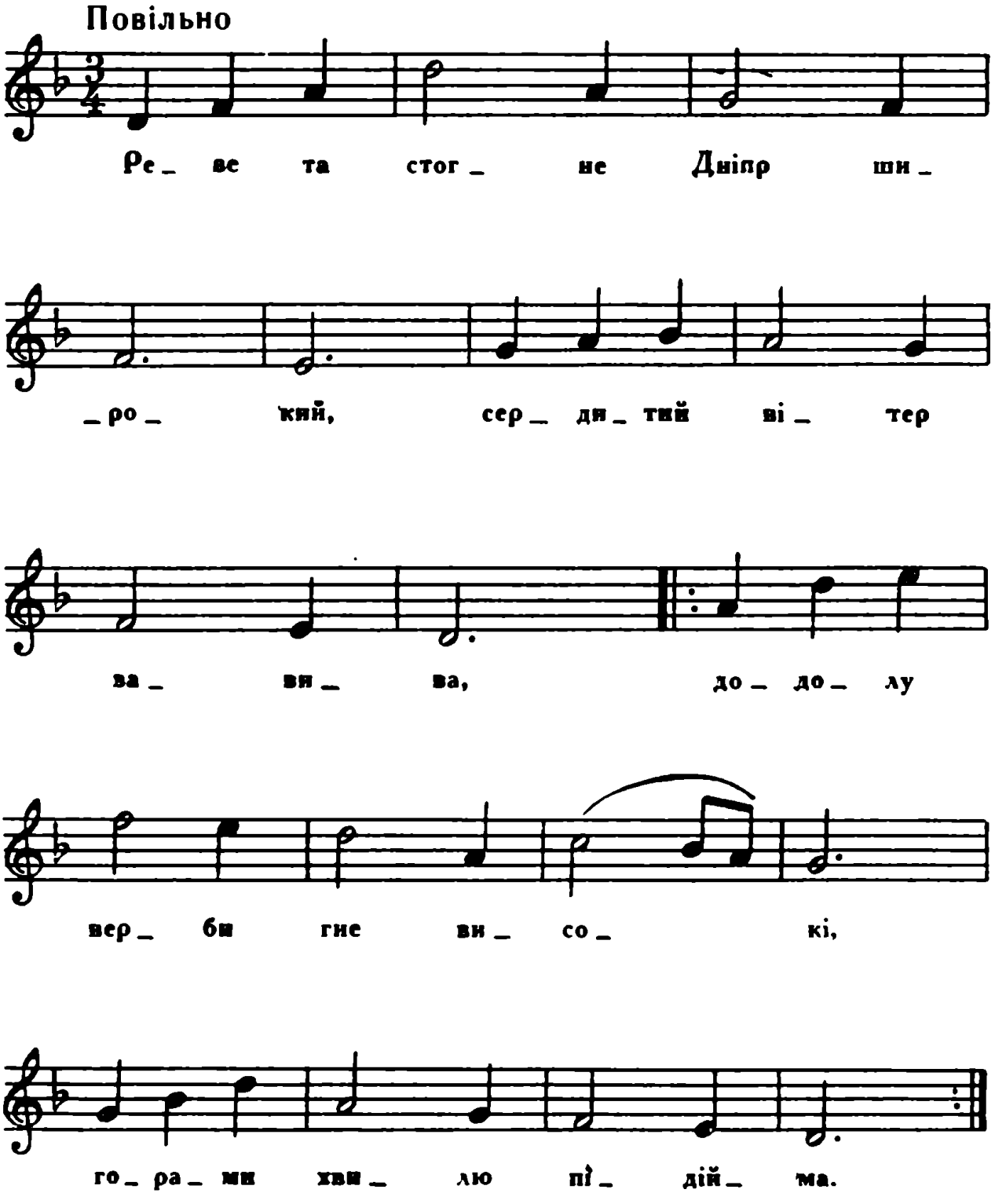

Реве та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива,
Додолу верби гне високі,
Горами хвилю підійма. | *Двічі*

І блідий місяць на ту пору
Із хмари де-де виглядав,
Неначе човен в синім морі,
То виринав, то потопав. | *Двічі*

Ще треті півні не співали,
Ніхто ніде не гомонів,
Сичі в гаю перекликались
Та ясен раз у раз скрипів. | *Двічі*

СОНЦЕ НИЗЕНЬКО

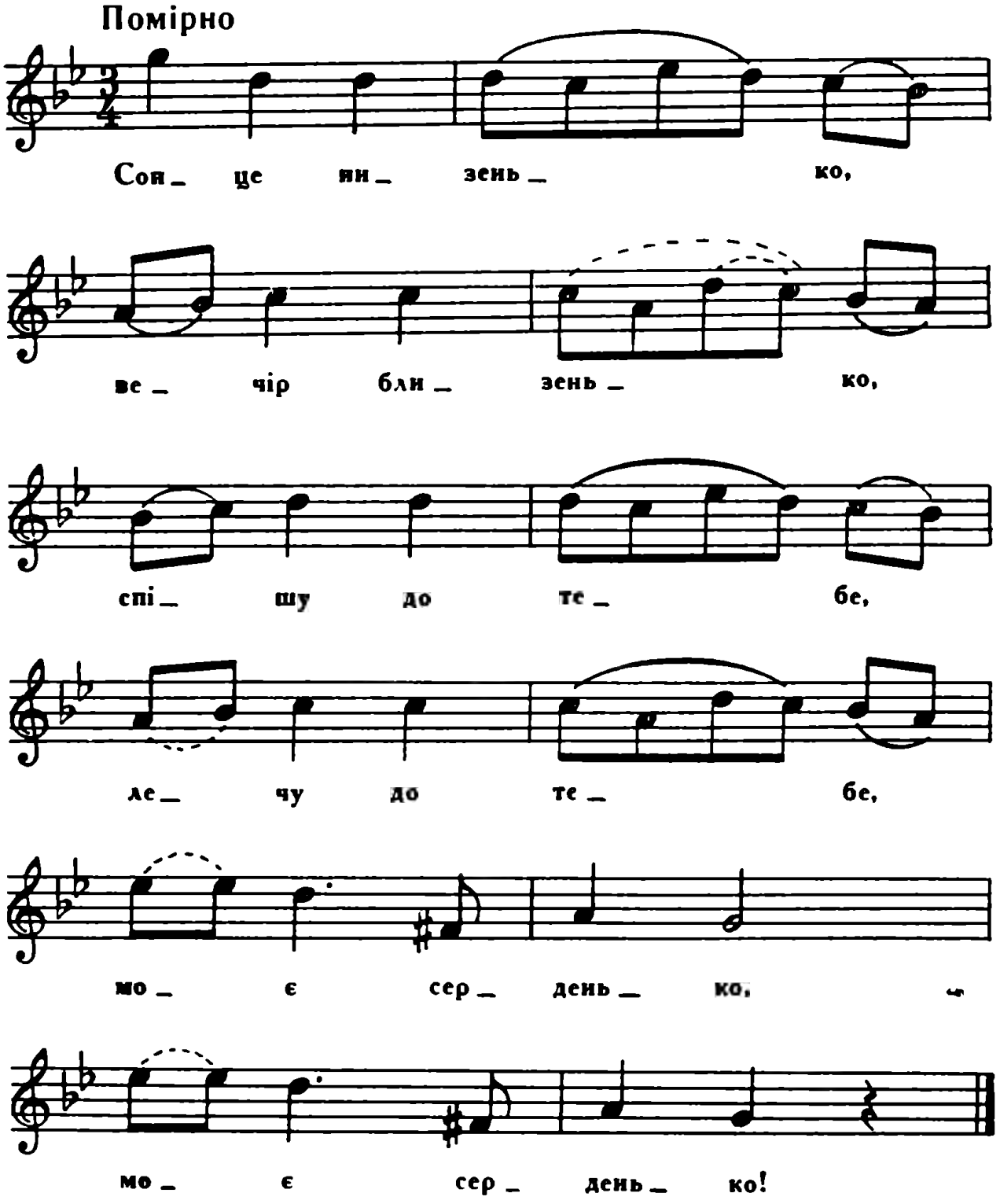

Сонце низенько, вечір близенько,
Спішу до тебе, лечу до тебе,
Моє серденько! (2)

Ти ж обіцялась мене вік любити,
Ні з ким не знатись, від усіх цуратись,
А для мене жити! (2)

Ой як я прийду, тебе не застану,—
Згорну рученьки, згорну біленькі
Та й нежив я стану! (2)

ТАКА ЇЇ ДОЛЯ

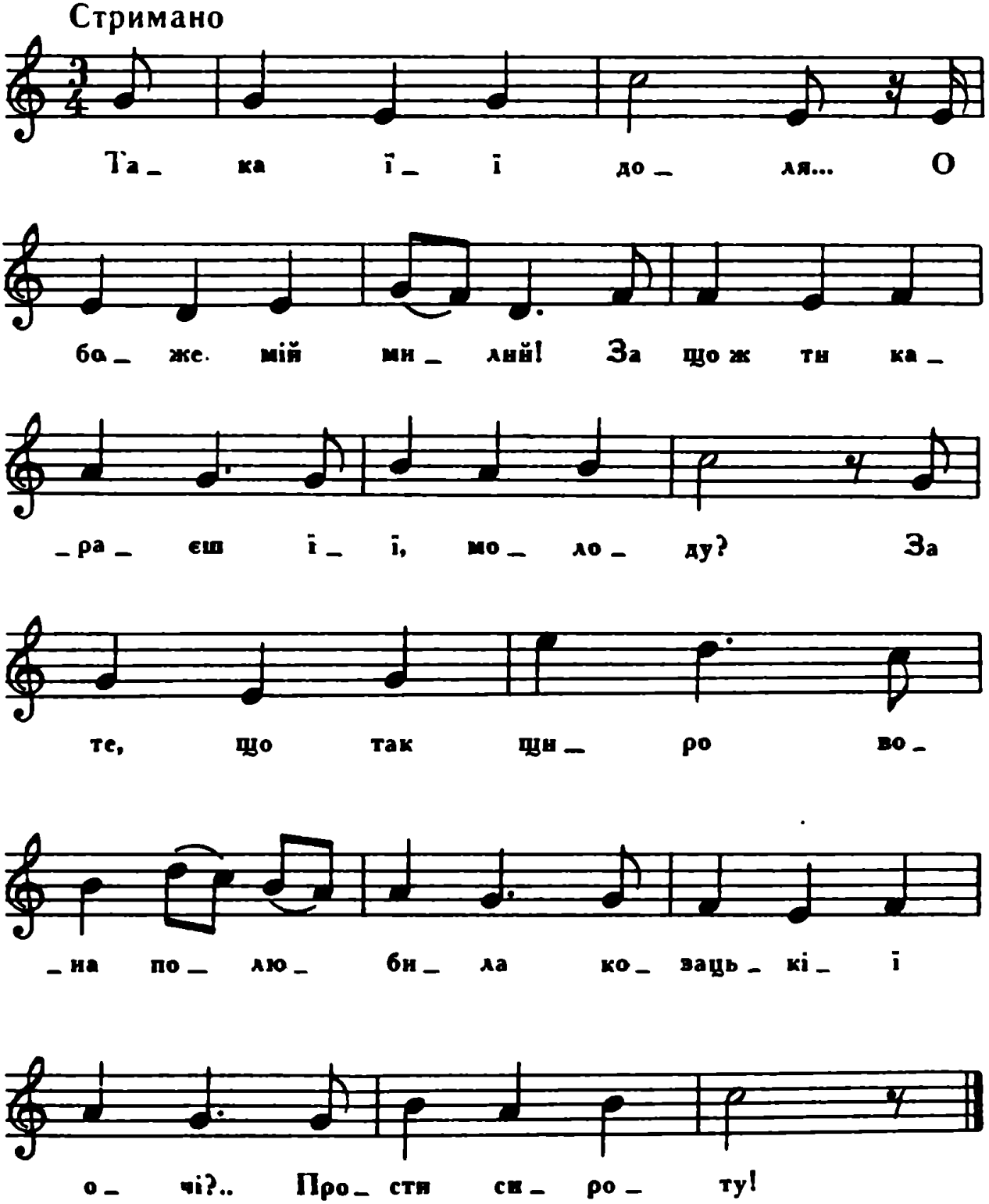
Стримано
Та_ ка ї_ ї до_ ля... О
бо_ же мій ми_ лий! За що ж ти ка_
_ра_ єш ї_ ї, мо_ ло_ ду? За
те, що так щи_ро во_
_на по_ лю_ бив_ ла ко_ заць_ кі_ ї
о_ чі?.. Про_ сти си_ ро_ ту!

Така її доля... О боже мій милий!
За що ж ти караєш її, молоду?
За те, що так щиро вона полюбила
Козацькії очі?.. Прости сироту!

Кого ж їй любити? Ні батька, ні неньки:
Одна, як та пташка в далекім краю!
Пошли ж ти їй долю — вона молоденька,—
Бо люди чужії її засміють.

Чи винна ж голубка, що голуба любить?
Чи винен той голуб, що сокіл убив?
Сумує, воркує, білим світом нудить,
Літає, шукає, дума — заблудив.

ЧОРНІЇ БРОВИ, КАРІЇ ОЧІ

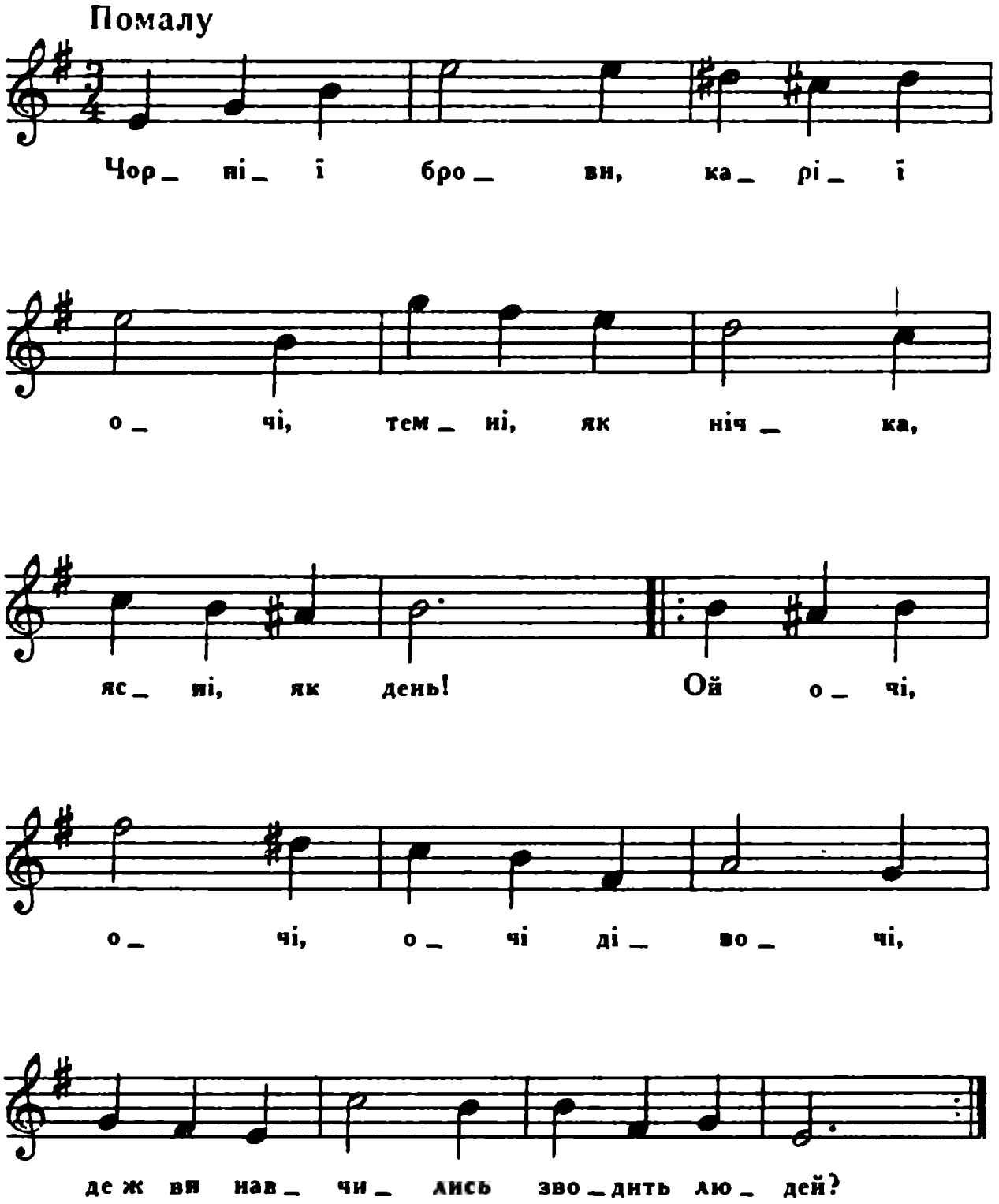

Чорнії брови, карії очі,
Темні, як нічка, ясні, як день!
Ой очі, очі, очі дівочі,
Де ж ви навчились зводить людей? | *Двічі*

Вас і немає, а ви мов тута,
Світите в душу, як дві зорі.
Чи в вас улита якась отрута,
Чи, може, справді ви знахарі? | *Двічі*

Чорнії брови — стрічки шовкові,
Все б тільки вами я любувавсь.
Карії очі, очі дівочі,
Все б тільки я дивився на вас. | *Двічі*

Чорнії брови, карії очі!
Страшно дивитись часом на вас:
Не будеш спати ні вдень, ні вночі,
Все будеш думать, очі, про вас. | *Двічі*

ЯК УМРУ, ТО ПОХОВАЙТЕ

(Заповіт)

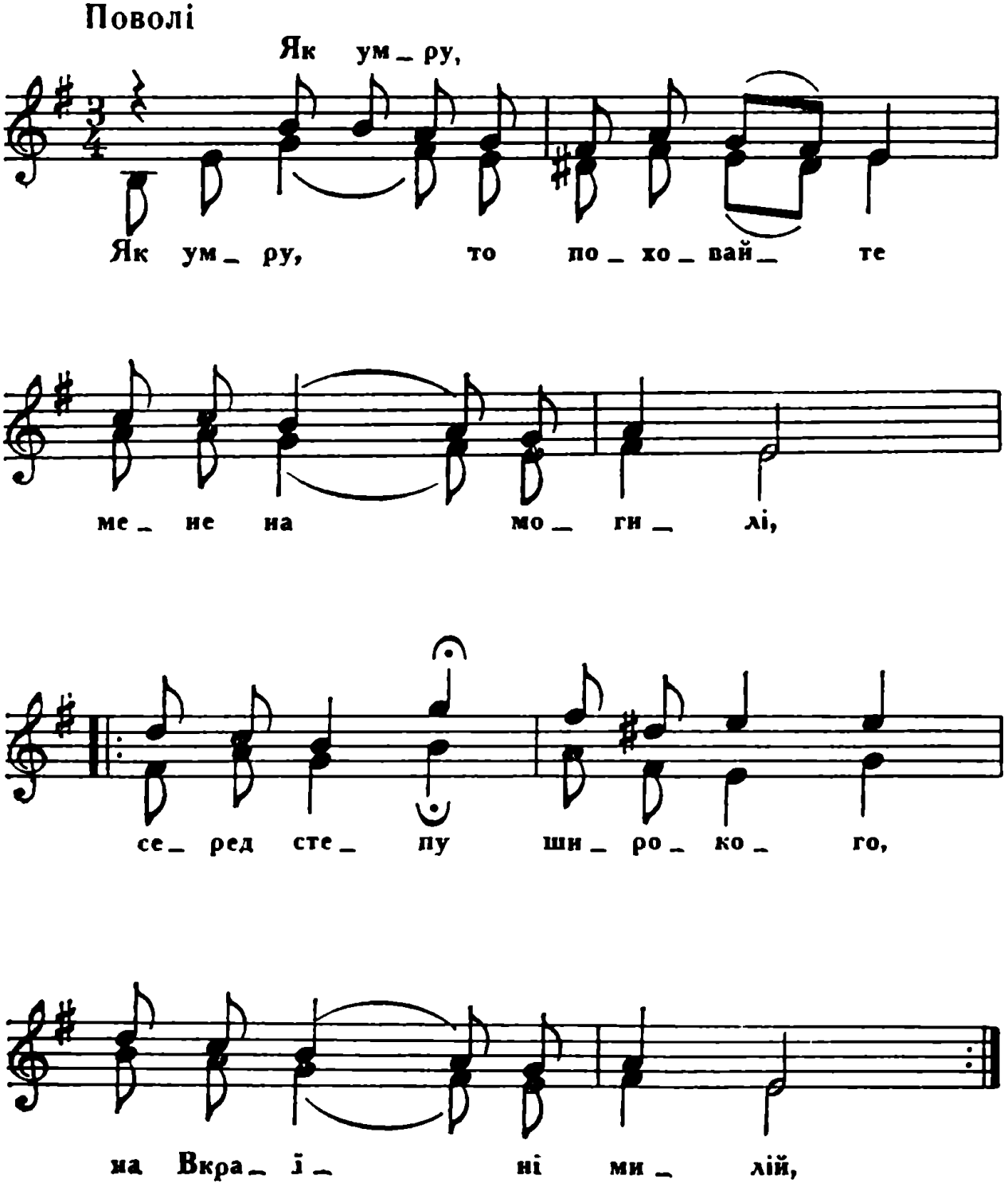

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій, | *Двічі*

Щоб ланн широкополі,
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий. | *Двічі*

Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте. | *Двічі*

І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом. | *Двічі*

ГЕЙ, ВОЛОШИН СІНО КОСИТЬ

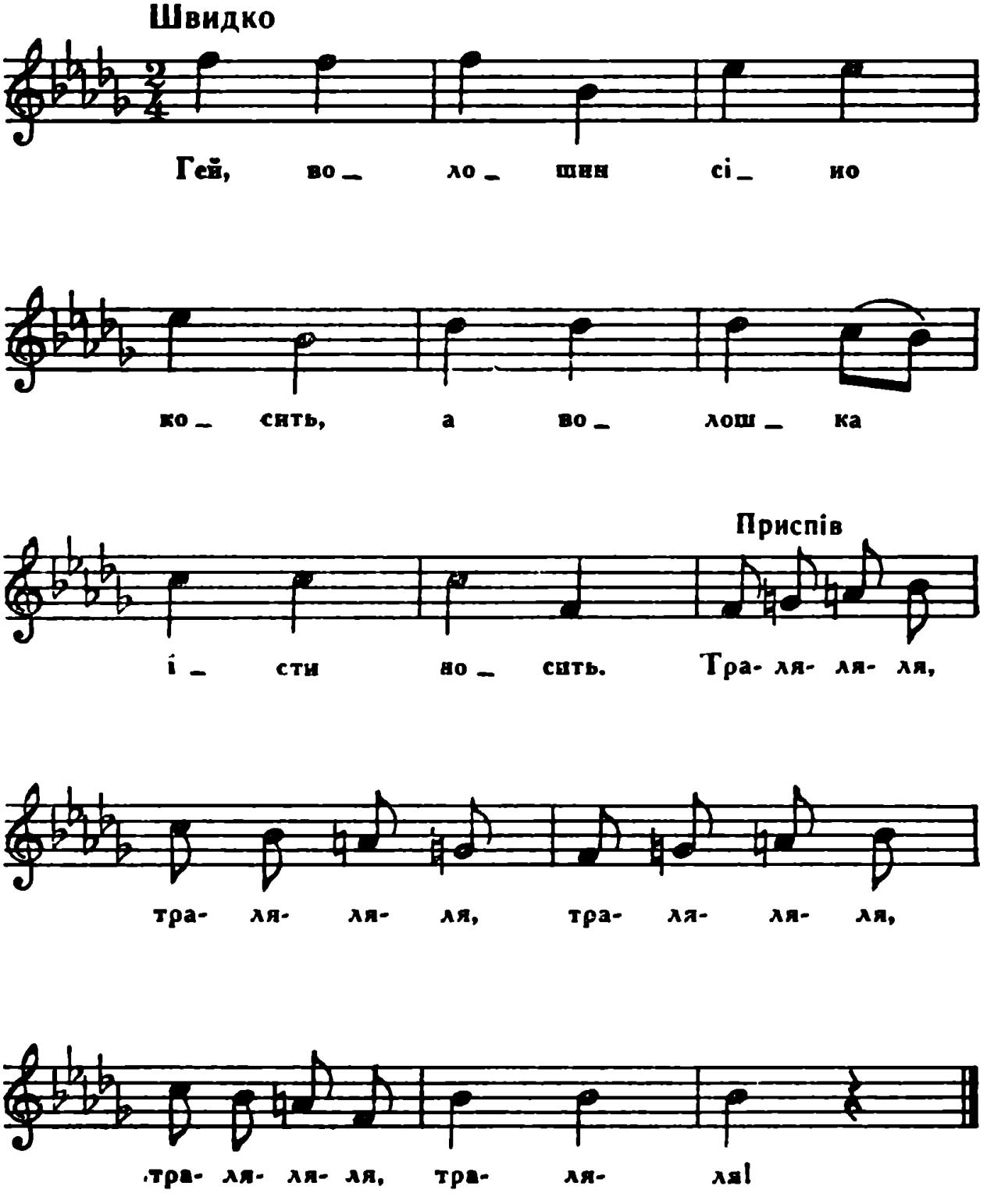

Гей, волошин сіно косить,
А волошка їсти носить.

Приспів:

Тра-ля-ля-ля, тра-ля-ля-ля,
Тра-ля-ля-ля, тра-ля-ля-ля,
Тра-ля-ля!

Коби сіна докосити,
Щоби їсти не носити!

Приспів.

Гей, волоше-волошине,
Ходи їсти, борщ застигне!

Приспів.

А волошин з щирим серцем
Та й вивернув борщ із перцем.

Приспів.

ГЛИБОКА КИРНИЦЯ ГЛИБОКО КОПАНА

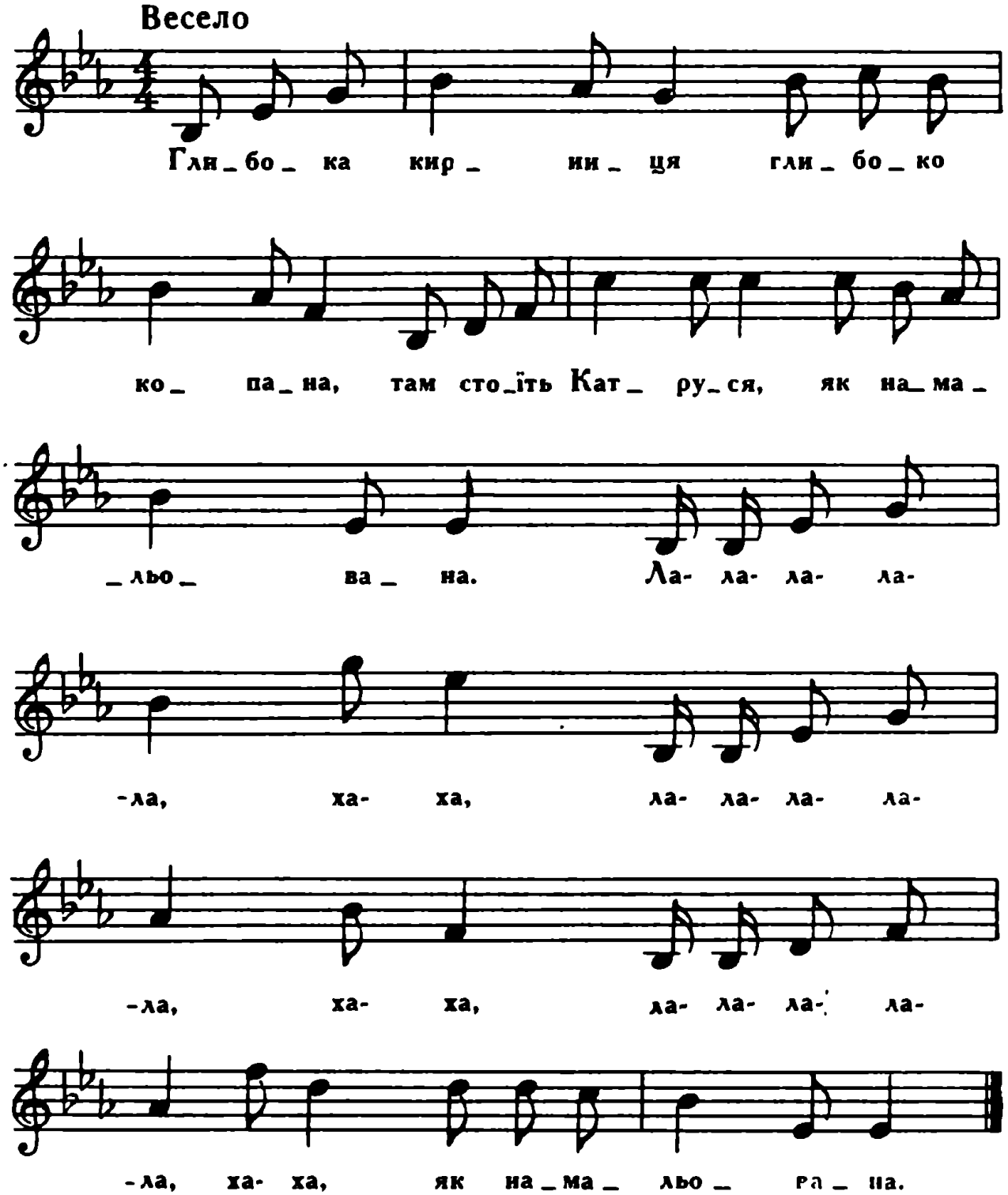

Глибока кирниця глибоко копана,
Там стоїть Катруся, як намальована.
Ла-ла-ла-ла-ла, ха-ха, (3)
як намальована.

При кирниці стала, водиці набрала,
Про свого Йвасика милого думала.
Ла-ла-ла-ла-ла, ха-ха, (3)
милого думала.

Якби тя, Йвасику, на дні зобачила,
То зараз би-м туди, в кирницю, скочила.
Ла-ла-ла-ла-ла, ха-ха, (3)
в кирницю скочила.

Найперш бн вкинула цей гарний віночок,
Що я його сплела з рожевих ружечок.
Ла-ла-ла-ла-ла, ха-ха, (3)
з рожевих ружечок.

Ой ні, я не скочу — кирниця глибока,
Кирниця глибока і зимна в ній вода.
Ла-ла-ла-ла-ла, ха-ха, (3)
і зимна в ній вода.

ДІВКА В СІНЯХ СТОЯЛА

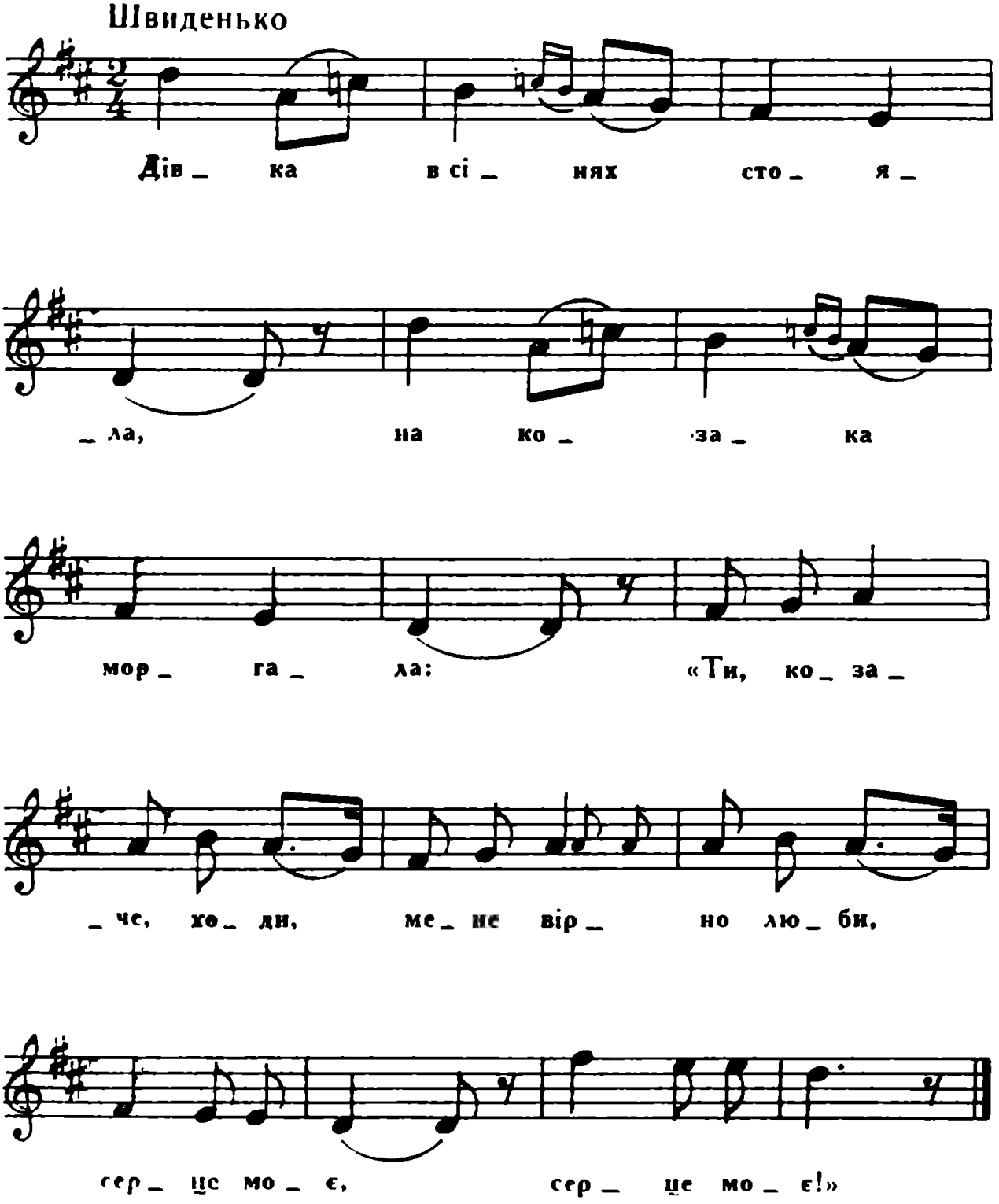

Дівка в сінях стояла, на козака моргала:
«Ти, козаче, ходи, мене вірно люби,
Серце моє!» (2)

«Як до тебе ходити, тебе вірно любити?
В тебе батько лихий, (2)
Серце моє!» (2)

«Батька дома немає — у шиночку гуляє,
А ти, серце, ходи, мене вірно люби,
Серце моє!» (2)

«Як до тебе ходити, тебе вірно любити?
В тебе мати лиха, (2)
Серце моє!» (2)

«Матері дома немає — на хрестинах гуляє,
А ти, серце, ходи, мене вірно люби,
Серце моє!» (2)

«Як до тебе ходити, тебе вірно любити?
І собаки лихі, (2)
Серце моє!» (2)

«Я й собакам угоджу — я їм хліба положу,
А ти, серце, ходи, мене вірно люби,
Серце моє!» (2)

«Як до тебе ходити, тебе вірно любити?
В тебе кішка лиха, (2)
Серце моє!» (2)

«Я і кішці угоджу — я їй сала положу,
А ти, серце, ходи, мене вірно люби,
Серце моє!» (2)

«Як до тебе ходити, тебе вірно любити?
В тебе миші лихі, (2)
Серце моє!» (2)

«Коли мишей боїшся, на воротях повісся,
Ти ізгинь, пропади і до мене не ходи,
Цур тобі, пек!» (2)

ДОБРИВЕЧІР, ДІВЧИНО, КУДИ ЙДЕШ

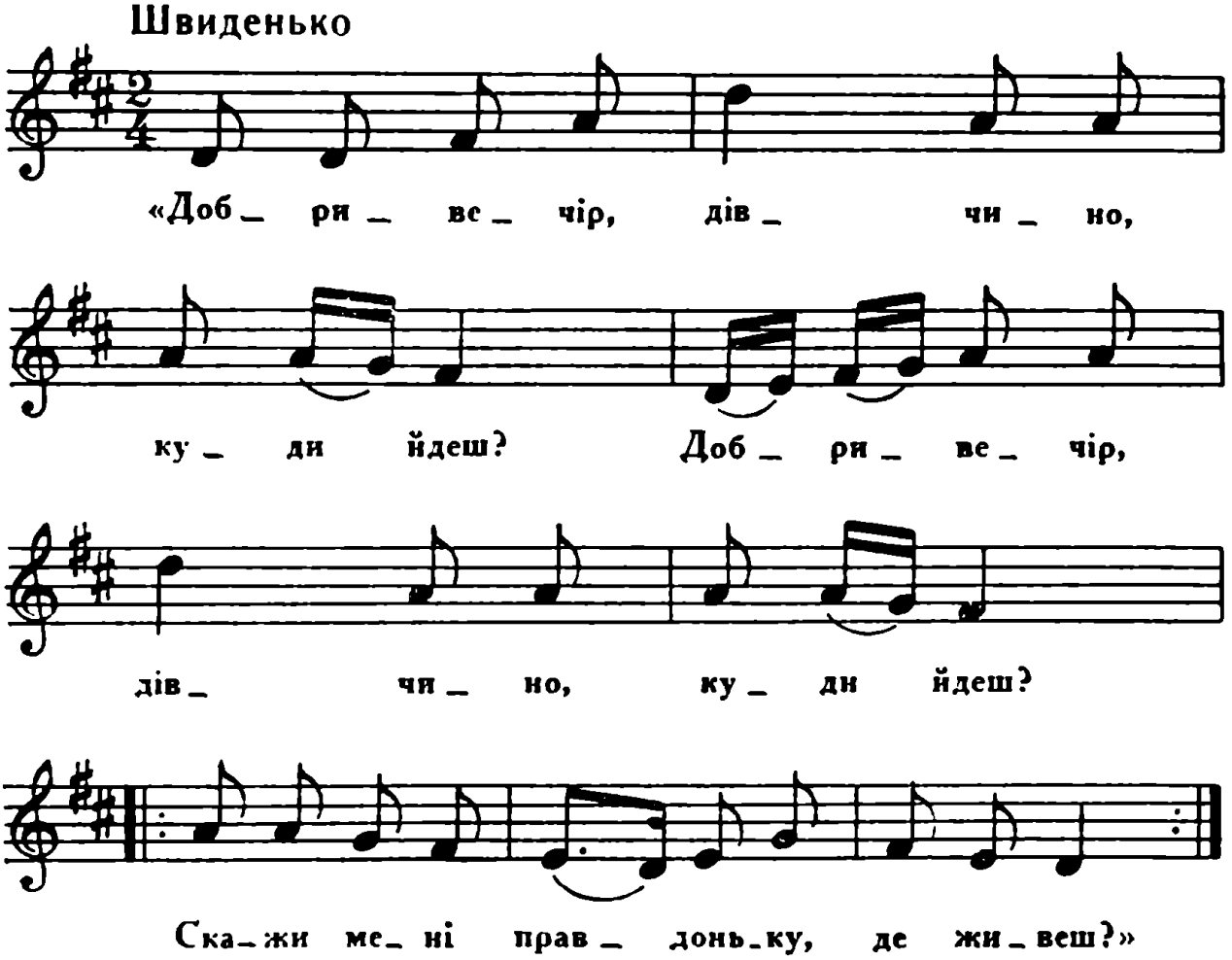

«Добривечір, дівчино, куди йдеш? (2)
Скажи мені правдоньку, де живеш?» (2)

«Чи то ж би я розуму не мала, (2)
Щоб я тобі правдоньку сказала!» (2)

«Добривечір, дівчино, чия ти? (2)
Чи вийдеш ти на вулицю гуляти?» (2)

«Не питайся, козаченьку, чия я, (2)
Як вийдеш ти на вулицю, вийду й я!» (2)

«Дівчинонько-серденько, куди йдеш? (2)
Скажи мені правдоньку, де живеш!» (2)

«Отам моя хатонька край води (2)
З високого дерева, з лободи. (2)

Я ж до хати сінечки приплету (2)
З високого дерева, з черету». (2)

«Тепер же я догадався, чия ти! (2)
Пусти ж мене, серденько, до хати!» (2)

«Шкода теє, голубе, затівать, (2)
Бо ти будеш ніченьку ночувать». (2)

«Та я ж тебе, серденько, не зведу, (2)
Пожартую трішечки та й піду!» (2)

Жартувала дівчина до зорі, (2)
Поки стало виднесенько надворі. (2)

«Ой уставай, козаченьку, та тікай, (2)
Та на мене славоньки не пускай!» (2)

ДОЩИК, ДОЩИК

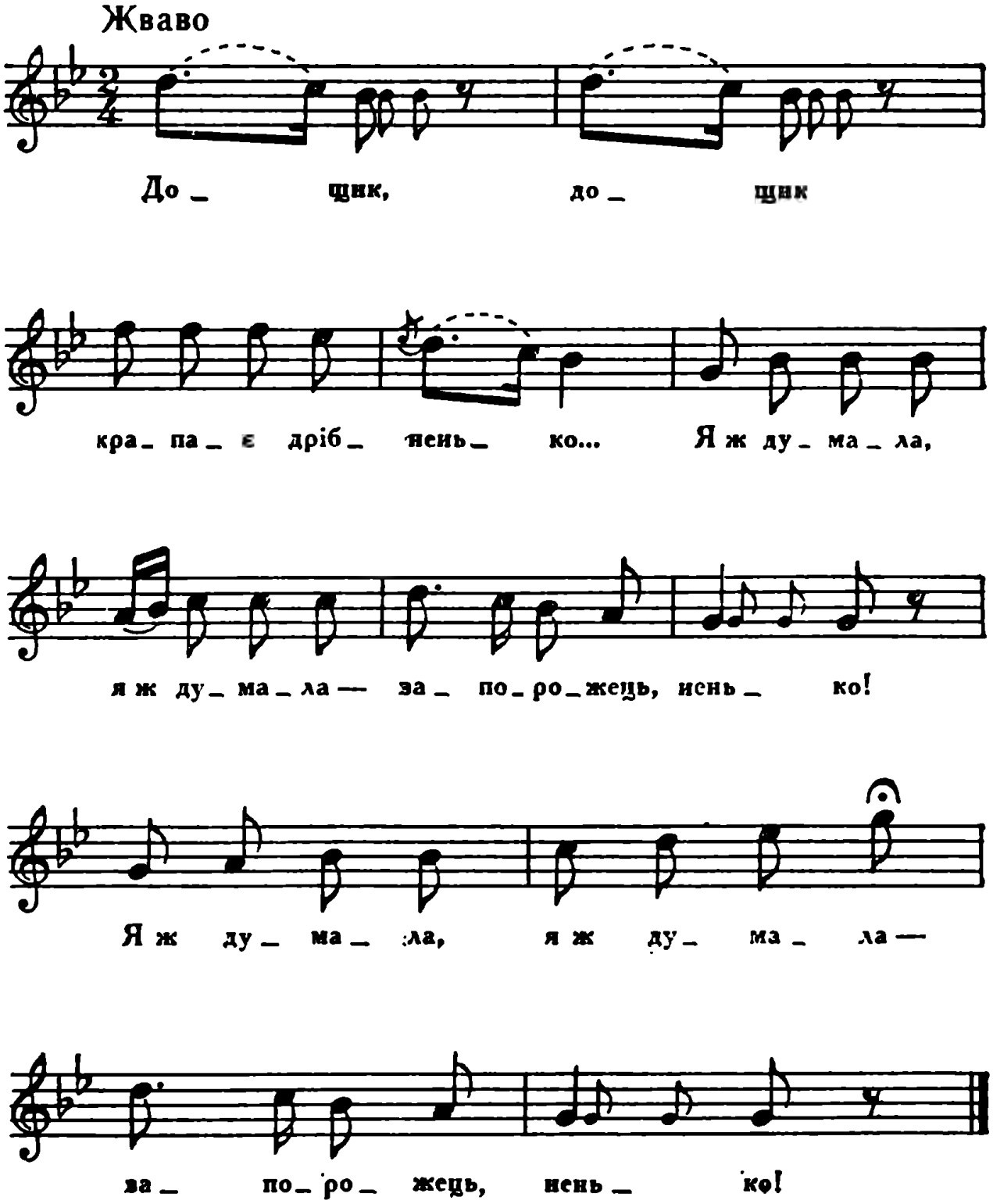
Жваво
До _ щик, до _ щик
кра _ па _ є дріб _ ненъ _ ко... Я ж ду _ ма _ ла,
я ж ду _ ма _ ла — за _ по _ ро _ жець, ненъ _ ко!
Я ж ду _ ма _ ла, я ж ду _ ма _ ла —
за _ по _ ро _ жець, ненъ _ ко!

Дощик, дощик
Крапає дрібненько...
Я ж думала, я ж думала —
Запорожець, ненько!

Двічі

Коли б знала, коли б знала
Відкіль виглядати,
То б найняла, заставила
Стежку промітати.

Двічі

Аж він іде, аж він іде,
Ступає дрібненько,—
То ж то милий, то ж то любий,
Дивітеся, ненько!

Двічі

Дощик, дощик
Аж із стріхи капотить...
Розсердився мій миленький,
Аж ногами тупотить.

Двічі

Розсердився, розгнівився
Мій милий на мене,
А як гляне — серце в'яне
І в його, і в мене!

Двічі

ЖАР, МАТИ, КАПУСТОЧКИ,
ЖАР, МАТИ, ПИРІЖКІВ

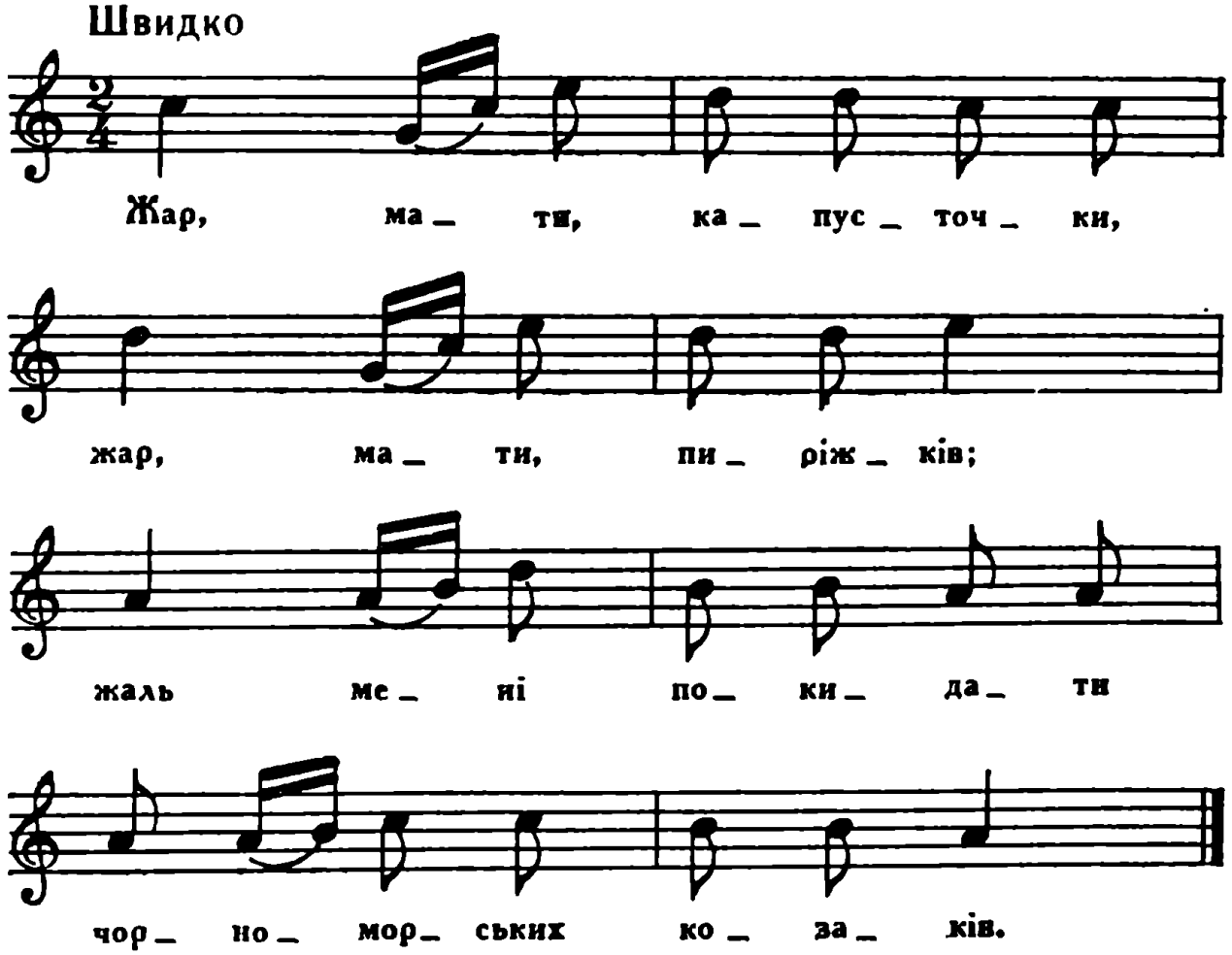

Жар, мати, капусточки, жар, мати, пиріжків;
Жаль мені покидати чорноморських козаків.

Гриць мене, моя мати, Гриць мене полюбив,
Гриць мені, моя мати, черевички купив.

Купив мені черевички за цілого п'ятака,
Щоб я йому рано й вечір вибивала гопака.

ЗАСПІВАЙМО ПІСНЮ ВЕСЕЛЕНЬКУ

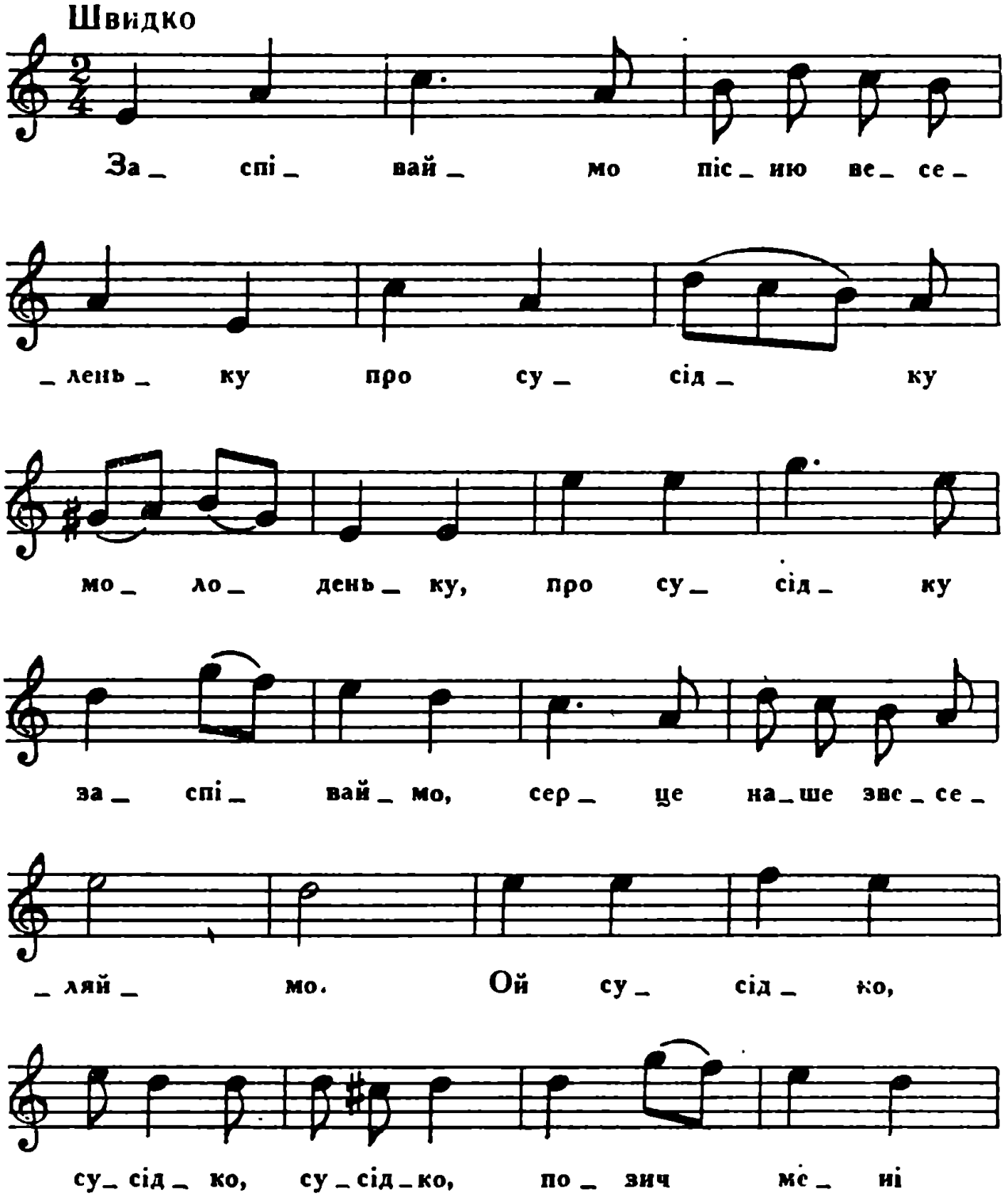

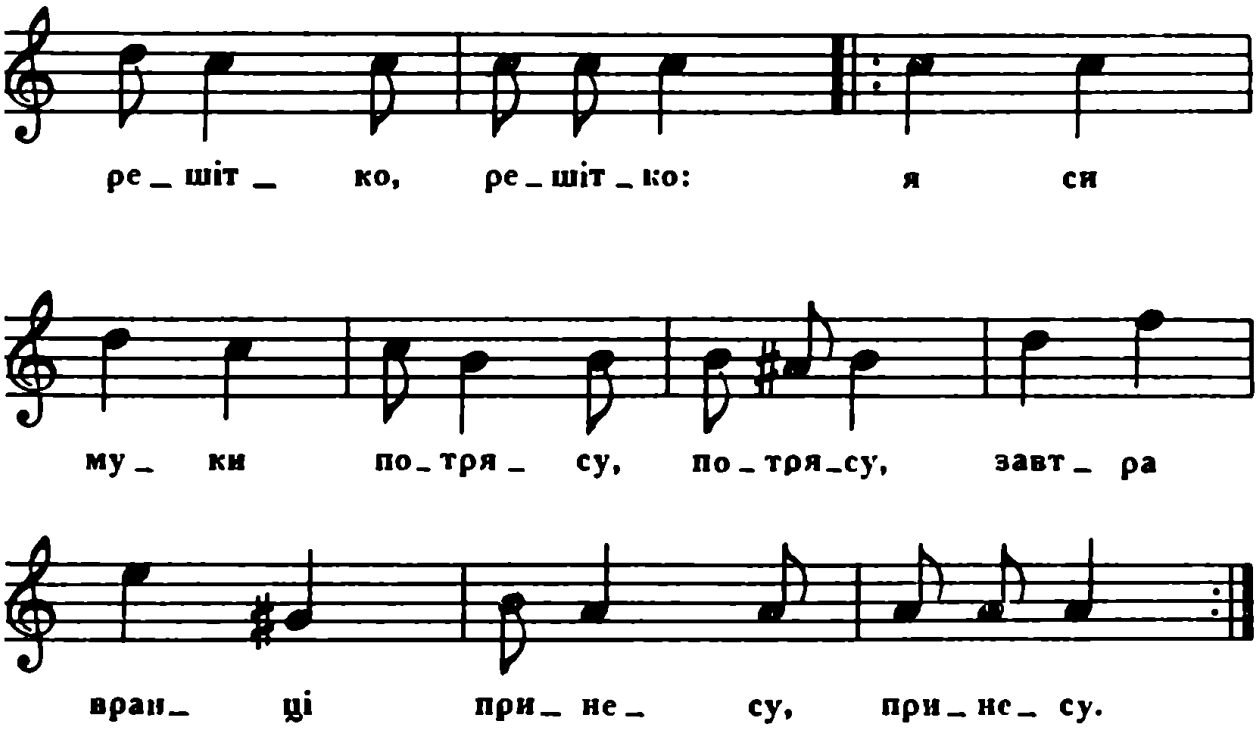

Заспіваймо пісню веселеньку
Про сусідку молоденьку,
Про сусідку заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!

Ой сусідко, сусідко, сусідко,
Позич мені решітко, решітко:
Я си муки потрясу, потрясу,
Завтра вранці принесу, принесу. | *Двічі*

Заспіваймо пісню веселеньку
Про венгерку молоденьку,

Про венгерку заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!

Ой венгерко, венгерко, венгерко,
Позич мені люстерко, люстерко:
Я си вуса підкручу, підкручу,
Завтра вранці доручу, доручу. | *Двічі*

Заспіваймо пісню веселеньку
Про жіночку молоденьку,
Про жіночку заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!

Маю жінку молоду, молоду,
Не пущу її по воду, по воду:
Могла би ся втопити, втопити,
Мусив би ся женити, женити. | *Двічі*

Заспіваймо пісню веселеньку
Про мандрівця молоденького,
Про мандрівця заспіваймо,
Серце наше звеселяймо!

Ой дівчино, не вір ми, не вір ми,
Бо я хлопець мандрівний, мандрівний:
Я мандрую тут і там, тут і там,
Подобаюсь дівчатам, дівчатам. | *Двічі*

ЗЕЛЕНЕНЬКИЙ БАРВІНОЧКУ

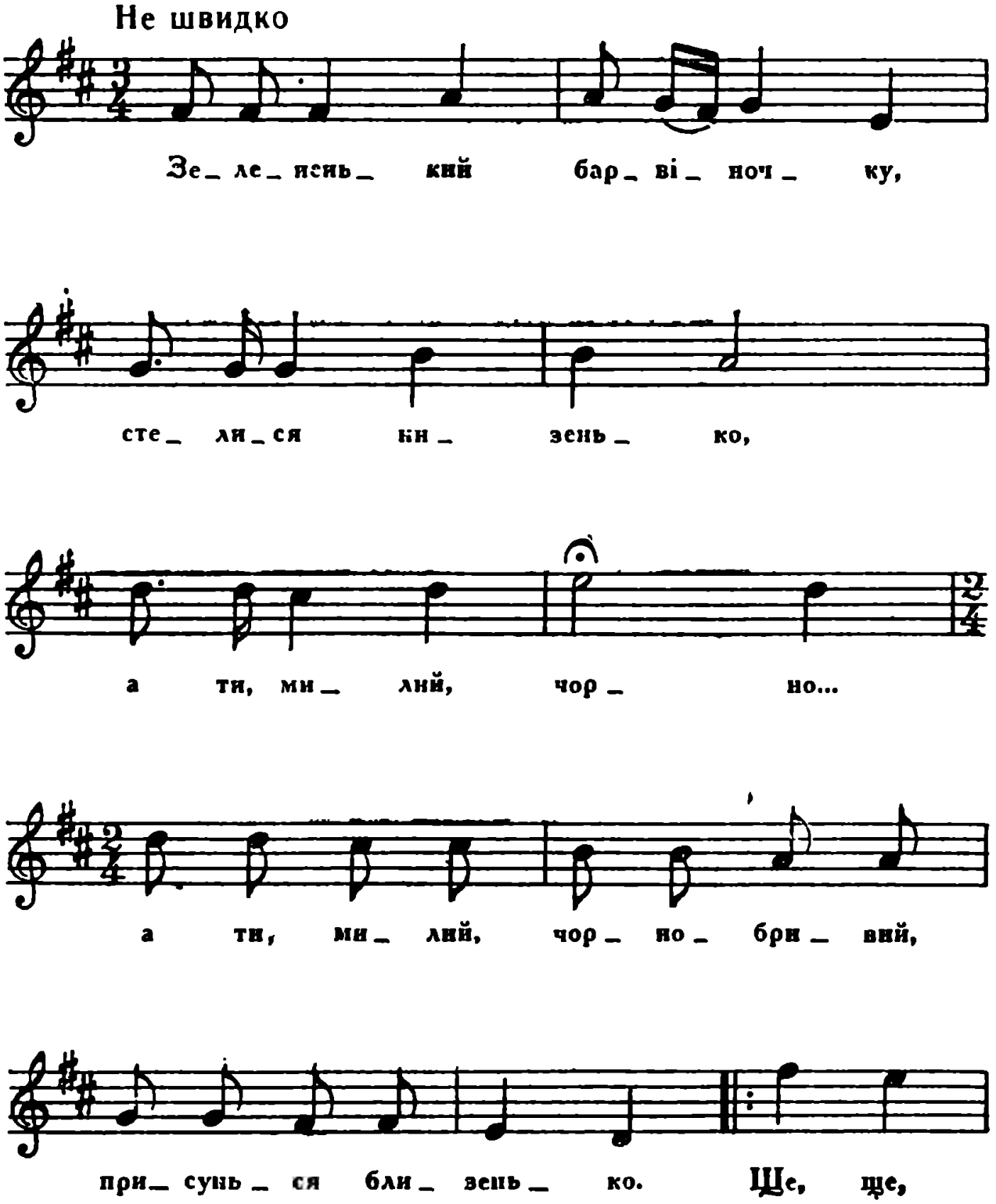

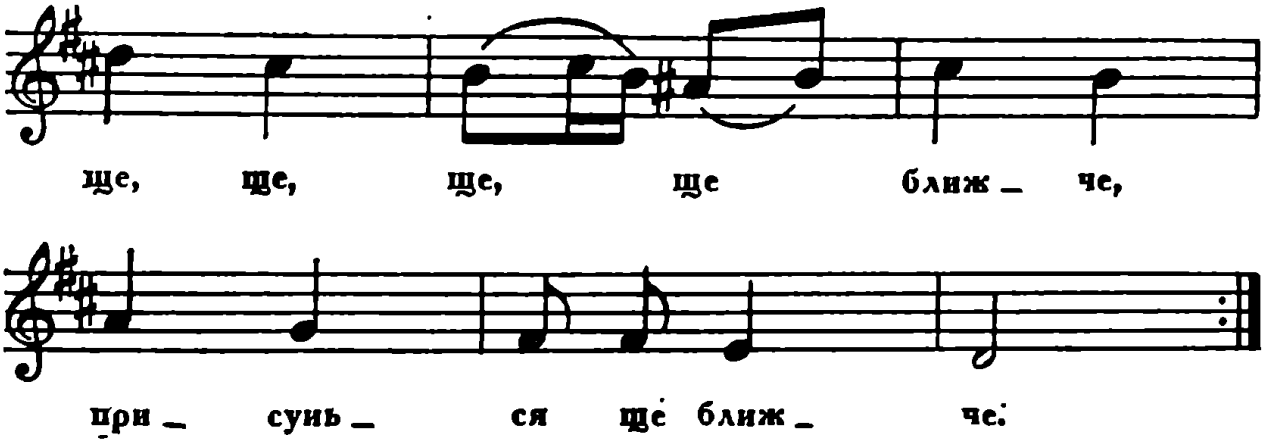

Зелененький барвіночку,
Стелися низенько,
А ти, милий, чорно..,
А ти, милий, чорнобривий,
Присунься близенько.

Приспів:

Ще, ще, ще, ще, ще, ще ближче,
Присунься ще ближче. | *Двічі*

Зелененький барвіночку,
Стелися ще нижче,
А ти, милий, чорно..,
А ти, милий, чорнобривий,
Присунься ще ближче.

Приспів.

Ой ти, мамо, моя мамо,
Мамо моя мила,
Не дай мене за ста..,
Не дай мене за старого,
Бо я чорнобрива.

Приспів.

Ой дай мене за такого,
Що не має вуса,
Він на мене замор..,
Він на мене заморгає,
А я засміюся.

Приспів.

І ЛІД ТРІЩИТЬ, І ВОДА ПЛЮЩИТЬ

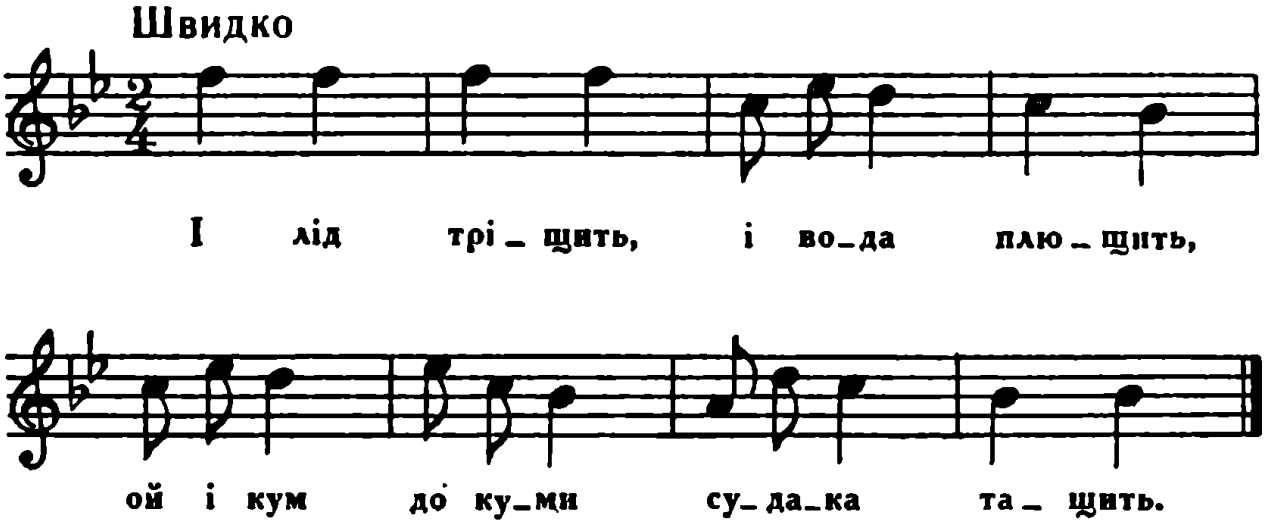

І лід тріщить, і вода плющить,
Ой і кум до куми судака тащить.

«Ти кумушко, ти голубушко,
Звари мені судака, щоб і юшка була.

І юшечка, і петрушечка...
Кума моя, кума моя, кума-душечка!..»

І ШУМИТЬ, І ГУДЕ

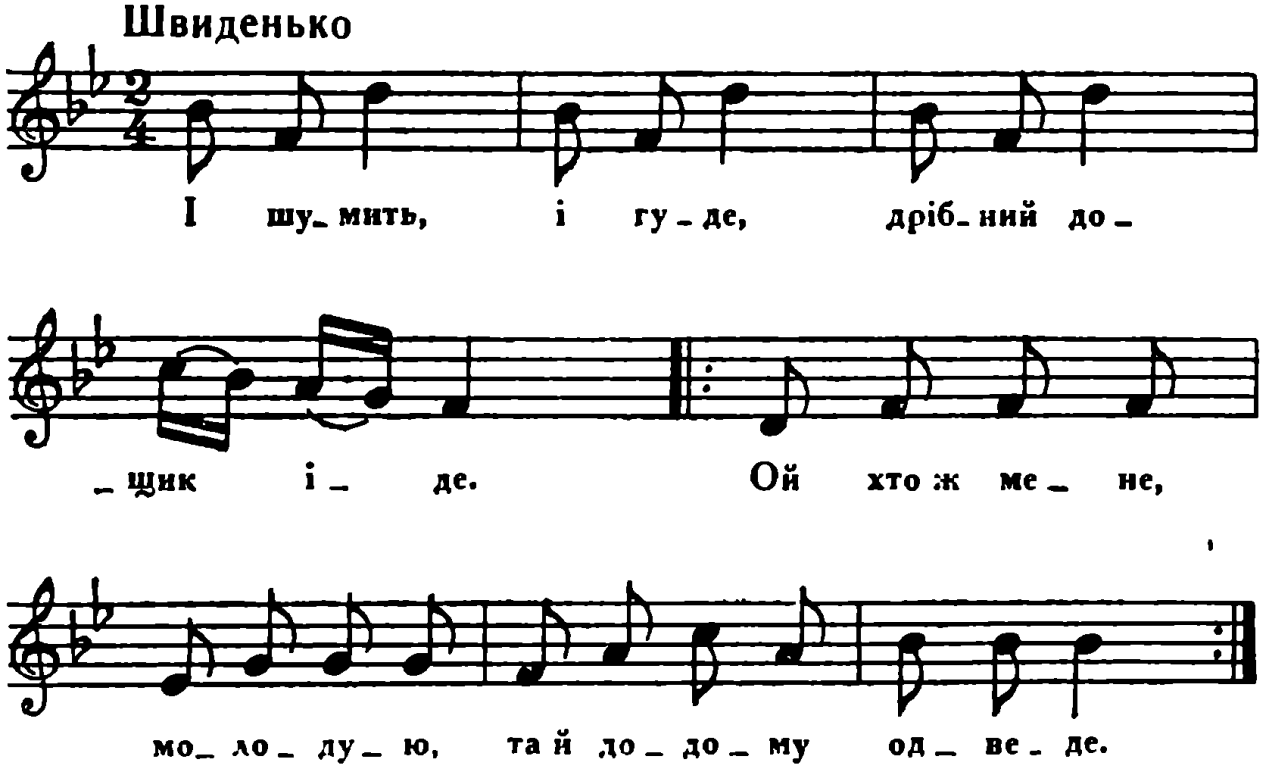

І шумить, і гуде,
Дрібний дощик іде.
Ой хто ж мене, молодую,
Та й додому одведе. | *Двічі*

Обізвався козак
На солодкім меду:
«Гуляй, гуляй, дівчинонько,
Я й додому одведу». | *Двічі*

«Не веди ж ти мене,
Не прошу я тебе,
Бо лихого мужа маю,
Буде бити мене». | *Двічі*

КАЗАВ МЕНІ БАТЬКО

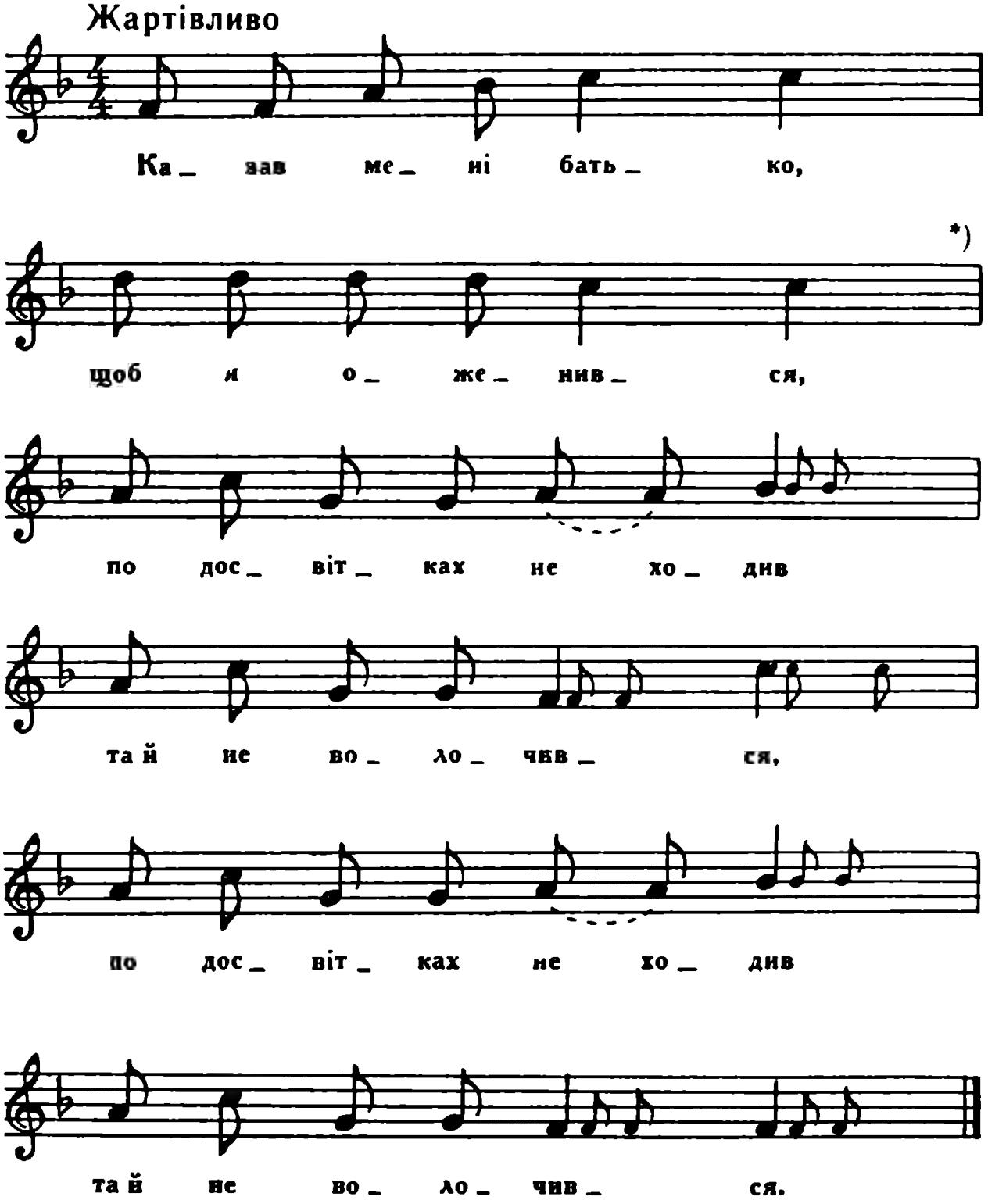

Казав мені батько,
Щоб я оженився,
По досвітках не ходив
Та й не волочився.

Двічі

А я козак добрий,
Та й не волочуся,
Де дівчину чую,
Там нічку ночую,
А де молодички,
Там я і дві нічки.

Покіль не женився,
Потіль не журився
Ні ложкою, ні мискою,
Ні третьою колискою.

Двічі

А як оженився,
Так і зажурився
І ложкою, і мискою,
Ще й третьою колискою.

Двічі

Як прийшов у хату,
Одно каже: «Тату!»
Друге каже: «Папи!»

Жінка каже: «Бери шапку,
Тікай к чорту з хати. | *Двічі*

Тікай к чорту з хати
У поле орати,
А я собі, молоденька,
Піду погуляти». | *Двічі*

---

* В п'ятому куплеті цей такт повторюється на слова «Друге каже: «Папи»!

КИНУ КУЖІЛЬ НА ПОЛИЦЮ

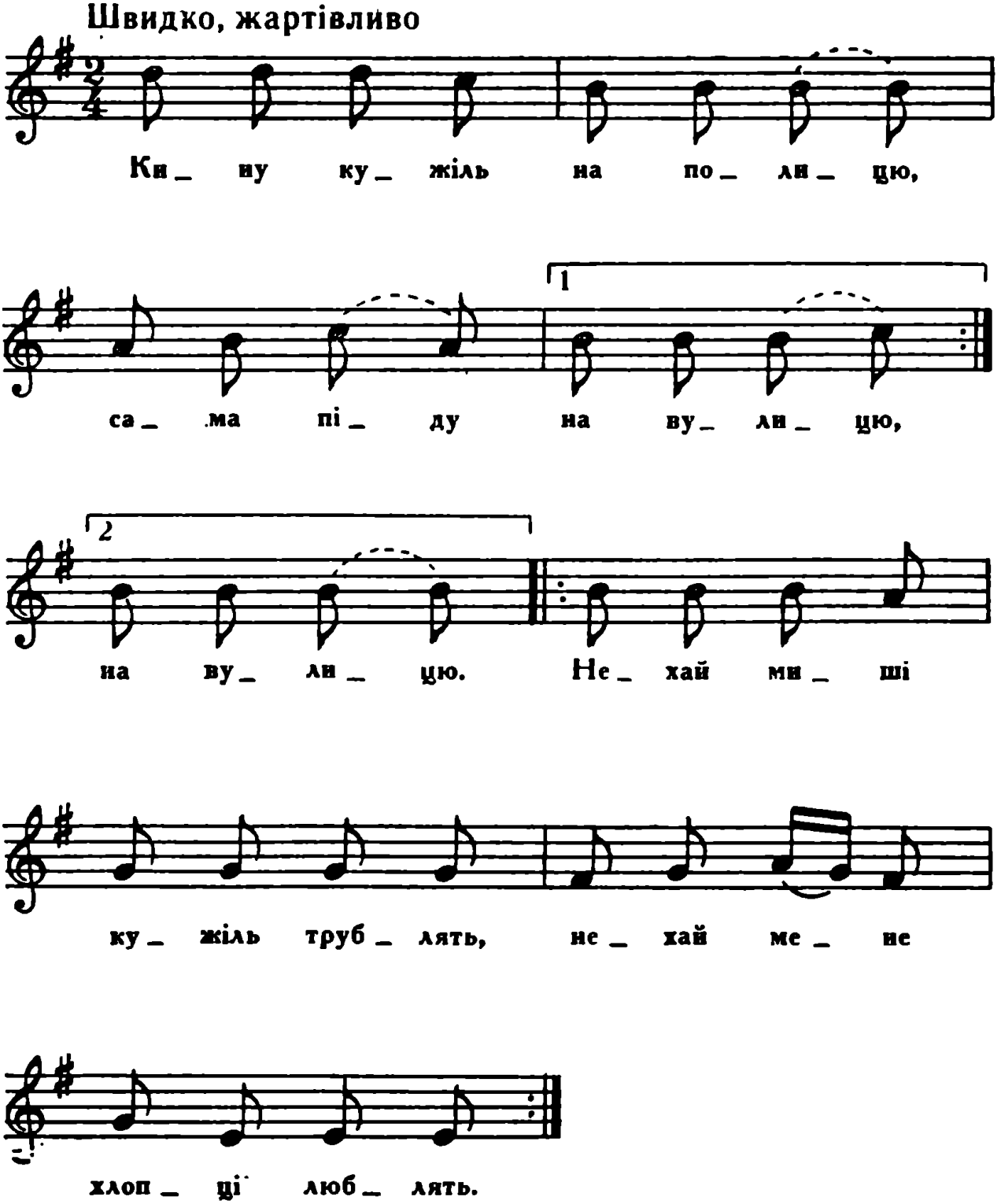

Кину кужіль на полицю,
Сама піду на вулицю. | *Двічі*

Нехай миші кужіль трублять,
Нехай мене хлопці люблять. | *Двічі*

На городі сіно гребла,
Черевички загубила, | *Двічі*

Черевички загубила,
Собі хлопців наманила. | *Двічі*

Я нікого не любила,
Тільки Петра та Данила, | *Двічі*

Грицька, Стецька та Степана,
Вийду заміж за Івана. | *Двічі*

Полюбила гультяя,
Така доля моя! | *Двічі*

Я думала — кучерявий,
В його чуба та й нема! | *Двічі*

МАВ Я РАЗ ДІВЧИНОНЬКУ ЧЕПУРНЕНЬКУ

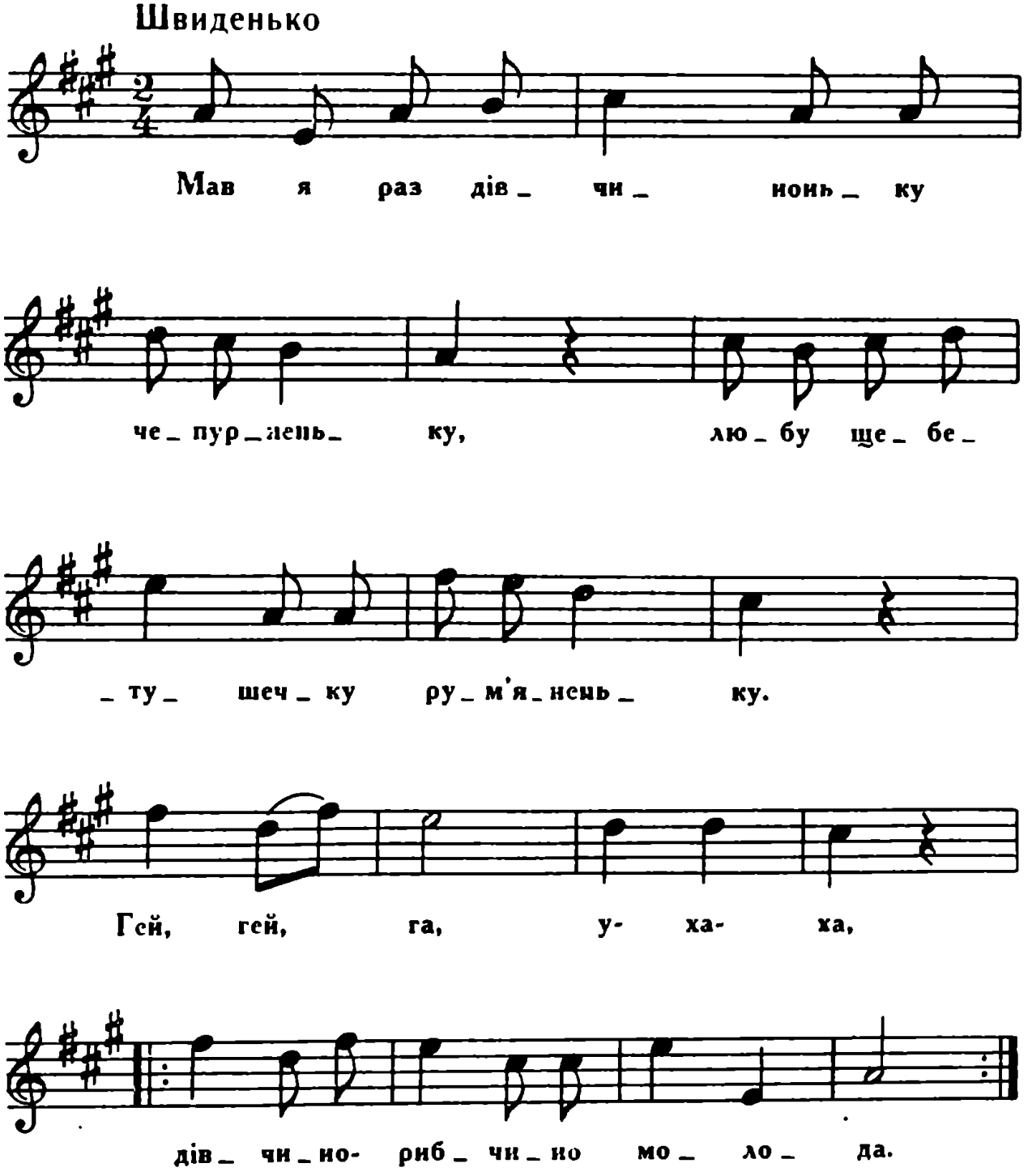

Мав я раз дівчиноньку чепурненьку,
Любу щебетушечку рум'яненьку.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

Посилав я старостів у неділю,
Думав — погуляємо на весіллі.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

Мали повернутися з рушниками,
Але повернулися з гарбузами.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода.

Всьому супротивився батько рідний,
Бо вона багатая, а я бідний.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

Думав я втопитися з тої злості,
Та вода холодная — ломить кості.
Гей, гей, га, уха-ха,
Дівчино-рибчино молода. (2)

НА КАМЕНІ НОГИ МИЮ

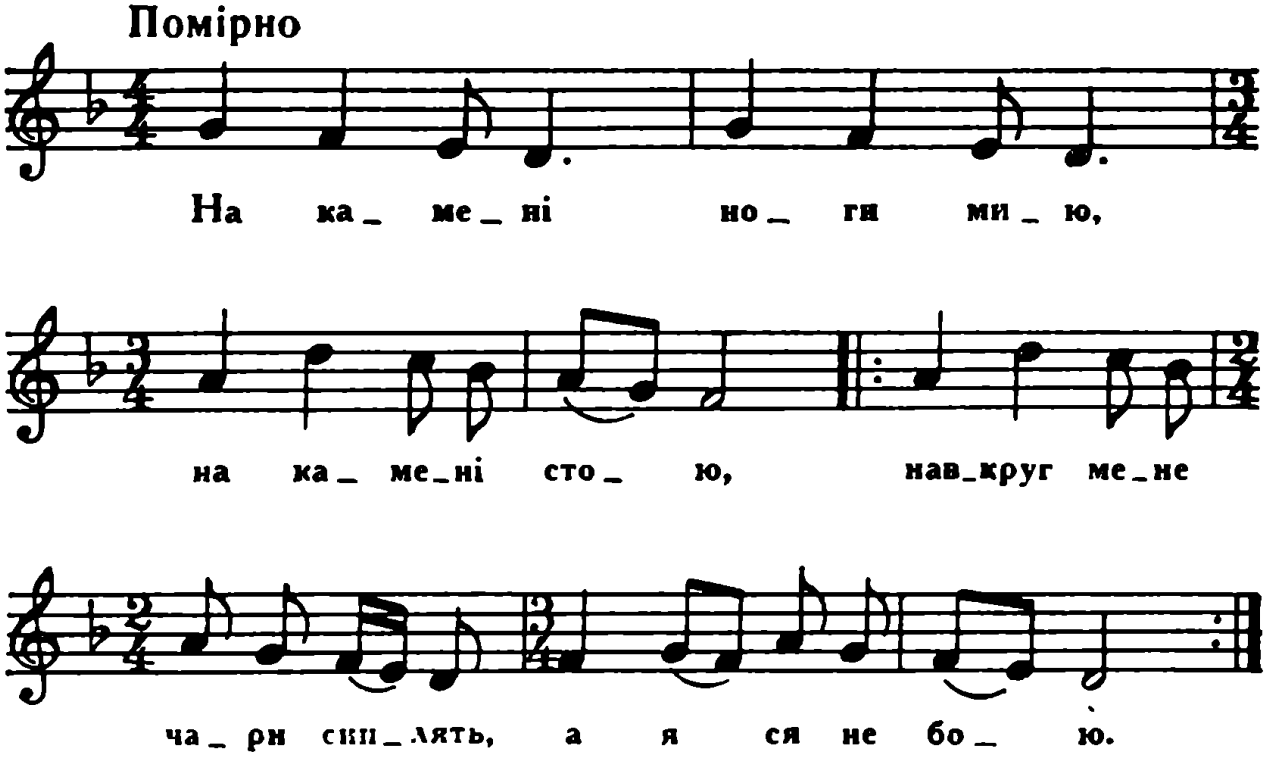

На камені ноги мию,
На камені стою,
Навкруг мене чари сиплять,
А я ся не бою.

Двічі

Навкруг мене чари сиплять —
Я їх не боюся,
Коби скорше до осені,
Бо я віддаюся.

Двічі

Коби скорше до осені,—
Віддамся, віддамся,

Таки свому миленькому
Зрадити не дамся. | *Двічі*

Сама овес я сіяла,
Сама його й скошу,
Сам, мій милий, нагнівався,—
Сам і перепрошуй. | *Двічі*

Чого вікна побіліли? —
Бо вітер з морозом.
Розгнівався мій миленький —
Дурний в нього розум. | *Двічі*

Розгнівався мій миленький
У самий вівторок;
Здається ми, моя мамко,
Що вже неділь сорок. | *Двічі*

Ой не сорок, моя доню,
Не сорок, не сорок —
Учора був понеділок,
Сьогодні вівторок. | *Двічі*

ОЙ НА ГОРІ КАЛИНА

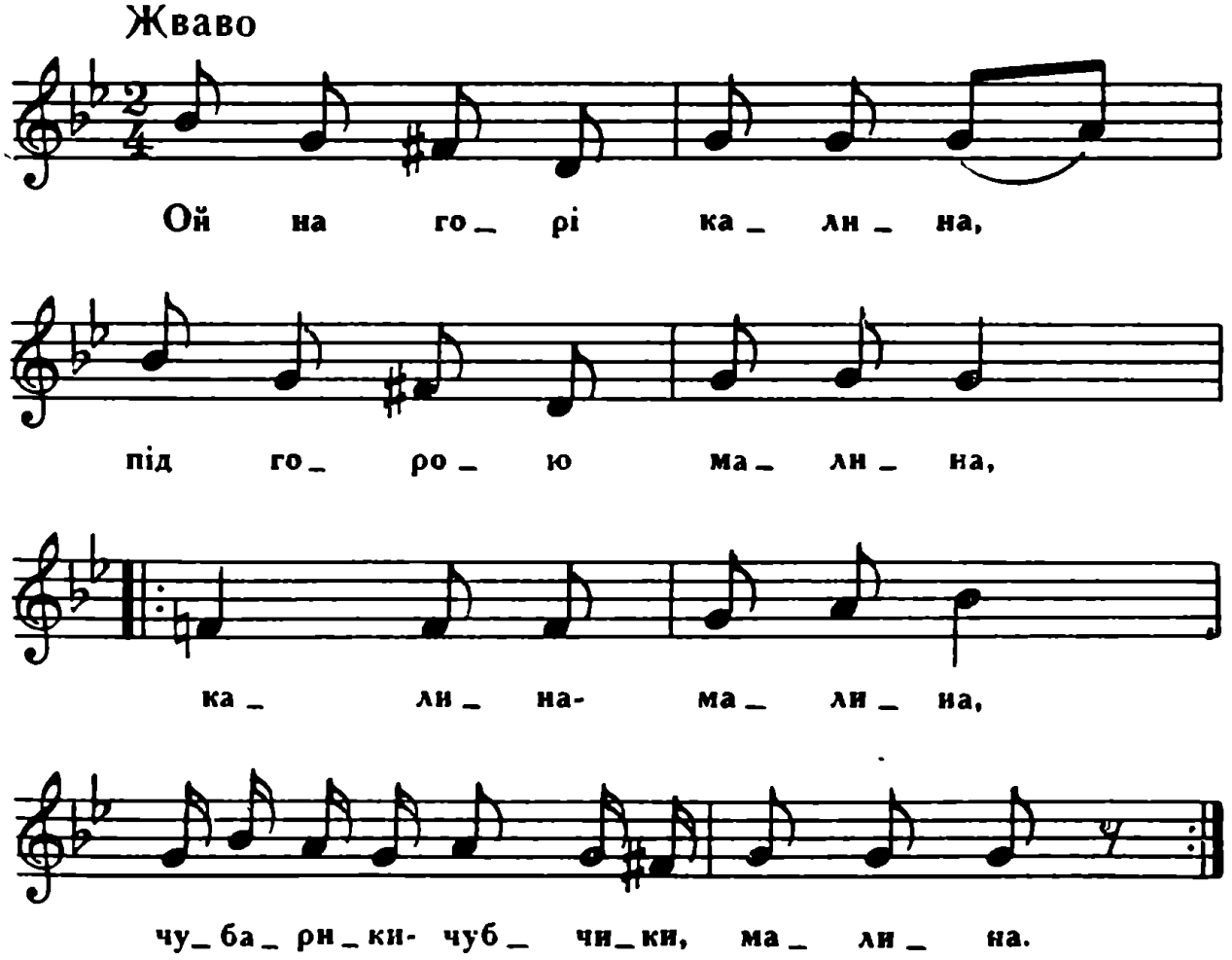

Ой на горі калина,
Під горою малина,
Калина-малина,
Чубарики-чубчики, малина. | *Двічі*

Там дівчина ходила, (2)
Ходила, ходила,
Чубарики-чубчики, ходила, | *Двічі*

Цвіт-калину ламала, (2)
Ламала, ламала,
Чубарики-чубчики, ламала. | *Двічі*

У пучечки в'язала, (2)
В'язала, в'язала,
Чубарики-чубчики, в'язала. | *Двічі*

На доріжку кидала, (2)
Кидала, кидала,
Чубарики-чубчики, кидала. | *Двічі*

Та й на хлопців моргала, (2)
Моргала, моргала,
Чубарики-чубчики, моргала. | *Двічі*

ОЙ ПОЇХАВ ЗА СНОПАМИ

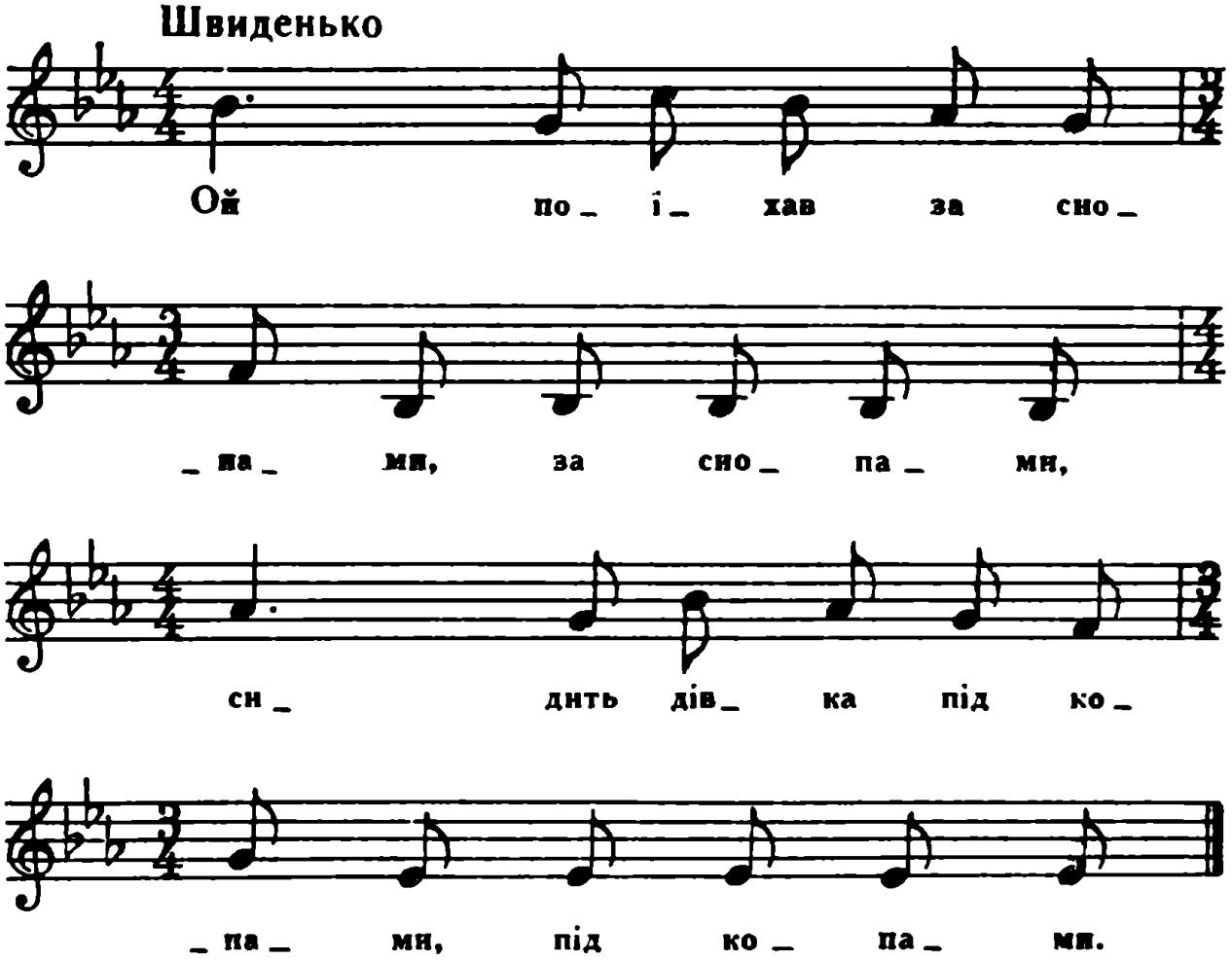

Ой поїхав за снопами, за снопами;
Сидить дівка під копами, під копами.

Я на неї задивився, задивився,—
Полудрабок уломився, уломився.

Ой не жаль би мені воза, мені воза,
Коли б дівка була гожа, була гожа!

А то руда та погана, та погана,
Та й та воза поламала, поламала!

«Хоч я й руда та погана, та погана,
Так у мене батько багач, батько багач!

Сірі воли на оборі, на оборі,
А на шиї в мене дукач, в мене дукач!»

«Нехай тебе чорти знають, чорти знають
Із твоїми багачами, багачами!

Воли твої поздихають, поздихають,
Ти ж погана й з дукачами, з дукачами!»

ОЙ У ВИШНЕВОМУ САДОЧКУ

Весело, не поспішаючи

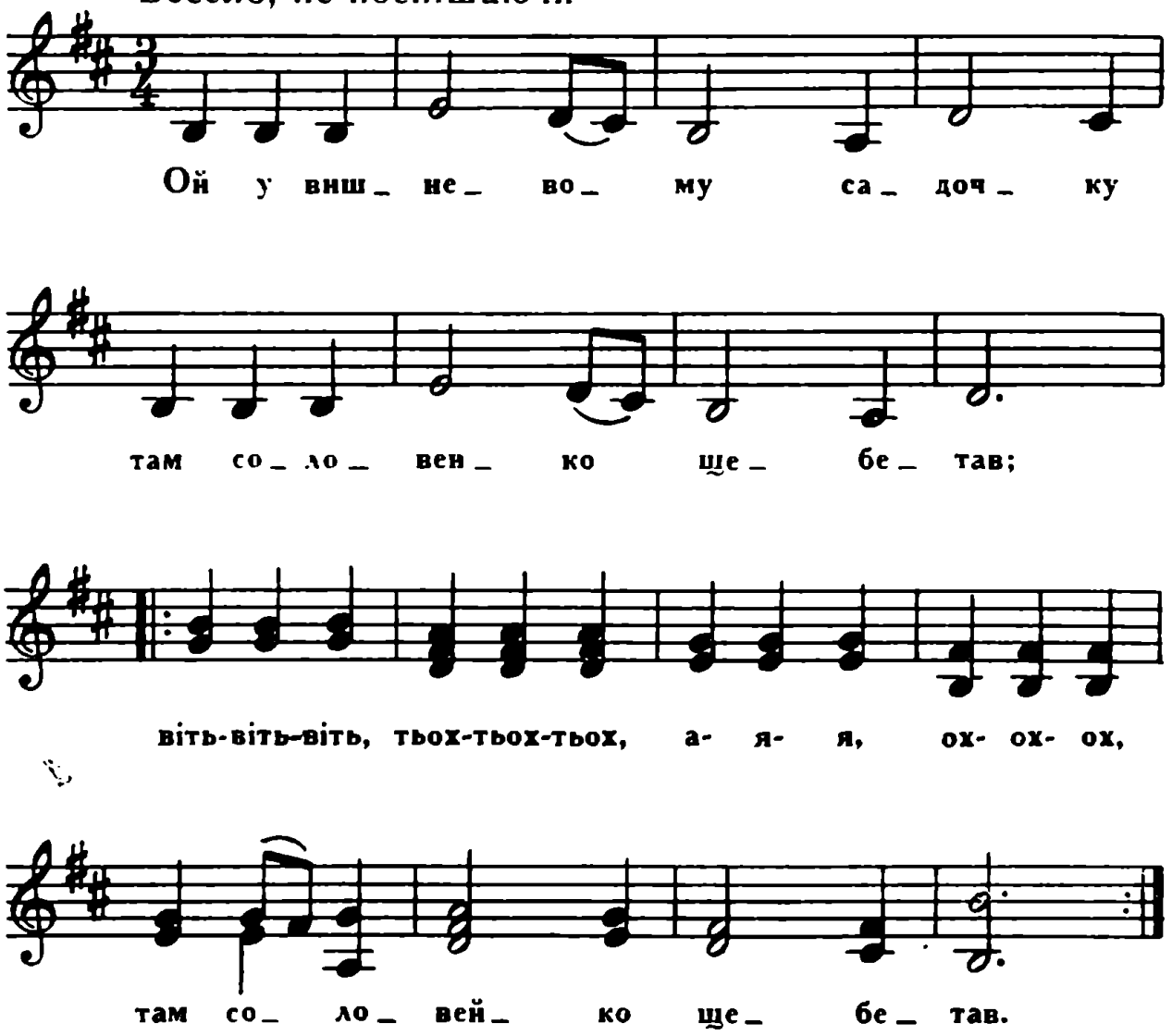

Ой у вишневому садочку
Там соловейко щебетав;
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Там соловейко щебетав.

Двічі

Ой у зеленому садочку
Козак дівчину увіщав;
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Козак дівчину увіщав.

Двічі

Ой ти, дівчино чорноброва,
А чи підеш ти за мене?
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
А чи підеш ти за мене?

Двічі

Моя матуся тебе знає:
Ти той козак, що все гуляє;
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Ти той козак, що все гуляє.

Двічі

А я матусі не злякаюсь,
Якщо з тобою покохаюсь;
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Якщо з тобою покохаюсь.

Двічі

ОЙ ХОДИЛА ДІВЧИНА БЕРЕЖКОМ

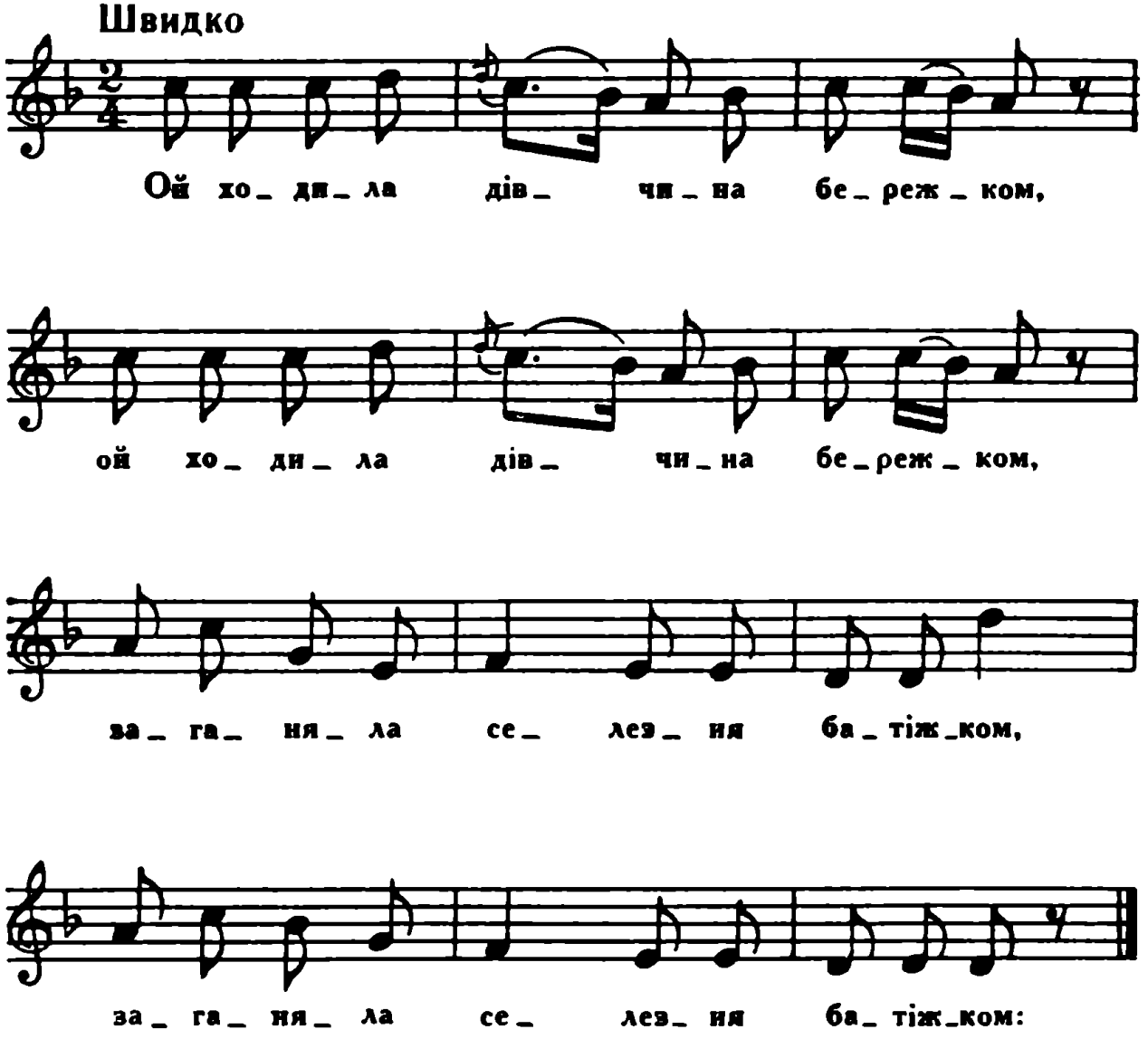

Ой ходила дівчина бережком, (2)
Заганяла селезня батіжком: (2)

«Іди, іди, селезню, додому, (2)
Продам тебе дідові старому». (2)

За три копи селезня продала, (2)
А за копу дударика найняла: (2)

«Заграй мені, дударику, на дуду, (2)
Нехай же я своє горе забуду». (2)

«Коли б тобі горенько да печаль, (2)
То б ти вийшов на вулицю та й кричав, (2)

А то ж тобі горенька немає, (2)
Ой хто ж тобі сі кучері звиває?» (2)

«Була в мене дівчина Уляна, (2)
Вона ж мені сі кучері звивала; (2)

Була в мене дівчина Орися, (2)
Тоді в мене сі кучері вилися; (2)

Була в мене дівчина Варвара, (2)
Вона ж мені сі кучері порвала...» (2)

ОЙ ДІВЧИНО, ШУМИТЬ ГАЙ

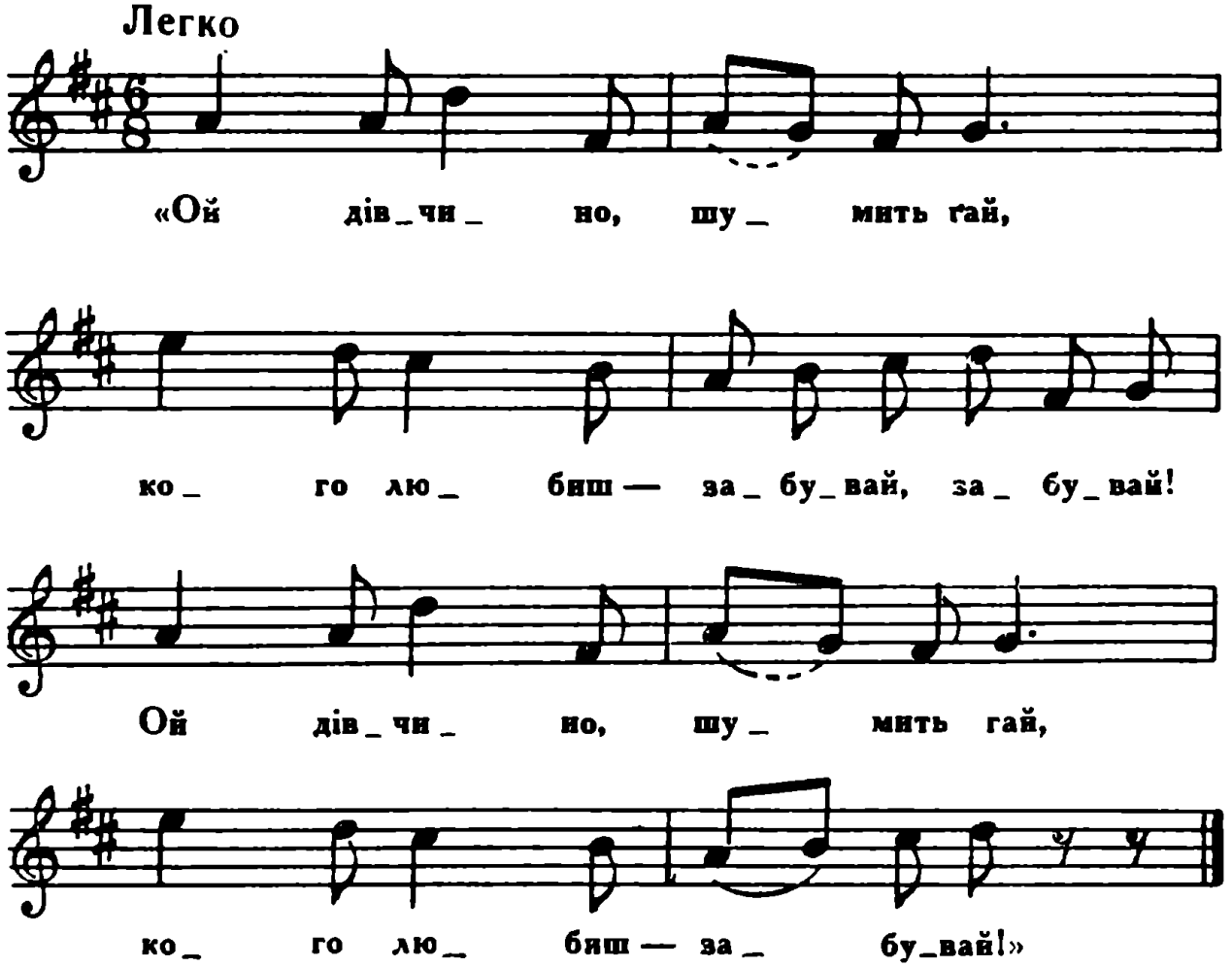

«Ой дівчино, шумить гай,
Кого любиш — забувай, забувай!
Ой дівчино, шумить гай,
Кого любиш — забувай!»

«Нехай шумить ще й гуде,
Кого люблю — мій буде, мій буде.

Нехай шумить ще й гуде,
Кого люблю — мій буде!»

«Ой дівчино, серце моє,
Чи підеш ти за мене, за мене?
Ой дівчино, серце моє,
Чи підеш ти за мене?»

«Не піду я за тебе:
Нема хати у тебе, у тебе.
Не піду я за тебе:
Нема хати у тебе».

«Підем, серце, в чужую,
Поки свою збудую, збудую.
Підем, серце, в чужую,
Поки свою збудую».

«Постав хату з лободи,
А в чужую не веди, не веди.
Постав хату з лободи,
А в чужую не веди.

Чужа хата такая,
Як свекруха лихая, лихая.

Чужа хата такая,
Як свекруха лихая.

Хоч не лає, так бурчить,
А все ж вона не мовчить,
не мовчить.
Хоч не лає, так бурчить,
А все ж вона не мовчить».

ЗМІСТ

Над полями ходить слава 3
Гей, у нашому селі 5
Ой поля, поля колгоспні 7
Ой на лану стецевському 9
З високої полонини вітер повіває 11
Ой під калиною 14
Вийшли в поле косарі 16
Розляглось колгоспне поле 18
В кінці греблі шумлять верби 20
Гаю, гаю, зелен розмаю 22
Ой хмелю ж мій, хмелю 23
Дівчино кохана, здорова була 25
За туманом нічого не видно 27
Калино-малино, чого в лузі стоїш 29
Летить галка через балку 31
Лугом іду, коня веду 34
Мала мати одну дочку 37
Ой зацвіла рожа край вікна 39
Ой зійди, зійди, зіронько вечірняя 42
Ой знати, знати, хто кого любить 44
Ой на горі сніг біленький 46
Ой не світи, місяченьку 48
Ой не ходи, Грицю 50
Ой не шуми, луже 52
Ой полети, зозуленько 55
По той бік гора 57
Розпрягайте, хлопці, коні 60
Там, де Ятрань круто в'ється 62
У неділю рано, на зорі раненько 64
У сусіда хата біла 66
Якби мені не тиночки 68
Чогось мені чудно 70
Ой піду я попід лугом 72
Якби мені черевики. Слова *Т. Шевченка* 75
Через гору та в лісок 77
Я в середу родилася, кажуть люди — горе 79
Віють вітри, віють буйні. Слова *І. Котляревського* . . . 81
Дивлюсь я на небо. Слова *М. Петренка* 84
Не питай, чого в мене заплакані очі 86
Ніч яка місячна, ясная, зоряна. Слова *М. Старицького* . . 88

Ой під вишнею 90
Реве та стогне Дніпр широкий. Слова *Т. Шевченка* . . . 92
Сонце низенько. Слова *І. Котляревського* 94
Така її доля. Слова *Т. Шевченка* 96
Чорнії брови, карії очі 98
Як умру, то поховайте. (Заповіт). Слова *Т. Шевченка*, музика *Г. Гладкого* 100
Гей, волошин сіно косить 102
Глибока кирниця глибоко копана 104
Дівка в сінях стояла 106
Добривечір, дівчино, куди йдеш 109
Дощик, дощик 111
Жар, мати, капусточки, жар, мати, пиріжків 113
Заспіваймо пісню веселеньку 114
Зелененький барвіночку 117
І лід тріщить, і вода плющить 120
І шумить, і гуде 121
Казав мені батько 122
Кину кужіль на полицю 125
Мав я раз дівчиноньку чепурненьку 127
На камені ноги мию 129
Ой на горі калина 131
Ой поїхав за снопами 133
Ой у вишневому садочку 135
Ой ходила дівчина бережком 137
Ой дівчино, шумить гай 139

Дмитриева Тамара Александровна
(Составитель)

УКРАИНСКИЕ НАРОДНЫЕ ПЕСНИ
Песенник

(На украинском языке)

Редактор *Г. Я. Гембера*
Літературний редактор *Б. М. Чіп*
Художник *К. Ф. Контар*
Художній редактор *В. А. Снігир*
Технічний редактор *Р. Б. Шейнкман*
Коректори *О. В. Кульбіда, Н. І. Лихацька*

Темплан 1975 р. № 90. Здано на виробництво 25.XII. 1975 р. Підписано до друку 25.III. 1976 р. Формат 84×108$^{1}/_{64}$. Папір друк. № 1. Умовно-друк. арк. 3,78. Обліково-видавн. арк. 3,11. Зам. 973. Тираж 70.000 (II завод 35.001 — 70.000). Ціна 29 коп.

Видавництво «Музична Україна», Київ, Пушкінська, 32.

Книжкова фабрика «Жовтень» республіканського виробничого об'єднания «Поліграфкнига» Держкомвидаву УРСР, Київ, Артема, 23-а.

29 коп